

Một Chút Mỗi Ngày

Contents

Một Chút Mỗi Ngày	1
1. Chương 1: Cuộc Đời Còn Nhiều Thứ Đẹp Hơn Cả Tình Yêu	2
2. Chương 2: Mối Nhặt Má Hồng	3
3. Chương 3: Sài Gòn 0 Km	6
4. Chương 4: Nơi Những Cơn Gió Dừng Chân	9
5. Chương 5: Những Ngày Như Thế	12
6. Chương 6: Những Ngày Mưa Lạ	14
7. Chương 7: Bản Giao Hưởng Không Mùa	17
8. Chương 8: Lavender	20
9. Chương 9: Bản Ballad Trong Mưa	23
10. Chương 10: Bỗng Một Ngày Đẹp Trời	24
11. Chương 11: Cà Phê Yêu	27
12. Chương 12: Cổ Mềm	31
13. Chương 14: Trò Chơi Đuối Bất	34
14. Chương 15: Cà Phê Lạ	36
15. Chương 16: Hoa Hồng Có Gai	38
16. Chương 17: Khúc Ghita Dang Dở	43
17. Chương 18: Nắng Sao Băng	45
18. Chương 19: Mưa Mùa Xuân	47
19. Chương 20: Lan Can Ngày Mưa	48
20. Chương 21: (hết)	51

Một Chút Mỗi Ngày

Giới thiệu

Truyện ngôn tình luôn làm cho bạn đọc phải đắm chìm trong những khoảnh khắc yêu thương, những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chut-moi-ngay>

1. Chương 1: Cuộc Đời Còn Nhiều Thứ Đẹp Hơn Cả Tình Yêu

Đông phác phác tay, rồi vẽ, chậm và thỉnh thoảng lại dừng, nhìn ra ngoài. Nó chỉ vẽ như một thói quen khi không có việc gì làm. Ngoài cửa sổ, cảnh vật vùn vụt như chạy trốn một thứ gì đó vô hình. Đông vẽ cô gái ở dãy ghế chéo bên phải, chỉ tình cờ chứ chẳng có chủ ý gì. Chuyến tàu đêm chạy êm ả làm người con gái ấy ngủ dựa vào thành ghế, thật yên bình và hiền dịu, nhưng khi tỉnh dậy thì còn như thế không? Đông vẽ để lưu giữ lại những hình ảnh mà nó nghĩ sẽ không gặp lại. Cũng như nó đã vẽ Nguyệt vào buổi chia tay. Đông đang chạy trốn lòng mình, chạy trốn nỗi buồn. Nó không tin giấc mơ ấy đã trôi qua, nó không tin, không muốn tin người con gái nó ngỡ đã yêu nó thật lòng, lại nói lời chia tay dễ thế. Nó xin nghỉ một tuần ở giảng đường để về quê cho khuây khỏa. Ừ, nó nghĩ thế!

Đông bước vào cổng làng, chợt thấy băng khuâng quá, nơi nó sống cả tuổi thơ dịu ngọt, giờ lại hiện ra trước mắt nó, chẳng khác là bao. Vẫn cái ao lấm tấm bèo ấy, vẫn cái mùi rơm thơm nồng thoảng trong nắng sớm ấy. Đông thấy nhớ quá! Nó bước vào vườn. Bà kia rồi! Đông bước lại gần, như khụy chân xuống, xúc động nhìn bà đang hái rau ở vườn. Mái tóc bạc ấy khiến nó xót xa, đôi tay nhăn nheo ấy làm nó muốn òa khóc. Đông gọi nhỏ: “Bà ơi!”. Bà từ từ ngẩng lên, thoáng ngạc nhiên rồi mừng rỡ, đi chậm chậm ra: “Cháu về đấy ư?”. Đông đỡ bà vào nhà, cầm lấy đôi tay run rẩy của bà và biết mình cũng đang sung sướng bởi cảm xúc ấy.

Hai bà cháu nói chuyện trong ánh nắng buổi trưa êm dịu, đang từ từ đổ lên những tán cây nguyệt quế trắng đến trong trẻo. Đông thấy áy náy. Đã gần năm năm nay nó không về quê, giờ đây, nó lại về với bà trong tâm trạng một kẻ thất bại trong tình yêu... Bữa cơm trưa thật giản đơn, bát canh rau sắng với vài quả cà thôi mà sao Đông thấy ngon quá! Vừa ăn vừa nói chuyện với bà, Đông vui vẻ kể cuộc sống ở trên thành phố, hỏi bà về những việc ở quê. Con mèo mướp ở đâu chạy ra quần vào chân Đông, hớn hở vì gặp người quen cũ...

Đông bước từng nhịp chậm rãi. Hai bên bờ ao là những rặng anh đào tô điểm cho cánh đồng hoa mù tạt vàng óng ả trải dài hút tầm mắt. Đông thấy yêu cái vùng quê của hoa này quá! Chợt nó thấy một người con gái quen quen, đi từ xa lại. Nó ngỡ ngàng, lục tìm trí nhớ nhỏ bé của mình thì bỗng người con gái ấy thấy Đông và bật ra gần như là ngay lập tức: “Anh... anh Đông” rồi chạy vụt lại. Khi người con gái ấy đã tới gần thì Đông cũng không để cô phải thất vọng: “Tú, lâu lắm rồi không gặp em”. Tú đập một cái dãn dỗi vào ngực Đông: “Có anh ý, đi một mạch gần bốn, năm năm không thèm về...” Đông như được khơi vào cái nguồn cảm xúc đã bị chôn kín tận đáy lòng, bao kỉ niệm xưa với Tú trở lại trong nó nguyên vẹn. Hai đứa rôm rả nói chuyện một lúc, Đông mới sực nhớ cái đứa hay đi tắm sông với nó: “Hải đâu hả Tú, dẫn anh đi gặp nó”. Tú ngập ngừng: “Anh Hải... anh Hải... làm sao anh gặp anh Hải được”. Như linh cảm một điều gì đó chẳng lành về thằng bạn thuở nhỏ, Đông vỗ vập, nắm chặt đôi vai nhỏ nhắn của Tú mà lắc: “Cái gì cơ? Sao anh lại không thể gặp Hải”. Tú cúi đầu xuống, đôi mắt như ngấn nước: “Em nói, nhưng anh phải bình tĩnh cơ”. Đông hít một hơi dài, nói như thở: “Ừ, anh bình tĩnh, em nói đi, Hải đâu rồi?”. Tú từ từ ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt của Đông, nhoẻn miệng cười: “Anh Hải đi nghĩa vụ quân sự thì làm sao anh gặp được”. Đông trở mắt mất hai giây, rồi biết mình bị lừa ngọt xót, bèn đuổi Tú chạy khắp đồng. Tiếng cười vang lên át lan dạ hương đang ngát cả một vùng trời rợp cánh bướm bay...

Tú đi bên Đông dưới những hàng bạc hà thơm dịu trong ánh mặt trời, chẳng vội vã gì nhưng cũng không báo trước, cứ lảng lạng giật lùi, bỏ mặc dòng sông trong vắt, bỏ mặc những cánh hoa thủy tiên nhạt nhòa, bỏ mặc cả lòng người hiu quạnh... “Vậy anh về đây là vì chị ấy?” - “Ừ” - “Anh buồn vì cái gì? Vì anh yêu chị ấy bằng cả trái tim ư?”. Đông trả lời hồ hững: “Có lẽ vậy” - “Vậy thì không sao đâu. Em nè, hồi 3 tuổi em từng yêu một con thỏ bằng cả phổi lẫn ruột thừa. Nhưng khi nó chết, em cũng chỉ buồn có hai ngày!”. Đông chấp nhận sự an ủi ấy bằng một nụ cười, nó đặt một tay lên vai Tú: “Anh cũng ước, với anh, Nguyệt chỉ là một con thỏ nhỏ bé, chỉ như một làn gió thoảng qua!”. Tú ngẩng mặt lên trời, thủ thỉ: “Giá có anh Hải ở đây, anh ý cũng sẽ nói như Cuộc đời còn nhiều thứ đẹp hơn cả tình yêu”. Đông thấy mắt Tú trong veo và lóng lánh...

Đông lại ngồi trên một chuyến tàu đêm kết thúc chuyến đi ngắn ngủi. Nó đã tìm được thứ cần tìm? Ai đó

vừa mở cửa sổ ra. Một làn gió trong lành ulla vào trong tàu hất tung mái tóc của Đông làm nó tỉnh hẳn. Một cô gái ngồi ngay trước mặt nó đang lặng ngắm cảnh vật đêm, đôi má hồng tươi tắn và nét mặt dịu dàng rõ nét dưới ánh trăng. Đông nghĩ tới Nguyệt, tới khuôn mặt Nguyệt lúc nói lời chia tay. Đông rút trong cặp bức vẽ Nguyệt ra, ngắm lại một lần, rồi thả ra cửa sổ cho gió gấp gấp cuốn theo. Đông lại vẽ cô gái trước mặt: bình yên và hiền dịu...

Kết:

Nhân vật “bà” cũng như nhân vật Hải và Tú chỉ xuất hiện như thế, không nổi bật và cố ý không gây chú tâm, vì tình yêu là như thế, chẳng ai làm được gì ngoài những người trong cuộc. Họ phải tự sống, tự quyết định. Mọi người chung quanh chỉ là điểm xuyết, chỉ có thể chỉ cho họ nên-làm-thế-nào, nhưng chính họ mới biết mình phải-làm-thế-nào...

2. Chương 2: Môi Nhặt Má Hồng

Em đẹp. Và theo lời một trong những “vệ tinh” của em là “bí ẩn như một bất phương trình bậc ba vô nghiệm”. Em học năm hai Sư phạm, khoa Mẫu giáo. Tính lãng mạn. Kiểu người thực tế. Nội hai điều ấy đã đủ cho thấy con người em có vô số cái tát nhau bôm bốp cùng tồn tại, đúng như Hainơ nói: “Những cái vô lý đừng đừng làm nên một người phụ nữ cuốn hút”. Khi đi cao gót mười phân, em cao tròn mét bảy, da hơi sôcôla sữa mà răng thì trắng như giấy Hồng Hà. Nói tóm lại, em có nhiều thứ rất hài kịch.

Có khá nhiều thằng thích em, chúng nó gọi em là giặc Tacsta – đánh cướp trái tim không bao giờ trả lại. Em định cư ở phòng cuối cùng tầng ba dãy trái khu C, nhìn ra một dãy những bằng lăng, cơm nguội và hoa sữa phê ngất ngây anh thợ xây, thành ra cả con trai và con gái đều mê đến phòng em. Những thầy giáo tương lai thì đến đây để ngắm em, còn các “cô nuôi dạy hổ” trong vài năm tới, thì tới để ngắm hoa, tiện thể câu được anh nào thì câu (!) Nên mặc cho phòng em bữa bộn đây chính đáng cho đáng một cái phòng sinh viên, cái cửa phòng em vẫn cứ thường xuyên ê ẩm mình mẩy vì bị gõ nhiều quá mức cho phép. Khá nhiều chàng đến phòng em mang theo một thứ-gì-cũng-được mà để quên cho có cớ quay lại trong một tương lai gần. Nhiều đến mức em có hẳn một cái thùng các tông to uyng để ngay cửa nấn nót bằng bút dạ: “Đồ để quên thì cho vào đây!”

Con Lam đi Hạ Long hồi hương chiều nay, mang về cơ man là mực cho cả phòng (trước khi đi lính bỗng có khác!). Cả bọn đang tùm tùm chuẩn bị cốn, ớt, bát đĩa, chợt em đứng dậy sửa sang quần áo đầu tóc, xỏ dép xinh mở cửa chạy biến. Con Bim Bim ngó theo gọi với:

- Lại sang rủ chàng đây à?

Em “ờ” một cái vang động hành lang. Nó muốn nói đến Khang – người trong mộng (ảo) của em. Khang chưa bao giờ được ai khen là đẹp giai nhưng duyên thì chất đồng như hàng thùng, tuy hơi lạnh nhưng bù lại được cái tính ngăn nắp cẩn thận rất hiếm ở những gã trai xa gia đình. Khang có lướt thướt biết em thích mình, nhưng chưa bao giờ có... động thái gì rõ rệt, và vẫn thường ngồi bắn Halflife với lũ “vệ tinh” của em như không! Bọn phòng em cũng không lạ việc có gì “mắm” được là em ù sang hò Khang, chỉ có điều năm lần đi thường bốn lần trở về tay trắng, tuy thế em vẫn cứ đi gọi như thói quen đi giày thì phải đi tất vậy. Em đứng trước con số 312 vừa gõ cửa theo nhịp... 3-1-2, vừa giậm chân theo nhạc bài Unbreak my heart theo một kiểu phối rap em tự nỉ ra một cách đầy hưng phấn. Cửa mở, trước mặt em là cái đầu kém gọi của Duy. Anh ý ngấm nụ cười của em hai giây, tự thưởng việc nở một nụ cười tươi không kém đáp lại đôi môi hình trái tim của em và nháy mắt am hiểu:

- Khang hả? Chờ anh hai tí!

Rồi Duy quay lại lên giọng nam cao:

- Gọi Khang ra, có bé Nga sang cầu hôn!

Phía trong vang lên tiếng cười rúc rích. Khang đi ra, đầu rối tung (chắc vừa gội xong) mặt khá tươi (chắc vừa “cá kiểem” được nhờ mấy ván tá lả!), nhìn em bằng đôi mắt hình con át tép:

- Gì vậy?

Em chớp chớp đôi mắt:

- Con Lam nó đi chơi về mang mực làm quà, em rủ bọn anh sang ăn cho vui.

Tuy và Giang ở trong ne thấy đồ ăn là lập tức chứng tỏ sự tồn tại, vút cả bộ tú chạy vù ra:

- Gì thế? Có mực à?

Khang gãi đầu, nhả nhỏ một câu truyền thống:

- Bọn em cứ tự nhiên, anh bận, không sang đâu.

Tuy ne thể như bị chó cắn:

- Sao lại không? Đời là phải hưởng thụ!

Rồi anh quay sang em, xua tay:

-Em cứ về chuẩn bị đi. Năm phút nữa bọn anh đủ đội hình ở phòng em, khuôn luôn cả thằng Khang hâm hấp này sang cho em...

Đấy, như thế với em đã là hạnh phúc lắm rồi. Như thế là em đã rên rỉ hết phần còn lại của ngày như một con trùng số đề, đã có thể xách xô nước chạy 3 tầng nhà chưa đầy một phút, đã có thể giành rửa bát, lau nhà và đổ rác về phần mình một cách đầy đức độ trong con mắt kinh hoàng của mấy đứa còn lại trong phòng. Nói chung là sẽ có nhiều sự điên điên chỉ cần Khang ngồi gần em hơn một phút mà ngộ nguậy không nhìn đồng hồ. Nhưng việc ấy không xảy ra nhiều, nó hiếm như được điểm 9 bài thi Triết, mà ở đời của hiếm thường là của quý. Oái oăm!

8 giờ. Lại thêm một chàng đầu tóc bóng mượt quần áo phẳng phiu gõ cửa phòng em mang theo một bó hoa ly hoàn hảo. Nhưng cũng chỉ được đặt vào cái bàn chất hàng chồng hoa hồng, tigôn, bắt tử, hướng dương... đủ loại (con Lam đếm và tính toán khả năng mở cửa hàng bán hoa cũng không phải lấy thêm hàng!). Hôm nay là 14-2 mà lị! Anh giai này còn tặng em một gói quà thắt nơ xanh. Em sờ một cái, bóp hai lần, cười khi: “Sách!”. Anh nhún vai: “Phụ nữ thường đúng trong các trường hợp họ không sai!”. Một quyển từ điển chuyên ngành Luật, anh giai này biết em thích Luật, hoặc vì em ỨC CÔNG LÝ (!), hoặc vì em cãi nhau giỏi. Em cười duyên, cảm ơn một cách bình thản như từ sáng đến giờ em “được” làm rồi tiễn anh chàng ra cửa bằng một khuôn mặt ít áy náy. Em lấy phần i ngoài: “Hết giờ hành chính. Miễn tiếp dân!”, rồi chốt cửa, bò lên giường lay con Ômô:

- Sao rồi mày, nĩ ra chưa? Suốt từ sáng đến giờ rồi đấy!

- Đang.

Em suốt ruột:

- Nhanh lên hộ tao chúng mày ơi! 8 giờ có lẽ rồi.

Em đi đi lại lại trong căn phòng bé tẹo bừa ra sàn những là giấy tờ, quần áo, sách đĩa, cát sét và vô thiên lủng những thứ khác nữa của một căn phòng có bốn đứa con gái. Nguyên nhân sự tình lý do lý trấu của cái bất bình tâm trong em là nỗi niềm băn khoăn về quà cho Khang - “14-2 mà!” (câu này ám ảnh người ta phết!)

- Hay là kẹo Armani? – Bim Bim quay ra.

- Xưa rồi. Mới lại ăn béo bỏ xừ! – Ômô lên tiếng.

- Lên cầu mua hoa giấy được không? – Giọng Lam.

- Cũng cũ! – Em lắc đầu – Mà nhờ anh nĩ tình cảm của tao cũng là đồ giả thì hồng bết bèn bẹt!

Cả lũ bé tắc. Chợt Ômô la lên chói lói:

- Ra rồi. Có một thứ vẫn “cổ truyền” mà không bao giờ sợ đựng hàng.

Đồng thanh:

- What?

Ômô nháy mắt với em:

- Sôcôla mày tự làm. Yên tâm không sợ nhái.

Em nhìn lên đồng hồ:

- Kịp không?

Khổ thân Bim Bim bỏ hơi tai phi sang tận gần Gia Lâm mua bột sôcôla. “Thế mới chất lượng!”. Nó thở hổn hển và đặt túi sôcôla vào tay em. Cả phòng cuốn quít lên như có giám thị kiểm tra, ai cũng hăng như thể chuyện của mình, tinh thần chuyên môn hóa sản xuất đầy cao, phân công lao động rõ ràng. Con Ômô đun bột trong khi Lam nấu kem viết chữ thì Bim Bim và em làm khuôn. Đun nấu là nê của Ômô, nó bỏ đường chuẩn kinh khủng, nếm thử mà tưởng mình đang ngậm Socola Bỉ hồi đầu 80, cứ gọi là mê ly sờ ti con kiến. Sau 47 phút, mồ hôi như nước mưa dột, bốn đứa tạo ra một miếng sô cô la hình... thần Eros “cách điệu hóa”, hơi giống... Sôngôku nên em phải i ở đằng sau chữ “Cupid” cho anh khỏi nhầm. “Tắm lòng là chính!”, em tự nhủ. Đằng trước được cái tay khéo léo của Lam phết chữ “Tiamo” đẹp quên sầu. Xong hết rồi, cả bọn mới nhớ ra vụ thiếp. “Hàng” đã là “handmade” mà “mác” lại mua thì... rõ dơ, lại hì hục lục giấy làm thiếp. Bim Bim ngăn nắp nhất cũng mất gần mười phút mới lục ra từ đáy tủ đóng giấy ly, giấy lụa và giấy màu. Cắt cắt dán dán nham nhở một hồi cũng ra được hình thù hai trái tim lồng vào nhau bởi chữ Forever, được Ômô phối màu khá ổn, phía dưới là dòng chữ của em: “Một ngày 14-2 thật vui vẻ và 364 ngày còn lại như ngày 14-2. Em” rồi ký phốt bằng nhũ hồng trên nền tím.

Tất cả được hoa tay mười ngón của Lam bọc bằng giấy xanh nước biển và thắt nơ trắng sữa. Cái đồng hồ đánh mười tiếng đón bốn cái thở ra mãn nguyện.

Trời bắt đầu mưa lất phất khi em chui lọt thỏm giữa đồng quần áo của cả bốn đứa để chọn một bộ thật đẹp. Đời sinh viên vốn “quần áo đại khái, miễn không mặc trái” thế mà giờ đây thấy... đau đầu phết! Váy hồng với áo trắng em cũng chê, quần bò mài với sơ mi đen bó em cũng lác, để Ômô phải cẩu loạn lên:

-Mày làm gì mà cẩn thận cứ như đi xin việc không bằng.

Định cầu nhàu vài câu nữa mà thấy mắt em long lanh lại thôi, lại vò đầu bứt tai mà lục, mà ngẫm mà thử, cuối cùng cũng nhồi vào cho em được cái áo hồng nhạt vấy lững đen khoác ngoài sơ mi trắng ngắn tay. Các màu ép nhau rôm rốp mà em vẫn cứ đẹp kỳ lạ, vẫn cứ như mẹ em tên là Venus.

Em xỏ đôi xục trắng đỏ của Ômô vào, đi ra khỏi phòng bằng xúc cảm cao nhất của tình bạn và của câu “một người vì mọi người”.

Em đi sang phòng Khang, chỉnh lại cổ áo rồi nhịp nhịp tay lên cửa, ne tim mình đập như nhạc Queen. Anh Tuy mở cửa bằng... chân, hai tay vẫn đang cầm bát mì và đôi đũa, thấy em vội bỏ bát xuống cười như chụp ảnh nệ thuật:

- Chào Nga.

Rồi anh vừa nhìn túi quà trên tay em vừa hò như hò đồ:”>

- Khang ơi, bé Nga sang!

Khang chạy ra sau khi đặt bát phở ăn liền xuống mặt tủ:

- Tìm anh à?

Em rút món quà trong túi đưa Khang, cười nụ cười làm lão đảo bao người, nói đơn giản nhất có thể:

- 14-2. Tặng anh món quà này. Mong anh sẽ thích nó.

Khang gật đầu, chỉ hơi nhếch mép một phần ba sự cảm ơn thoáng qua trên khuôn mặt:

- Anh xin.

Ngắn gọn và vừa phải. Khang khép cửa. Thế mà em vẫn sượng, vẫn cắt nụ cười bằng khóe mép ấy vào túi dùng cho cả tháng (khi buồn lòi ra ngấm!). Em đi chậm chậm tận hưởng niềm hạnh phúc tự mình tạo ra. Về gần tới cửa phòng rồi, em mới nhìn vào túi, cái thiệp vẫn trong ấy! Đấy, thường là như vậy, đứng trước mặt Khanh em thường mất bình tĩnh như một con cóc, quên đủ mọi thứ. Em quay lại phòng Khang, đã giờ tay định gõ cửa lại chợt nghe tiếng Khang, chắc nỡ em đã về rồi:

- Đẹp phết! Đấy, tao bảo rồi, thế là khỏi mất công, thế nào nó cũng sang tặng tao mà. Và tao chỉ việc thay thiệp vào là xong. Em Hương sẽ nỡ đây là một thứ tao tự làm, giá trị hẳn.

- Hơi ác đấy Khang ạ!

- Ở đời đại thì thiệt, ngu thì bị lợi dụng...

Em ne tìm mình vở, lảng tai thấy tiếng mở cửa phòng ở đằng sau, chắc Khang sang phòng Hương tặng quà. Em bước như chạy trong hành lang – giờ sao dài và tối thế. Mưa nặng hạt hơn, gió cũng mạnh đến phủ phàng...

Em làm cho gối con Lam ướt đầm. Nó che miệng em lại, chỉ vào Bim Bim và Ômô đang ôm nhau ngủ ngoan như hai đứa trẻ, giọng cũng nện lại:

- Khóc bé thôi Nga ơi, đừng làm bọn nó tỉnh giấc. Hai đứa nó mệt cả tối vì mày rồi, để bọn nó ngủ.

Em gục đầu vào ngực Lam, mím chặt môi cố nén mà nước mắt cứ chảy ra cùng tiếng nấc.

- Mày ơi... tao... buồn...

Lam vuốt mái tóc mượt của em, thì thầm:

- Nga ơi, tao thương mày quá. Sao mày khổ thế này? Mày làm thế vì ai? Sao thằng Khang chó thế! Mai tao sang chửi vào mặt nó...

Em lắc đầu:

- Không, đừng Lam ơi. Chỉ tại tao gốc thối, tao đặt trái tim nhầm vào một bó gai thì tao phải chịu đau thối...

Lam lau nước mắt em bằng ngón cái:

- Nga ơi, tao nói thế này mày đừng chửi. Lúc bình thường tao thấy mày sống đẹp vô cùng, sống mà để người khác nhìn vào phải thầm nuốt nước bọt mơ được như vậy, nhưng khi yêu mày... thường lắm. Có lẽ cái tình cảm xa xỉ, mưu cầu một sự “đi đến nơi về đến chốn” ấy chưa cần ày, cho tao, hay cho bất cứ ai như bọn mình đâu Nga ạ.

Em ngừng khóc nhanh như một đứa trẻ được đồ chơi, ôm lấy Lam, lần đầu giữ một người trong cánh tay mình chặt đến thế, như sợ lỏng ra thì con bạn yêu sẽ vỗ cánh bay mất. Em ngồi hẳn dậy, nhồm miệng:

- Mày nói đúng. Sao tao phải khổ thế này nhỉ? Sáng mai tao với mày dậy sớm, lôi luôn cả hai con kia, ôm mấy gối Zon Zon lên thư viện vừa ăn vừa ngồi nghe tiếng Anhбет nhè rồi ra chợ mua thức ăn về nhậu một bữa trưa xả láng. Chiều xin nỡ sớm cả lũ góp tiền đi Bát Tràng cho sướng. Tội gì!

Sáng đánh thức em bằng nắng trong và gió nhẹ. Em đánh môi thật nhạt và má thật hồng

3. Chương 3: Sài Gòn 0 Km

Khuya khuya, chúng tôi đi ăn mì xào bò, một quán ngon ngon của cái thành phố này chỉ thích mở thật là muộn. Chúng tôi chưa gặp nhau bao giờ. Tôi biết nhiều về Phương, cô ấy cũng biết nhiều về tôi, chúng tôi từng trò chuyện qua mạng, nhắn đến hàng nghìn messages, gọi cả trăm cú điện thoại, nhưng đây là lần đầu

tiên gặp mặt trực tiếp. Thậm chí không hẹn trước. Phương không giống như suy nghĩ của tôi và tôi chắc cô ấy cũng đang nghĩ vậy về tôi. Bao giờ những hình ảnh mà chúng ta tưởng tượng ra cũng khác với thực tế. Chẳng có vấn đề gì, vì chúng tôi đang ngồi ăn và trò chuyện. Đơn giản chỉ là trò chuyện và ngồi ăn. Sài Gòn đang mưa. Vậy thì cứ để nó mưa.

Sing. Mưa. 2200 km.

Tôi không thường khóc, thậm chí là rất hiếm, tính ra lần gần nhất cũng phải cách đây vài ba năm khi phải khâu một vết thương lâu đến mức hết cả thuốc tê. Tệ thật. Sân vận động của trường. Hai giờ đêm. Gió thổi tung hết tóc lên, lạnh buốt. Tôi chạy như điên vòng quanh sân vài vòng, như dồn tất cả u uất trong người ra thành từng giọt mồ hôi. Dừng lại và nằm vật xuống giữa sân, thở hồng hộc. Một giọt nước, chỉ một giọt nước lăn xuống gò má, trôi tuột vào thảm cỏ xanh mướt. Tôi đứng dậy, vừa lấy khăn lau người vừa đi về phía ký túc xá.

Thế đấy. Tôi thấy bình thần trở lại, cứ trốn đi như thế mà xả lòng thật là hay. Tôi về phòng, gã bạn Trung Quốc năm thứ ba đang thời kỳ thực tập nên rảnh rỗi, ngồi chơi game online từ chiều, quay ra, giọng ngái ngủ:

- Cậu vừa đi đâu đấy?

- A, chạy vài vòng cho đỡ cuồng chân. Sao vậy?

- Không có gì cả, chỉ là đột nhiên đang chơi, quay ra không thấy ai, hơi giật mình!

- Ha ha. Ok man.

Vậy đó, ít ra tôi vẫn còn có người mà nói chuyện, chứ không cô đơn chết mất. Tôi bật máy tính, nhìn cái wallpaper cũ của tôi và Trúc mà lòng đau nhói. Đây là cái duy nhất tôi chưa “cho biến mất”. Tôi không làm những việc như đốt ảnh, xé thư, vãn vãn và vãn vãn. Tôi chỉ dồn tất cả vào một cái thùng các tông rồi nhét vào gầm giường cho chuột gặm. Tôi đổi wallpaper sang bức ảnh nổi tiếng “Perfect sky”, mở Yahoo Messenger, để chế độ invisible. Không mấy khi available là thói quen chung của du học sinh, đôi khi chỉ lên mạng và để nick đó, nhìn từng người bạn in, out; online mà không làm gì cả, như là để biết rằng thế giới vẫn tồn tại, vậy thôi. Tôi nhấn vào phần blog, định bụng viết một entry thật là dài dài, nhưng không hiểu sao nhiệt huyết tụt đi đâu hết, trong lòng tôi lúc này chỉ còn đặc một sự trống trải. Vậy là tôi lang thang blogs, ngắm nghía người ta than vãn, khoe mẽ, tâm sự, cầu nguyện, show hàng... Tôi long rong dạo chơi giữa cái mớ cảm xúc lộn lộn ấy cho đến khi tình cờ vào blog của Phương. Và tôi dừng lại. Đôi khi có những thứ xa lạ xuất hiện nhưng bạn đột nhiên cảm thấy nó như đã đứng đó từ rất lâu để chờ đợi bạn, để dành cho bạn. Chỉ cho bạn mà thôi.

Và tôi đi tìm Phương, trong từng ngày mưa dầm của Sing. Chúng tôi trở thành bạn, như là bạn.

Hà Nội. Mưa. 1800 km.

Cuối cùng, tôi cũng kết thúc việc học của tôi ở Sing và trở về nước. Về đúng vào những ngày gió mùa, những ngày chớm đông, những ngày không nắng. Hà Nội vẫn thế, có lẽ nơi này thay đổi rất chậm, chậm đến mức nếu người ta không xa nó đủ lâu thì không nhìn rõ được. Tình yêu cuối cùng của thời sinh viên khép lại không mấy ngọt ngào, làm tôi càng thấu hiểu cảm giác hụt hẫng của những việc chưa làm hết.

Chuyện cũng chẳng có gì.

Nhưng vẫn cứ phải cố gặp nhau một lần nữa, sau một thời gian ai cũng tò mò xem dạo này ex của mình đang thế nào, sống ra sao; những thông tin lẽ dường không thỏa mãn được tính hiếu kỳ và nhất định là cứ phải nhìn tận mắt mới hài lòng. Tôi và người cũ của tôi gặp nhau tại quán cà phê nằm trên một tòa tháp đôi. Câu chuyện tẻ nhạt, chủ yếu là chăm chú nhìn nhau, sự mòn mỏi đợi chờ như hơi nước bốc dần lên... Những gì tôi chờ đợi được thấy tôi đã được thấy, những gì tôi cần biết tôi đã biết. Vậy là Trúc sống tốt, người cũ có người mới, thế là tuyệt rồi. Tôi cũng chỉ mong nàng như vậy, bởi nàng xứng đáng được hạnh phúc, kiểu hạnh phúc tôi không làm được. Trước khi tạm biệt, chúng tôi nói mấy câu hay nhất trong cả tiếng cà phê:

- Nay anh, anh đi đường cẩn thận không ướt, trời sắp mưa.

- Cứ để nó mưa đi! – Tôi mỉm cười.

Không còn gì ràng buộc, ngay hôm sau, tôi book vé vào thành phố Hồ Chí Minh, thực hiện chuyến Nam tiến đầy hoài bão. Tôi không nghĩ về Phương, vì chúng tôi chưa có gì đáng kể ngoài sự tin tưởng mang nhiều tính ngẫu nhiên. Tôi không nghĩ gì về Trúc – bởi như thế thì nàng mới xứng đáng với cái tên người cũ. Bao giờ cũng phải tin rằng mình mới chỉ đang bắt đầu, cách nghĩ ấy khiến chúng ta mạnh hơn.

- Tôi nghĩ rằng mình lại đang bắt đầu.

Sài Gòn. Những ngày nắng và mưa. 0 km.

Tôi vào Nam. Hoàn toàn chú tâm vào công việc. Bù đắp những suy nghĩ mông lung bằng thời gian trọn vẹn cho công việc mới. Tôi làm ột công ty tổ chức thời trang nước ngoài có trụ sở tại đây. Không đình đám, không nhạt nhòa, công ty tôi có một tiếng nói vừa đủ để có thể control khoảng một phần ba các show diễn thời trang lớn nhất Sài Gòn. Tôi làm mảng PR, đúng chuyên ngành và sở thích. Công việc ổn, chỗ ở tốt, phương tiện đi lại không thành vấn đề, lập lại một vài mối quan hệ có từ trước tại Sài Gòn... Mọi thứ ok, điều duy nhất chưa làm đó là báo cho Phương biết tôi đã vào Nam làm việc. Chúng tôi nói chuyện rất nhiều nhưng lại không hề biết mặt nhau. Thật buồn cười, nhưng tôi không xấu, tuy thế post ảnh mình lên mạng không phải thói quen của tôi, đối phương tương tự. Đại khái, chúng tôi mù tịt về hình ảnh của nhau.

Trời nắng, tôi đi ra khỏi công ty sớm, dè chừng những cơn mưa. Sài Gòn luôn nắng và mưa bất chợt, ai sống ở đây rồi đi xa sẽ nhớ nhất những cơn mưa không bao giờ báo trước của Sài Gòn. Châm một điếu thuốc, tôi vừa tản bộ dọc đường Nguyễn Huệ vừa nghĩ xem mình sẽ ngồi đâu đến hết buổi chiều rảnh rỗi này. Tôi vẫy một chiếc taxi đang đi chậm rãi gần vỉa hè. Bước lên, hỏi người lái xe:

- Có quán bar nào gần đây không anh? Không ồn ào quá và không yên tĩnh quá. Cocktail ngon là được.

...

Tôi bước vào trong quán, một gam màu lạnh, chủ yếu là đen và xanh. Tôi liếc nhìn tên quán. The bottom line? Tôi sẽ nhớ cái tên này. Tôi chọn một bàn gần bar, nhìn về phía máy chiếu – đang chiếu Before Sunset – tình cờ là một bộ phim cũ mà tôi rất thích. Một nhân viên quán đi ra, vừa rút bút và giấy từ túi áo ra vừa hỏi tôi:

- Anh muốn dùng gì?

- À... ừm..., Absolute Vodka Infusion – Tôi trả lời, mắt vẫn nhìn vào màn hình.

- Dùng với?

- Orange và một ít muối.

Tôi gần như cảm một nụ cười của cô gái:

- Anh là người Hà Nội và anh từng đi nước ngoài ư?

Hoàn toàn ngạc nhiên, giờ tôi mới quay lại. Dáng người mảnh khảnh, ăn mặc đơn giản, tóc buộc cao, trong ánh sáng không rõ rệt của quán bar tôi vẫn nhận ra được những nét thanh tú trên khuôn mặt. Tôi mím môi, mỉm cười lại:

- Tại sao cô nghĩ thế?

- Vì không nhiều người biết uống VIO – Vodka Infusion wif Orange. Đây là cách uống của Singaporean, và giọng anh thì chắc chắn là Hà Nội rồi. Nên có thể đoán được anh là người Hà Nội nhưng từng sống ở nước ngoài một thời gian, hoặc vẫn đang sống ở nước ngoài. Thôi, để em order đồ uống của anh với bartender đã.

Cô gái quay đi. Tôi ngẩn ra như thể vừa bị rất nhiều cú tát vào mặt mà không hiểu mình có lỗi gì. Mãi sau này tôi vẫn không sao lý giải được, nhưng đột nhiên tôi gọi với theo cô gái:

- Phương!

Và cô gái quay lại. Nhìn tôi chăm chú.

...

Phương làm part-time ở The bottom line đến chừng hơn mười một giờ. Tôi ngồi uống thêm một cốc Daiquiri trong lúc chờ cô. Tôi ngồi ở một góc có thể dễ dàng quan sát Phương. Tôi chưa từng gặp một người phục vụ nào lâu đến thế, cũng có thể vì cách cô cười. Đây là cô gái đã chat với tôi rất nhiều đêm sao? Đây là người tôi luôn muốn tâm sự tất cả sao, có lẽ vì tôi không bao giờ nghĩ sẽ có lúc đối mặt với Phương?

...

Khi cô xong việc, chúng tôi đi ăn. Đến khi thực sự nhắm nháp món mì xào bò ngon tuyệt, tôi mới tự hỏi sao tôi lại phải suy nghĩ nhiều như vậy. Phương đang ở đây, và cô hoàn toàn bình thản với sự có mặt của tôi, như thể là cô đã nhìn trước ngày hôm nay.

- Vậy là anh làm việc trong này hả? – Cô nhắm nháp cốc trà đá đường khi chúng tôi đã ăn xong.

- Có thể coi là như thế, hiện giờ anh vẫn phụ trách thị trường Sài Gòn, còn chừng nào bị điều động đi nơi khác thì biết.

Phương bật cười sảng khoái:

- Ha ha. Tốt thôi. Anh cần phải đi. Em cũng sắp tốt nghiệp rồi. Con đường của em thì chắc cũng đơn giản thôi, học xong em sẽ mở một cửa hàng chuyên lo về đám cưới. Em thích làm cái công việc ấy.

- Anh vẫn nhớ - Tôi nháy mắt. Có lẽ vì chúng tôi đã nói chuyện quá nhiều với nhau trên mạng đủ ột sự thấu hiểu.

Chúng tôi lại nói chuyện nhiều. Rất nhiều. Như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại. Những ý nghĩ thăng thốt ban đầu trôi qua trong tôi nhanh chóng... Đường ướt, người qua lại thưa thớt, những quán ăn nhỏ vẫn sáng đèn để đón những người muốn có một thứ gì đó ấm bụng. Hàng cây cạnh đó vẫn nhỏ xuống những giọt nước mưa đọng lại trên lá. Tiếng rao đêm đâu đó vang vọng lại.

Ban công những ngôi nhà dần tối đi...

Tôi ngồi cạnh cô gái mà chỉ cách đó vài tiếng chúng tôi gần như là những người xa lạ, đó là thứ tình cảm gì tôi không biết, nó trên tình bạn một chút và dưới tình yêu một chút. Nhưng điều ấy không thực sự quan trọng là từ khi bạn có một người mà bạn biết khoảng cách không còn thành vấn đề, vì bạn sẽ nghĩ về cô ấy dù bạn ở đâu. Tất cả sẽ chỉ còn là 0 km. Tôi sẽ đi nhiều, điều ấy chắc chắn, nhưng có sao nhĩ, chúng tôi đang ngồi đây và nói chuyện. Vẫn mưa, thành phố vẫn mưa. Luôn như thế và luôn là như thế, Sài Gòn với những cơn mưa không biết lúc nào đến và không biết lúc nào đi. Vậy thì cứ để nó mưa! Phải không em?

4. Chương 4: Nơi Những Cơn Gió Dừng Chân

Tôi bắt đầu đi mua trà sữa cho cô ấy vào những ngày trời mưa rất nhiều. Tôi cũng không thực sự nhớ là khi ấy như thế nào và vì sao tôi lại mua trà sữa mà không phải một thứ gì khác, có lẽ vì hôm đầu tiên khi tôi nhớ ra mình phải làm một thứ gì đó trước khi mọi cảm xúc trở nên quá muộn, thì tôi đang đi trên đường Phan Đình Phùng – một trong những điều nhiều lá nhất Hà Nội, và quán Trà Đài Loan trên phố ấy thì mở 24 giờ. Sau này, tôi trở thành một khách quen thuộc ở quán ấy khi luôn xuất hiện vào lúc 12h đêm và chỉ mua một cốc trà sữa thạch cỏ mang về. Công ty của tôi luôn quá nhiều việc, một vài dự án mới khiến tất cả lại phải dồn sức hoàn thành đúng thời hạn. Vì thế tôi không thường kết thúc giờ làm sớm hơn, và nếu có đôi khi rảnh rỗi thì tôi cũng hay ra quán rượu ngồi với mấy gã bạn. Chẳng bao giờ hẹn, nhưng vào vài tối trong tuần chúng tôi sẽ ngồi ở một quán nhỏ ven đường Nguyễn Khuyến – nơi thứ nước có cồn được ngâm ngon tuyệt và đồ nhắm thì không chê vào đâu được. Uống đến khi ngày đã thực sự hết, thì tôi đứng lên và đi mua trà sữa cho Lam, không bao giờ loạng choạng. Bởi quán thật bình yên, tôi không muốn phá vỡ cái không khí ấy.

Có lẽ hơi kỳ quặc, nhưng để tôi nói cho các bạn biết, tôi và cô ấy đã chia tay. Người ta yêu nhau chỉ vì một lý do là yêu nhưng chia tay thì cả tỉ thứ. Tôi chẳng muốn kể về những thứ này nọ của một tình yêu, chỉ biết sau khi Lam nói lời ra đi, tôi đã vô cùng choáng váng, tựa như cầu thủ đá trượt quả penalty vào giây phút có thể gỡ hòa, tôi rơi hoàn toàn, hoặc nếu miêu tả một cách chính xác hơn, như người thường ăn một món

ngon ở một quán hay mở gần nhà, và rồi đột nhiên người ta không bán món đó nữa, tôi hụt hẫng vô cùng. Cả tuần tôi ngồi lì ở nơi quen thuộc, không có động thái nào quan tâm đến thế giới xung quanh. Tôi yêu cô ấy và không muốn điều đó xảy ra, nhưng về một mặt nào đó, tôi thực sự không biết phải làm gì và chờ đợi cô ấy quay lại, một thứ chờ đợi rất mỏng manh nhưng chắc chắn nhất, vì những người còn yêu nhau thì luôn trở về với nhau.

Và vì thế, tôi bắt đầu đi mua trà sữa, người ta nói trà sữa là tâm hồn. Tôi muốn chứng minh một điều rất giản dị, ngày nào tôi cũng nhớ đến Lam. Mặc dù vậy, tôi không cần cô biết điều đó. Đôi khi, có những việc làm để lấp đầy cảm giác trống vắng cho bản thân.

Nhân vật nữ số hai

Nếu chúng tôi đang cùng đóng một bộ phim tình cảm Hàn Quốc thì tôi sẽ đóng vai nữ chính thứ hai, tức là người chuyên chọc phá một cách ngấm ngầm, thậm chí yêu nhân vật nam chính và ghen ghét với nhân vật nữ số một. Bạn bè thường gọi tôi là Emi, thiết nghĩ thì một nhân vật phản diện cũng không thích được khán giả nhớ tên, vì thế hãy chỉ cần hiểu tôi là Emi... Tôi yêu anh không biết từ lúc nào nữa, vì nó đã quá lâu rồi. Tôi làm cùng tòa nhà của Bảo, hàng ngày tôi gặp anh ở quầy bán nước tầng trên cùng, mưa dầm thấm lâu... Tôi gần như tan vỡ hoàn toàn kể từ khi anh yêu và đến với Lam. Sự xuất hiện của Lam tựa như cái gai chọc vào mắt tôi nhưng tôi không sao tìm ra lý do hợp lý để ghét cô, bởi cô hoàn hảo theo mọi nghĩa, và tôi thì là một kẻ ngay cả đến bày tỏ cũng không dám, thì so sánh gì nữa. Tôi là người xuất hiện trước nhưng Lam lại là người bước đến với anh trước. Cuộc sống đôi khi có thể đánh giá thành công theo những bước chân, ai là người dám đặt gót trước, tên của người đó sẽ được lưu lại với dấu mực đỏ huyền thoại... Những ngày shock khi mới biết anh và Lam yêu nhau, tôi thậm chí ngồi ở cà phê Tươi Quán đoạn Nguyễn Khuyến và uống một mình, uống đủ để khi đứng lên có thể tự về nhà, và ngủ một giấc ngon.

Nhưng tôi không thuộc mẫu người chịu thua, tôi thích “đánh đòn có đích” và một cách tình cờ, tôi lại là bạn của Lam. Tôi bỏ qua tư cách của một người bạn để làm được điều mình muốn, tôi đã sai một lần và không thể sai thêm lần nữa. Một sáng đẹp trời, tôi tìm đến với Lam, gieo những hạt đầu tiên của cây nghi ngờ, biết nó sẽ đâm chồi nảy lộc ngay trên cái mầm hạnh phúc vừa nhú. Những điều tôi nói ra ngày qua ngày rót vào tai Lam những thâm kín đáng tiếc không sẽ chia kịp, cái này chưa hết, cái khác lại bắt đầu... Lam là bạn tôi và chẳng mấy chốc tất cả những điều ấy khiến một người con gái mà điểm yếu duy nhất là sự yếu đuối như Lam phải gục ngã. Cô không chịu nổi tất cả những điều mà tôi và “người khác” nói về anh, và cô quyết định ra đi. Cộng thêm với việc Bảo rất bận và hai người không gặp nhau nhiều, thì lời chia tay dù cả hai còn rất yêu nhau là lẽ dễ hiểu... Điều tôi muốn đã thành công. Ngay khi ấy, tôi bước vào không gian ngại, lần này, tôi không thể để tuột mất cơ hội. Đối với tôi, đã yêu là phải bằng mọi giá giành được người mình yêu, bất kể bằng cách nào.

Sự tiếc nuối

Tôi có thói quen dậy sớm và đi chạy mỗi sáng, mùa đông cũng như mùa hè, và thời gian gần đây, tôi luôn thấy một hộp trà sữa được treo trước cửa nhà. Tôi có thể hình dung được người làm việc đó, nhưng cũng có thể không, bởi theo tôi biết thì thời gian gần đây Bảo khá bận rộn, tôi không chắc là anh hay một người nào khác. Tôi hỏi ý kiến Emi, đứa bạn khoảng thời gian tôi dao động hay tâm sự nhất, cô nói không lẽ nào, Bảo không có những thái độ như thế. Anh không rõ ràng, nhưng ít khi làm những việc không chủ đích. Dẫu thế, không nhiều người biết tôi thích trà sữa thạch cỏ, tôi đoán không ai ngoài Bảo... Tôi thuộc tuyệt có thể chủ động làm một chuyện cho đến khi nó thực sự làm mình hài lòng bởi trí tò mò, vì thế tôi nhắn tin cho Bảo vài câu: “Cà phê nhé anh?”. Tôi đếm được từ khi máy báo delivery đến lúc anh nhắn lại chỉ có 8 giây: “Uh. Chỗ cũ giờ cũ.” Tôi reply lại một từ “Vâng”.

Và chúng tôi gặp nhau. MnMix cà phê – một quán đẹp, nơi chúng tôi đã ngồi quá nhiều lần. Vẫn như thế, Bảo ngồi bình thản – điểm mạnh nhất của anh chính là sự bình thản, trông anh có vẻ gầy hơn trước một chút. Tôi đã cắt tóc và anh cũng cắt tóc. Hình như sau khi chia tay thì ai cũng muốn đi cắt tóc, bạn tôi vẫn đùa là để chài một nạn nhân mới! Tôi hỏi về cuộc sống và công việc của anh...

- À, vẫn vậy thôi. Đạo này anh nhiều việc hơn, tính chất của công việc giải trí là bận rộn khi người ta rảnh rỗi mà – Bảo mỉm cười – còn cuộc sống thì bình thường, như nó vẫn bình thường.

Tôi biết Bảo nói dối, gần đây anh có vẻ mệt mỏi nhiều và cái “bình thường” anh nhắc đến nghe thật không

như cái tên của nó. Nhưng tôi không nói, cũng không có gì đáng nói, và vì trong mắt anh ánh lên cái gì xa lạ. Anh nói vài chuyện khác, hỏi tôi có người yêu mới chưa, câu hỏi không mang tính châm chọc nào cả, nhưng không hiểu sao, tôi trả lời lơ đãng:

- Sắp anh ạ!

Câu chuyện rơi bống một lúc. Một thoáng khi anh gọi nhân viên quán lấy thêm hai cốc nước lọc, tôi chăm chú nhìn anh, tim đập rất nhanh, Bảo vẫn gây quá nhiều cảm xúc với tôi, nét mặt ấy, những cử chỉ ấy, cách cười ấy, mùi nước hoa ấy... Có lẽ còn yêu thì đừng nên chia tay, câu đấy tôi nghe ở đâu đó. Nhưng tôi không thể nói ra cho Bảo. Khi anh quay mặt lại phía tôi, tôi nói bằng quơ:

- Anh này, gần đây không hiểu sao hay có người để trà sữa thạch cỏ ở cổng nhà em vào buổi đêm, mỗi sáng em dậy đều thấy...

Tôi chờ đợi Bảo nói gì đó, tôi chỉ cần anh nói... Nhưng không có gì xảy ra, nét mặt anh không thờ ơ cũng không xúc động, mà là thản nhiên. Chút sau anh buông nhẹ: “Uhm, vậy sao. Hồi xưa em rất thích uống thứ trà sữa ấy”. Câu nói cũng nửa chừng, không công nhận, cũng chẳng phủ nhận, hay có lẽ vì tôi đã không đưa ra một câu hỏi? Không biết nữa. Tôi cảm thấy thất vọng đôi chút, hoặc hơn đôi chút. Tôi nhìn ra cửa sổ... Ngoài phố bắt đầu có nắng, sắp hết đông rồi... Chợt nhớ một câu hát của Trịnh... “Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệ...” Tôi muốn hỏi trực tiếp anh, nhưng tôi lại không thể, có lẽ rất lâu sau tôi sẽ phải nghĩ lại ngày hôm nay, ngày tôi đã không làm hết sức... Người ta sẽ luôn tiếc nuối một việc, nếu khi làm việc đó người ta đã không cố gắng hết khả năng, trong tình yêu lại càng như thế.

Cuộc sống

Đường vắng, thưa thớt vẫn có xe chạy qua nhưng êm ả, có lẽ vì Nguyễn Khuyến là một phố khuất và yên tĩnh. Cũng là lý do tôi thích ngồi đây. Đông đã thực sự hết, cái lạnh đã trôi qua, mùa mới đến mang theo nhiều điều mới, chỉ tôi vẫn ngồi đây vào vài tối cố định trong tuần. Có những nơi gần với một quãng thời gian đáng giá, thì người ta sẽ không muốn rời nó, dù mọi thứ xung quanh có thay đổi đến đâu. Tính đến bây giờ là tôi đã chia tay Lam được sáu tháng, công việc vẫn ổn, cuộc sống vẫn bình thường... Sau thời gian sau khi tôi gặp Lam lần cuối ở MnMix, tôi vẫn chú ý đến cô và cuộc sống của cô một cách lặng lẽ. Tình yêu đọng lại sâu thẳm, một người con trai khi đã yêu thật sự thì rất khó thay đổi. Emi tiếp cận tôi một cách rõ rệt, đôi khi tôi để ý đến cô, giữa khối lượng công việc tràn ngập của phòng kinh doanh, tôi gần như không có lúc nào để thở suốt thời gian công sở, Emi hay mang đồ ăn cho tôi vào bữa trưa, trò chuyện, thì thoảng tặng tôi vài đĩa nhạc hoặc sách best-seller... Tôi không từ chối, cũng không tiếp nhận, tôi để cô làm một số việc, và không để cô làm một số việc. Tính cách của tôi không thực sự rõ ràng, đó chính là điểm khiến Lam rời tôi, có lẽ thế. Nhưng tôi không muốn thay đổi nó, hoặc không thể thay đổi nó. Dù sao cũng không có ý nghĩa gì to lớn, bởi chúng tôi đã thực sự chia tay. Giờ tôi không kỳ vọng quay lại với Lam, tôi chỉ muốn cô có một cuộc sống tốt, và về phần mình cũng vậy. Nếu là định mệnh, thì tự chúng tôi sẽ quay lại với nhau. Tôi đã làm những thứ tôi có thể và không mong đợi gì hơn. Tôi cũng nói với Emi rằng tôi không thể trở thành bạn trai của cô, vì không yêu và không quan tâm đến cô. Khi nói điều ấy, tôi hơi ngạc nhiên về mình, ít khi tôi chịu không có ai bên cạnh, nhưng tốt thôi, như thế nghĩa là tôi đã lớn hơn, và biết cách để sống hợp với những gì cần có. Với Lam thì là tình yêu, nhưng yêu thôi là chưa đủ, với Emi thì đủ tất cả chỉ thiếu tình yêu. Thế đấy, mọi thứ đôi khi vẫn kỳ quặc vậy.

... Ở một góc của MnMix cà phê, Lam ngồi khuấy cốc chanh tuyết, vẫn cứ là nơi này, dù người ngồi phía trước cô không còn là Bảo, thì đôi khi người ta vẫn đi tìm tình yêu mới trong những tiềm thức cũ. Cô muốn có lại chính mình trước khi tìm đến điều gì đó khác...

... Cà phê Tầm quán, Emi ngồi ở một bàn sát tường, cô nhìn thấy Bảo. Anh ngồi với vài người bạn. Có lẽ anh không nhìn thấy cô, tính Bảo ít khi quan tâm đến những thứ xung quanh mình, bao giờ cũng vậy, anh ở trước mắt Emi, nhưng cô không bao giờ với được, người ta sẽ còn chạy đuổi một thứ chừng nào người ta còn chưa với được. Emi cũng thế...

... Vẫn là Nguyễn Khuyến, khuya dần. Hôm nay có gió mùa đông bắc, không khí lại se sắt. Quán như một điểm dừng chân của những cơn gió, mỗi cơn gió đều khác, nhưng hay gặp nhau ở đây... Vài sinh viên Kiến Trúc lên quán, chơi đàn ngẫu hứng, họ uống, họ đánh guitar, họ cười... Tôi thấy lòng bình yên, thực ra người ta cứ sống tốt và tất cả trong cuộc sống vẫn có vị trí sẵn của nó... Tôi muốn vào Nam, muốn đi xuyên Việt,

muốn quay trở lại Sing – nơi tôi đã học vài năm, muốn đi châu Âu, những nơi mình chưa được đến... chỉ cần giữ nguyên lòng ở Hà Nội... Thoáng qua một cõi đi về. Cuộc sống, thế là đủ.

Tôi quay sang phía bàn bên cạnh nơi những tiếng cười vang lên, mỉm cười:

- Này bạn, chơi một bài gì đó của Trịnh đi? “Tôi ơi đừng tuyệt vọng” chẳng hạn.

Và những nốt nhạc lại vang lên...

5. Chương 5: Những Ngày Như Thế

- Được rồi, tao vừa ở phòng hội đồng ra! Lần này chắc chắn là được rồi...

Những câu sau của nó hầu như không còn nghe thấy gì bởi những tiếng la hét reo hò của lũ chíp chóp phía dưới. Chỉ còn chừng khoảng hơn hai tháng nữa là thi tốt nghiệp, thế nên việc Duy cùng hội Tonic – hội những đứa “uy tín” nhất lớp – câu kéo được một cú đi Hạ Long hai ngày thực sự là một kỳ tích trong mắt những đứa còn lại. Con Giang nhảy nhót trong lớp như một con kanguru, ôm chầm lấy thằng Duy, la toáng lên điên cuồng:

- Ha ha, ôi được thật mới hay chứ, ha ha. Tao yêu mày Duy ơi! Duy sao hôm nay đẹp trai thế...ế...ế...!!!

Thằng Duy ngăn chặn cơn phồng mũi dâng lên dào dạt, đẩy con Giang ra:

- Rồi rồi, khiếp. Cái thông tin bà vừa đưa ra tôi cũng đã nhận được mỗi sáng trước gương khi đánh răng rồi. - Rồi nó đập bẳng rầm rầm (đúng là cửa chùa) - Nào nào mọi người yên lặng! Còn vài điều cần nói cho xong, sau đây đứa nào muốn tỏ tình với bọn tao hay xin chữ ký gì đấy thì từ từ xếp hàng!

Tràng cười bất tận tán đồng vang lên trong lớp rồi lắng xuống, Nam Anh, một đứa khác của hội Tonic đứng lên trên bảng.

- Đã tốn bao công sức của bọn tao bon chen một tuần vừa rồi, giành lấy chuyến đi quý giá này. Tao mở ngoặc là chắc chắn đi ở đây mang nghĩa... tương đối! Thế nên, xin tất cả chúng mày nhớ cho rằng thì mà là...

Nó lại bước xuống và Duy lao lên, làm còn Phương chép miệng: “Ồ kia, bọn này diễn thời trang đấy à, chóng mặt quá!”, thằng bé háng giọng:

- Ít nhất đến trước hôm đi: thứ nhất là không đứa nào được bùng tiết, thứ hai không có scandal nào được xảy ra, tất cả tuân thủ tạm thời tình trạng hòa bình, không cho việc nhỏ làm hỏng việc lớn, “bất tuân tức trảm”! Thứ ba, ai đi thì về nhà làm cái giấy của gia đình ký kiếc đầy đủ mang đến nộp cho con Linh chip. Thứ tư, này thì hơi nhạy cảm một tí...

Duy hơi hạ giọng, vẻ lo lắng, lũ ở dưới nhao nhao lên: “Sao sao?”, thằng này nhe miệng cười nhăn nhở:

- Điều thứ ba là....Này Giang ơi, thế tao đẹp trai thật à?

Tất nhiên thằng Duy phải trả giá việc gây hồi hộp nhảm nhí này bằng rất nhiều bút, giẻ lau, ô mai... oanh tạc chỉ chút vào đầu!

Chỉ hai hôm sau, cả lớp đã nộp đủ “giấy thông hành” từ bố mẹ, không thiếu một đứa nào – đúng là chuyến đi chơi cuối cùng của cấp ba có khác. Cả con Lam, là loại ốm yếu quanh năm suốt tháng, hai ngày học một ngày nghỉ ốm, cũng hồ hởi nhất quyết vác xác đi, dầu chỉ cho những đứa khác hầu! Nhưng mà mấy khi có cơ hội được hầu nhau?

Thế nhưng cuối cùng thì mọi chuyện cũng không suôn sẻ được, đúng là ngọc còn có tí vết, giữa những cố gắng giữ gìn của cả lớp, một chuyện không hay ho gì vẫn xảy ra, lần đầu tiên.

- Tao bực lắm rồi đấy, không sao chấp nhận được một chuyện lộ bịch thô bỉ như thế trong lớp mình được. Tao ghét nhất là cái thói ăn cắp. – Quỳnh mặt đỏ gay, đập bàn đập ghế, cái giận không nhét vào đâu cho hết.

Khoảng hơn mười đứa chủ chốt trong hội Tonic - những người có ảnh hưởng đến hoạt động của lớp nhất, ngồi lại sau khi chuông tiết năm đã reo lên.

Lớp trưởng Hoàng nheo mắt, xoa dịu:

- Mày bình tĩnh, bây giờ mày chửi bới mắng mỏ thì bọn tao nghe chứ cái đứa nào đấy lấy tiền, giả sử như nó có thật, cũng có nghe được đâu. Hơn nữa bây giờ chuyện này làm to ra thì lớp không được đi chơi nữa, mà chỉ còn mấy ngày nữa, như thế không đáng...

Linh chip, một thành viên nữa của Tonic, nhún vai, nói nhất gừng:

- Hoàng nói thế nào chứ, không đáng thật không? Lớp mình có bao giờ thế này đâu. Lại là tiền quỹ lớp. Năm trăm chứ có ít đâu. Bỏ qua rõ là dung túng cho đứa chết tiệt nào đó lấy tiền. Sống với nhau đến gần ba năm rồi chứ có phải người dưng đâu mà đối xử như thế. Hơn nữa, nếu thả ra, thì sẽ lại có lần nữa, cùng lớp mà nơm nớp. Đi cùng vui gì nữa.

Con Chi thủ quỹ thì cứ ngồi khóc thút thít khiến Duy bực cả mình, gắt lên:

- Thôi nàng nín đi cho ta nhờ! Mất rồi thì thôi, có ai mắng đâu mà ngồi tuôn trào. Yên người ta nghĩ!

Thực tế Duy cũng không muốn công khai chuyện này ra, như thế chẳng hay ho gì, và điều mà chúng nó nỗ lực bấy lâu là chuyển đi chơi nhất định sẽ tan theo mây khói, vì rõ ràng là cô chủ nhiệm nghiêm khắc của chúng nó không bao giờ chấp nhận một chuyện như thế, sau khi nó đã hứa không có scandal nào xảy ra đến hết năm học. Chúng nó hoàn toàn tin tưởng Chi. Trước đến giờ, Chi vẫn là đứa chu đáo hết mình vì công việc lớp, nó làm nhiều việc cho lớp với tất cả nhiệt tình ai cũng dễ dàng nhận ra, chưa bao giờ nó làm hao hụt quỹ lớp, nhưng lần duy nhất này lại thật không đúng lúc! Nó nói nó nhớ rõ ràng rằng khi lên lớp nó mang năm trăm đi để đưa cái Phương mang về ẹ nó thuê ô tô, mà bây giờ lại không thấy nữa. Khỉ thật!

Mình im lặng này giờ. Thấy không ai nói gì nữa, nó lên tiếng:

- Chuyện này kỳ lạ thật. Nhưng thôi, tao nghĩ không nên lặn tẩn nữa, gần hết năm rồi, những chuyện như thế này nói ra, chỉ mang lại những suy nghĩ không hay ho gì về nhau. Mà bản thân tao thì tao chẳng nghi ngờ đứa nào cả. Bây giờ tốt nhất là hội mình kiểm lại được đủ tiền lấp vào đó.

Quỳnh khịt khịt mũi:

- Dễ thế ư? Xoay ra năm trăm nhanh được thế?

Mình nháy mắt:

- Đừng quên ba ngày nữa là tám tháng ba. Tao cũng đang định bàn với chúng mày làm phi vụ gì đó vào hôm đấy, tiện thể có việc này mình... “tối” lun!

Cái vẻ từng tưng của Minh khiến cả bọn bót căng như dây đàn. Gần như hai ba đứa cùng nói một lúc:

- Bán hoa hả?

Mình gật đầu:

- Ừm, vẫn cơ bản thế thôi. Cái này Tonic từng có kinh nghiệm làm hồi hai mươi tháng mười một năm ngoái rồi còn gì. Không khó lắm!

Chỉ thôi không gục mặt xuống bàn nữa. Linh chip bót nhăm nhắng. Hoàng gật gừ. Duy vỗ tay, nó tiên phong cho cả bọn, coi như lời đồng ý:

- Like is afternoon! Thích thì chiều!

Mình lôi một tờ giấy ra, cả bọn cầm cúi vào bàn luận, vạch chương trình, phân công, đúng phong cách Tonic, nghĩ nhanh làm nhanh, dường như trong đầu đã quên hoàn toàn chuyện bực bội vừa xảy ra.

Giữa những nỗ lực, cố gắng gấp rút, chỉ ngay hôm sau, Hoàng lên lớp và lê “kế hoạch tác chiến tám tháng ba” cho những đứa máu lửa và tin cậy khác, tất nhiên có loáng thoáng nói lại câu chuyện đó dần, nhưng không nhấn sâu vào tình tiết. Một cách đáng ngạc nhiên, nó thấy mọi người có vẻ không quan tâm đến việc

mất tiền lắm, ngược lại ủng hộ nồng nhiệt việc “làm cái gì đó vui vẻ vào ngày tám tháng ba xem nào!” của Hoàng.

Mọi việc diễn ra nhanh gọn và chính xác, Tonic dựa vào những liên lạc cũ, tìm lại chỗ lấy hoa rẻ, mấy đứa con gái chọn hoa trước, rồi lũ xách xe rồng rắn đi lấy hoa về. “Hàng về” cái là tất cả con gái tập trung lại tĩa hoa, cắm và gói hoa, Duy xin được mẹ nó ượn một phần của hàng trong hai ngày để bán hoa, mẹ nó không phàn nàn gì, thậm chí làm luôn một chân gói hoa, còn huy động cả nước trong nhà ra giữ hoa cho tươi, xô chậu thì mỗi đứa mang đến một cái, một đứa lái xe đứa ngồi sau thì hai tay hai cái xô người ta cứ nhìn làm chúng nó cười như nắc nẻ! Phát hiện ra nhiều đứa gói hoa đẹp không ngờ! Thằng Nam Anh trêu: “Thế mà tưởng các nàng chỉ biết nhận hoa, ai ngờ cũng khá!” Làm đến trưa lũ con gái rủ nhau vào bếp nhà Duy trình diễn màn bún chả làm thằng nào cũng xuyết xoa lần hai, tranh nhau quạt chả mù mìt, đứa nào đứa nấy nước mắt nước mũi tèm nhem vì khói, nhưng vui hết cỡ! Đến lúc nhập cả lớp thay phiên nhau đến trông và bán hoa, khiến không ai tốn quá nhiều thời gian. Lúc nào cũng giữ ít nhất mười đứa tại cửa hàng trong đó đến quá nửa sẽ đóng vai chân gỗ là khách mua hàng! Chiêu thức của Linh chip nghĩ ra có vẻ hiệu nghiệm, người đi đường bu lại mua vì thấy cửa hàng này có vẻ là dạng... làm ăn được, bán lại rẻ!

Thành công rực rỡ. Hết ngày tám tháng ba, hoa mang về gần như được bán sạch sẽ! Số còn lại dành luôn cho “lũ quỷ cái làm bún chả mặn quá” trong lớp và giữ mấy bó đẹp nhất để hôm sau mang lên lớp tặng nữ giáo viên của lớp, chắc chắn sẽ là một ngạc nhiên lớn nếu nói đây là những bó hoa chúng nó tự tay chọn và gói! Tối tính toán phần tiền thu được, cả lũ reo hò không ngớt khi chỉ trong hai ngày bán hoa, chúng nó thu được gần năm trăm tiền lãi. Còn vượt cả dự định, là lợi thế không mất tiền thuê cửa hàng! Duy cầm tập tiền, rú lên:

- Yeah! Phần thừa cả lũ đi ăn nem mừng chiến thắng!

Lời đề nghị được hưởng ứng bằng tiếng cười của bọn con gái, tiếng rú rít của lũ con trai. Mẹ Duy đứng sau lắc đầu cười: “Về sớm nhé các con”. Ngày 8/3 mưa to tã, những đứa nào cũng thấy lòng phấn khởi lạ thường. Đèo Chi, thấy con bé ngồi đằng sau cứ sụt sịt, Hoàng quay lại hỏi:

- Sao thế? Mệt à?

Giọng con Chi nhòe nhoẹt:

- Không! Tao khóc. Vui quá!

Thằng Hoàng trở mặt:

- O kìa mày điên à! Vui thì khóc lóc quái gì!

- Tao chả biết. Tự dưng thấy sai quá! Lớp mình như thế này cơ mà! Chắc không đứa nào lấy đâu. Có lẽ tao làm rơi đâu đó mà tao quên, tao tệ thật!

Hoàng cười:

- Mày là đồ dở hơi! Giờ này ai còn quan tâm nữa. Những chuyện như thế mới khiến lớp mình càng đoàn kết hơn! Bọn nó không để ý đâu, tất cả đều tin nhau mà. Không dễ có được cơ hội nhận ra nhiều điều, nhiều giá trị thế này đâu.

Chi dụi nước mắt:

- Ủ! Yêu lớp mình lắm. Nhanh quá, hết ba năm rồi nhỉ? Mày ơi, sắp tới đi chơi sẽ vui lắm đây...

Nó dựa nhẹ vào vai thằng bạn. Hoàng thấy lòng rung cảm nhẹ nhàng, nó cũng cảm thấy những điều tương tự như con bạn, chỉ không nói ra. Tự dưng, tất cả mọi chuyện trôi qua, dịu dàng như gió, quan trọng là giờ tất cả chúng nó ở đây, cạnh nhau – những ngày như thế không nhiều.

6. Chương 6: Những Ngày Mưa Lạ

Linh gạt khung cửa sổ đầy nước mưa vào, cầu nhàu:

- Tí nữa mày lau nhà đấy, nước nó hắt đầy cả vào đây này.

Minh vẫn chăm chú với cái laptop:

- Kệ nó. Mưa hay nắng gì ở cái đất nước chết tiệt này cũng đều sạch bong.
- Và vì nó chết tiệt nên mày quyết định nằm ì đó cả ngày ư thằng hâm? Hết trưa nay là hết thịt, hết rau, hết trứng, hết luôn cả dầu. Mà người ta thì không thể sống với gạo và niềm tin được.
- Mày lắm nhảm nhiều quá. Mày là còn chưa hết tiền đó! – Nghĩa nói vọng ra từ cái chăn vẫn trùm kín đầu, nó ngủ chắc cũng mới được ba tiếng sau cả đêm ngồi cày level Võ lâm truyền kỳ.

Minh bật cười, gập laptop lại.

- Được được, tao cũng lên trường bây giờ, lúc về sẽ khứ hồi đồ ăn cho chúng mày. Thằng Nghĩa cứ ngủ. Còn Linh thì nhớ giặt quần áo – Nó vừa nói vừa thay đồ.
- Mưa thế này giặt giũ gì. Mà mày lên trường làm gì vào cái thời tiết này?

Minh giữ giữ rồi khoác cái áo nỉ đen vào:

- Không phơi được thì đặt chế độ giặt squeeze bét nhè vào cho nó khô. Tao lên thư viện ngồi làm đồ án chứ ở nhà không vào đâu được.

Giọng thằng Linh còn nói vọng theo khi Minh đã xỏ nốt cái giày lười vào:

- Lên thư viện thì photo hộ tao cái lecture not Engmechanic Part 2 luôn nhé. Nhớ đấy!

Ngày mưa – chiếc ô màu đỏ

Bến xe bus vắng hoe, cái gian hàng hay bán linh tinh cũng đẹp đi, mưa vẫn nặng hạt trên con phố của những chiếc xe phóng với tốc độ mà ở Việt Nam đáng phải bị tù, Minh rút thuốc ra định hút cho ấm người, cái zippo gặp nước ướt đá lửa không sao lên được, nó cất thuốc đi. Ngồi chờ chừng vài phút thì cái xe buýt tới, nó bước lên lướt thê vào máy rồi xuống dưới. Cả xe buýt vắng tanh, chỉ có một cô gái ngồi ở góc phải dưới cùng, đúng chỗ Minh hay ngồi. Cô gái có sống mũi cao, môi nhỏ và hơi mím, mái tóc không buộc tía vắt ra phía sau – một dạng mặt cơ bản. Nó ngồi xuống một chiếc ghế ngang ở phía trên liếc nhìn xuống. Cô gái phối đồ khá kì lạ, váy trắng ngắn kẻ caro, áo sơmi kẻ vạt xanh nhạt, khoác một chiếc áo lửng màu tím thẫm. Dòng slogan “no music, no life” trên áo không có vẻ gì ăn nhập với dáng ngồi lơ đãng, hơi hướng người về phía cửa sổ. Cặp gọng kính trắng hơi bóng lên dưới ánh sáng nhạt của ngày mưa. Cô gái làm Minh hơi thấy nhớ đến Trà Hương – người yêu của nó ở Việt Nam, cũng có một dáng ngồi hơi lơ đãng như vậy. Mỗi quan hệ xa xôi với hàng giờ chat trên voice hoặc wecam nhiều lúc cũng đến chán ngán. Những ngày mưa lê thê mang lại cả những cảm xúc nhạt nhẽo hoặc mơ hồ về những ngày Hà Nội. Hà Nội không mưa bập bùng và ít gió thế này, nơi ấy nhiều những cơn mưa nhẹ trong chân trời vẫn rực nắng, vẫn lang thang phố long rong quán được. Có những quán được thiết kế như chỉ để ghé qua những lúc muốn tạt vào bắt chợt. Minh nhớ khi ở nhà, nếu mưa mà nó còn đang loay quanh trên phố, thế nào cũng vác xe lên PuBu cà phê ngồi. Leo lên tầng ba ngồi ở góc có mấy củ tỏi treo lủng lẳng, mưa với không tới, không khí mặn mặn và man mát đắm theo những cơn gió hắt vào...

Cái tiếng “bíp bo” khi xe dừng lại ở trạm dừng gần trường ngắt nhịp suy nghĩ của Minh, nó vội ôm đồng tài liệu bước xuống xe. Cô gái mang cặp kính gọng trắng cũng đi phía sau. Minh bước nhanh tới mái hiên gần nhất. Đoạn đi bộ tới thư viện không phải là xa nhưng sẽ không có mái che, Minh hơi ngập ngừng, nó cuộn tập tài liệu vào trong áo, đang định băng qua mưa thì cô gái kính trắng đi ngang qua, dừng lại, nói bằng tiếng anh đặc chất Singaporian:

- Bạn muốn đến chỗ nào trong trường?

Minh ngập ngừng:

- À...ừm, thư viện... có lẽ thế!

Cô gái đưa cho Minh một cái ô màu nâu nhạt, nói khẽ:

- Mình cũng tới thư viện. Vậy thì đi cùng.

Minh bật cái ô ra, giờ cao, và cả hai cùng bước một nhịp. Tiếng giày đập tành tạch vào nước mưa không át được Minh nghe tim nó đập thình thịch, những sinh viên bản địa ít khi có những hành động như vậy với du học sinh nước ngoài. Nó chợt mỉm cười khi nghĩ đến lúc buôn chuyện này với Linh – cái thằng lúc nào cũng lảm nhảm rằng “con gái Singapore rất kiêu” sau một vài cuộc chinh phục bất thành. Đến cửa thư viện, Minh dừng lại, xoay cái ô giữ hết nước rồi rút vào đưa trả cô gái:

- Cảm ơn. Bạn lên tầng nào của thư viện?

Cô gái mỉm cười:

- Mình đùa thôi. Mình không vào thư viện.

Không kịp cho Minh hết ngạc nhiên, cô gái bật ô bước ra ngoài. Nó hơi choang choáng, lần đầu tiên ở bên này Minh gặp một tình huống như thế. Nó nhìn về cái dáng gầy gầy màu tím một lúc rồi đi vào thư viện, cái đồ án cũng chỉ còn hai tuần nữa là phải nộp. Ngồi trên thang trước cái bản vẽ rộng đến ba mét, Minh trải những bản vẽ nháp thiết kế MP3-USB tích hợp đèn X của nó ra, cắm tai nghe vào cho tập trung trước tiếng mưa đang đập vào cửa kính bồm bộp.

Tracy

Chiều đang tắt dần giữa những khoảng mây giãn ra co vào như xếp hình. Khi nói cho lũ bạn cùng nhà nghe về cô gái lại kỳ, Minh không nhận được kết quả như chờ đợi. Không đứa nào biết một sinh viên như nó tả, và thằng Linh thì khẳng khái nó đã say nắng trong một tuần toàn mưa. Đã ba ngày Minh mò lên trường nhưng không thấy cô gái với chiếc ô nâu nhạt, việc chủ động sắp xếp “duyên gặp mặt” không thành khiến nó hơi thất vọng và cáu kỉnh. Nó chat với Trà Phương một cách thờ ơ, và cáu giận vô cớ khi Phương hỏi sao không trả lời cái mail từ ba ngày trước. Minh gõ mà như đập bàn phím, đùng đùng: “Anh bạn. Mệt. Thấy sợ những cái mail nhảm chán và viết như văn trần thuật.” Nó disconnect và gập laptop lại.

Thấy thằng bạn ủ rũ một cách thiếu cần thiết, Linh và Nghĩa quyết định sẽ giúp Minh tìm lại cô gái say nắng. Sau khi nghe Minh tả lại lần thứ hai, Nghĩa gật gù:

- Mày nghĩ xem, đến trường vào lúc đang được nghỉ, dĩ nhiên không phải là học. Mà nếu làm đồ án thì cũng giống mày, thường người ta sẽ vào thư viện. Vậy nó đến trường làm gì?

Cả bọn ngồi thần ra một lúc. Chợt Linh búng tay tách một cái:

- Tao nghĩ ra rồi, có lẽ nó tham gia một cái club nào đó. Hình như tuần này các câu lạc bộ vẫn hoạt động, vì hôm kia tao vẫn thấy thằng Tùng đến trường vì cái hộ nhảy nhót của nó mà. Bây giờ chỉ cần tra lại danh sách những nhóm hoạt động buổi chiều vào ngày đó là sẽ tìm ra nó, vì tất cả các câu lạc bộ rất hay post ảnh lên mạng, có lẽ mày dò ra được người mày cần.

Ba đứa cắm đầu vào máy tính gõ lách tách một lúc. Không sai so với với chúng nó dự đoán, cô gái mang cặp kính gọng trắng là thành viên của câu lạc bộ Piano, trong những cái ảnh mà các thành viên câu lạc bộ âm nhạc đưa lên mạng Minh tìm thấy một cái đúng người nó đang tìm. Phía dưới ghi tên: Tracy.

Tin nhắn yêu thương

Minh chờ đúng giờ đó tuần sau. Vài ngày mà nó thấy rất lâu, Minh không còn để ý đến cái đồ án nhiều lắm, nó đang quan tâm nhiều hơn tới Tracy xinh xắn. Muốn gây bất ngờ nên nó bắt chuyến xe bus muộn hơn một tí, và đi đến phòng tập của câu lạc bộ âm nhạc. Minh dự định sẽ lấy cớ cảm ơn việc đi mưa hôm trước và mời Tracy đi xem phim. Ngó qua cửa kính, nó thấy trong phòng tập mọi người có lẽ cũng chưa bắt đầu, còn đang chỉnh đàn và tán gẫu. Tracy đang đứng một mình ở góc phòng đọc nhạc, vẫn dáng đứng hơi lơ đãng với tay cầm tờ giấy chép nhạc hờ hững – cái dáng đó làm Minh nhớ tới Trà Phương. Nó nhắm mắt lắc mạnh đầu, một cảm giác gì đó hơi gượng gạo. Minh hít một hơi dài, chợt điện thoại nó reo lên đoạn nhạc tin nhắn. Minh mở máy ra. + 84... Tin nhắn của Phương từ Việt Nam: “ Anh à, em gửi off nhưng anh không trả lời. Mấy ngày nay em cũng không thấy nick anh sáng. Em xin lỗi, không phải vì em cảm thấy có lỗi, mà chỉ vì cảm thấy cần xin lỗi. Tình yêu thường mang lại những cảm giác chông chênh và mong manh. Em biết anh bên đó cũng mệt mỏi và xa cách. Ở đây, em cũng thế. Nhưng em tìm được cả sự ngọt ngào trong chờ đợi. Khoảng cách và thời gian cũng không bao giờ làm thay đổi ý nghĩa của yêu thương. Giữa những bận rộn và trống rỗng, anh được quyền nghĩ: em vẫn yêu anh đến khi chừng có thể! Sweetie.”

Minh gấp di động lại. Nó dựa vào tường, nhắm mắt và mỉm cười. Linh gọi hình ảnh của Tracy trong nó chỉ là một cơn say nắng có lẽ không sai. Chắc chắn nó sẽ vẫn cảm ơn Tracy, nhưng vào một lúc khác, còn bây giờ, nó muốn về nhà và viết mail ngay cho Phương. Minh chạy băng qua làn mưa, những giọt nước từ không trung bỗng nhiên trở nên rất nhẹ, tựa như không chạm xuống mặt đường. Từ chân trời, ánh sáng ảm áp hơi lóe lên, tán sất với những chùm mây đang trong dần trở lại, tạo ra những vệt thẩm kễ ngang dọc. Mặt trời trở lại dịu dàng sau những ngày mưa lạ kì.

7. Chương 7: Bản Giao Hưởng Không Mùa

Lá thư của bố báo tin mẹ đang ốm đến với Việt trong một buổi chiều mưa nhẹ và gió dịu dịu, khi nó mò ra bưu điện lục xem có tiền gửi ở quê lên không. Việt hơi nhăn mặt khi “soi” cái phong bì mỏng lên trời không thấy thêm gì khác, trong khi thư viết chỉ là vài dòng ngắn ngủi báo một điều nó chẳng mong chờ. Nó gấp tư cái phong bì nhét xuống đáy ba lô, leo lên cái xe mượn của Ly “Ti” phóng vù về trường không một lần bóp phanh.

- Thế rốt cuộc mày có đi không? Lãng nhà lãng nhăng mất thời gian quá! – Cường cau gắt.
- Tao không biết. Để tao... nghĩ đã. - Việt nhắm nhăng làm thẳng bạn nhặng xị lên:
- Nghĩ cái khỉ nhà mày ý. Mày thì có cái cóc khô gì mà suy với chả nghĩ! Không đi thì cứ nói là không đi – Minh “Tinh” nói to đến nỗi cô bán hàng ngược mắt lên nhìn cả bọn một cách ngạc nhiên pha lẫn e dè.

Ly “Ti” nguyền Minh một cái rồi quay ra dịu dàng với Việt:

- Thế anh có chuyện gì à?
- Việt định nói nhưng ngập ngừng rồi lại thôi. Ngọc “Xù” đang lựa một cái áo hai dây cũng quay ra hất hàm:
- Xời! Có chuyện gì thì sổ bég ra. Mập mà mập mờ ngứa mắt quá!
- Việt tặc lưỡi, thò tay moi cái thư ném lên:
- Dạ đây! Mấy ông bà liếc qua đi ạ!
- “Xù” bắt lấy cái thư, đọc lướt qua, rồi vừa tùm tùm cười vừa chuyền tay ấy đưa còn lại. Cường đọc cuối, nó giờ cái thư lên và nhăn mặt:

- Và thế là mày tính sẽ nghỉ hai ngày cuối tuần ở quê với ông bà già vì cái thư này à?

Việt gấp đầu rồi lại lắc đầu:

- Tao cũng chưa biết nữa. Thế mới bảo phải nghĩ.

Ly “Ti” mậm mê một cái gấu quần để đoán chất vải, giọng nhẹ nhẹ băng quơ:

- Nhưng hôm nay đã là thứ sáu rồi, cả bọn định mai sẽ đi Hồ Núi Cốc mà, anh còn nghĩ tới nữa?

Việt chưa kịp trả lời thì Minh “Tinh” đã quàng vai nó thân mật.

- Đã hai năm có lẽ mày lên đây học, tao có thấy bà già mày ốm iếc gì đâu. Cụ khỏe như voi Tây Nguyên ý! Chắc là nhờ thằng con giai quý tử quá nên lõe mày về chơi thôi.

Tiếng cười vang lên trong shop. Việt đỏ bừng mặt:

- Mày cầm đi! Những câu như thế mà cũng sửa được.

Mắt Minh “Tinh” long lên, nó vút bộp cái sơ mi trắng viền đen đang cầm trên tay xuống:

- Mày muốn chơi hả? Tao chiều.

Thấy hai thằng lườm nhau có vẻ sắp to chuyện, Xù cuống cuống nhảy vào giữa:

- Này, này, dừng ngay! Hai ông nên biết kiểm chế. Có gì vào... nhà vệ sinh nữ mà giải quyết, không đóng phim hành động ở đây nhé!

Việt nhỏ một bãi nước bọt, quay ra lựa một cái áo khác. Cường nhìn Việt chăm chú:

- Chắc cũng không vấn đề gì đâu. Các cụ hay cảm vật ấy mà. Thịnh thoảng ho vài cơn là nửa làng được biết.

Minh “Tinh” nhếch mép một cái, tiếp tục đá đều:

- Tao thì vẫn cho là cụ chán chơi với lợn gà rồi, nên muốn thăng con giai về đám bốp.

- Ông tắt đài được rồi đấy! - Ly “Ti” nheo mắt, rồi nó nhìn sang Việt – Em đồng ý với anh Cường, chắc là mẹ anh chỉ hơi mệt thôi, người già thường thế mà! Anh cứ yên tâm mà đi với bọn em.

Việt nhún vai giọng mệt mỏi:

- Anh cũng chẳng biết nữa. Thôi, anh về ký túc xá trước đây. Có gì nháy máy.

Nó cầm chìa khóa Spacy của Ly “Ti”, bước ra ngoài trong tiếng huýt sáo trên chóc của Minh “Tinh”.

2. Nhà Việt chẳng thuộc loại khá giả gì. Gọi là được thì tức là cũng chật vật mới nuôi nổi một thằng con học đại học có tí tí nhu cầu như bao người bình thường ở thành phố. Về cơ bản, Việt không hư, không phá phách, không bỏ học, nhưng từ ngày chơi với tụi Xù, Việt mới hiểu nỗi khổ của một thằng con trai thấy mình hoặc thua kém bạn bè hoặc phải dựa vào một đứa con gái khác, như việc nó vẫn phải dùng xe máy của Ly “Ti” chẳng hạn. Cả Cường, Xù, Minh “Tinh” và Ly “Ti” đều là những đứa Hà Nội giàu có, tiền vừa tiêu vừa ném. Với chúng nó “money is no problem” thì với Việt lại khá khó khăn. Việt yêu cầu bố mẹ gửi tiền lên nhiều hơn, lấy lý do “học phí tăng và cần phải mua thêm sách vở”. Hai năm đại học, Việt không về thăm bố mẹ lần nào. Nó tự nghĩ, mình đã sống hai mươi năm với bố mẹ, bây giờ đi hai, ba năm làm gì mà phải về. Đôi khi nó cũng nhớ những cánh đồng bát ngát ở quê, ánh mắt dịu hiền bao dung của mẹ hay những cây mít trĩu quả trước sân nhà. Hoặc là một vài lần tắm sông đùa nhau chí chóe với lũ bạn, hoặc là những lần bắt đom đóm làm đèn trung thu. Mọi thứ hiện ra khi rõ ràng khi mờ mịt. Nhưng thường được lấp ngay bởi những buổi party, những cuộc chơi thâu đêm, cũng có khi là những bài luận văn khó đến ngắc ngư, dù là gì, cũng nhanh chóng dập tắt được niềm nhớ và mong mỏi về quê trong Việt. Cũng có lúc ngồi một mình vào những đêm muộn khi thằng bạn Hải Phòng hay Khánh Hòa gì đó ở chung phòng đã ngủ khì, kết thúc tạm cho những cuộc chơi liên miên, Việt cũng thấy nhớ mẹ, nhớ lắm lắm. Vì nó nhớ khi còn nhỏ, vào những giờ như thế này, khi nó đã leo lên giường đánh được một nửa giấc, chợt tỉnh giấc vì một trận mưa rào hay tiếng dế kêu to, Việt thường vẫn thấy mẹ ngồi bên chiếc đèn dầu vắn nhỏ vì sợ sáng quá nó thức, khi tính tiền vải lụa bán trong ngày, lúc thì xem lại sổ sách cấy giống đã thu mua... Những việc tuy với đứa trẻ như Việt là khó hiểu, nó cũng lờ mờ đoán ra là mẹ đang tìm cách... kiếm tiền. Nó lại lăn ra ngủ tiếp. Mẹ nó lăn lộn làm ăn kiếm sống buồn bán như thế nhưng lại rất hiền. Thường che chở cho nó mỗi khi bố đánh đòn vì đi chơi trốn bữa. Việt nhớ! Nhưng nó cũng chỉ nhớ được đến thế thì hoặc thằng bạn cùng phòng mò dậy và cầu nhau vì đèn vẫn sáng, hoặc di động của nó rung, hoặc ý nghĩ về bài hàm số đang dang dở lại lấn chiếm, hoặc những cái tương tự như thế. Lần này thấy bố viết thư báo vậy, Việt hơi băn khoăn, nó cũng muốn về xem mẹ ốm ra sao, nhưng cũng lại không muốn bỏ chuyến đi chơi đã chuẩn bị sắp xếp cả tuần. Việt thậm nghĩ một mình cho đến khi đầu nó đau như búa bổ thì có tiếng gõ cửa. Ai đấy?

- Em! – Giọng Ly “Ti”.

Việt bước chân đất ra mở cửa. Ly “Ti” bước vào, vứt cái xác xuống ghế, ngồi phịch lên giường, rút một điếu thuốc ra châm lửa hút:

- Mai anh đi đấy chứ?

Việt khép cửa, nó quơ đồng quần áo nhàu nát và bừa bộn trên giường ném và một góc, hỏi băng quơ một câu để tránh vấn đề:

- Em đi gì đến đây vậy?

Ly “Ti” hồn nhiên trả lời một câu làm Việt phải giật mình:

- Minh “Tinh” đèo.

Ly nhả khói, đưa tay ra vuốt mái tóc mượt mà:

- Hmm...hm...sao? Anh có đi không vậy?

- Chắc không! Anh nghĩ mình nên về thăm mẹ - Việt buông giọng, nhìn ra cửa sổ đóng kín, chèn bằng một khúc gỗ ẩm ướt.

Ly rùng mình nhìn chồng sách bụi bặm trên tủ và đồng xoong nồi linh tinh ở cuối phòng, nó lắc lắc tay Việt:

- Này, anh không đi thật à?

Việt vẫn không quay mặt lại:

- Ủ, không đi, đâu thể phân thân được!

Giọng Ly “Ti” nghe nho nhỏ:

- Anh bỏ em cho Minh “Tinh” thật à?

Việt thấy lạnh người vì Ly động trúng vào điều nó đang nghĩ. Trong năm đứa, Cường và “Xù” là một đôi. Còn cả Việt và Minh “Tinh” đều thích Ly. Từ trước đến nay, Ly “Ti” luôn dành tình cảm cho nó nhiều hơn. Tuy thế, Minh “Tinh” chưa bao giờ bỏ cuộc. Việt biết thằng này luôn rình cơ hội thích hợp cướp trái tim Ly “Ti” đi.

Việt đá một câu để thử lửa:

- Em đi với nó cũng có sao đâu!

Ly “Ti” đứng phắt dậy, nhặt xác bước thẳng ra cửa. Việt chồm dậy hốt hoảng, nó bước theo rút điều thuốc trên môi Ly ra:

- Được, anh... đi.

Ly “Ti” quay lại tát yêu một cái vào mặt Việt:

- Đấy, thế mới là anh chứ! Lúc nãy em nói đùa đấy. “Xù” nó đeo em đến đây.

Việt thấy nhẹ cả người, nó chào, rồi đóng cửa lại. Bước lại gần phía cửa sổ, Việt gỡ tấm gỗ, mở toang cửa ra, một luồng gió mát ủa vào làm nó nhẹ nhõm đôi chút. Nó không về chắc mẹ cũng không giận, mà có giận thì cũng chẳng sao.

3. Năm giờ sáng. Trời vẫn còn tối. Cường và Xù cười đùa rôm rả. Minh “Tinh” như thường lệ solo một mình một xe, vừa đi vừa hút sáo, thỉnh thoảng liếc sang Spacy Việt đang đeo Ly “Ti”, nó đã quen nên không còn thấy tức nữa, chỉ đôi lúc lại trêu Ly vài câu mặc ánh mắt ít thiện cảm của Việt. Minh “Tinh” cười khẩy.

- Cậu công tử nhà quê có quen đi đường dài không đấy? Hay đảo Ly sang đây đeo hộ cho!

Việt nhếch mép, cổ ghim giọng nói cho vừa:

- Quen hay không thì vẫn hơn xa mày?

Minh “Tinh” nheo mắt:

- Tao thách.

Việt cảm thấy từng mạch máu mình nóng lên:

- Thích thì chiều!

Minh “Tinh” cười ha hả:

- Được lắm. Cường ơi, bắt hộ tao mày! Từ đây ra đường quốc lộ mười ba khoảng hai mươi cây. Thằng nào đến trước thì đeo Ly hết phần còn lại. OK?

Việt gật đầu. Nó ép thắng côn, lên ga bốc xe đi. Minh “Tinh” chậm rãi về số một rồi lên số hai, ba, nó chồm xe lên, không chịu thua kém phân, lướt qua đánh đuôi quệt vào chân Việt một cách khiêu khích. Việt cuống lên, vọt ga nhích xe lên rồi quẩy một cái vào đầu xe làm con X đỏ của Minh lão đảo, rồi lại gượng

lại chạy, nhanh chóng bám bóng lại theo. Việt thấy rõ bất lợi của mình, nếu trên đoạn đường thẳng thì Spacy còn cơ, nhưng với một đoạn lên xuống ngoằn ngoèo bất thường thế này thì hộp số vòng của X là quá lợi, chưa kể nó còn phải kẹp Ly “Ti”. Hai đứa đi được khoảng năm phút thì còi cơ động rú ầm lên sau lưng. Minh “Tinh” hét to:

- Cầm được dừng. Mày còn đang đèo Ly đấy.

Việt mím môi. Nó rú ga cổ lên được chừng hai giây, nó đá chân chống xuống hơi nghiêng xe quét bụi mù mịt. Minh ở đằng sau dính trọn dành ép sát xe bám sát lòng đường và giảm côn. Việt cười đắc thắng, nó tắt đèn đuôi và nháy trái phải liên tục để cắt cơ động. Chợt Ly “Ti” hét to, từ phía trước mờ mịt, bỗng xuất hiện một chiếc xe máy đi ngược chiều. Việt siết mạnh phanh tay, chân mài xuống mặt đường, cổ quang xe sang bên cạnh, mặt nó đập thẳng vào đồng hồ số, Ly chỉ bị va vào lưng Việt rồi ngã nhẹ xuống. Việt thấy máu dồn lên trán, nó gục xuống đường nhả cái xe đang bốc khói ở bánh, Việt nghe tim đập mạnh, mắt nó từ từ mờ đi khi thấy Ly “Ti” leo lên xe Minh “Tinh” phóng thẳng đi. Còi cơ động vẫn rú sau lưng Việt, nó lịm đi trước khi không còn hay biết gì, Việt thấy mình như đang ở giữa một lớp học.

Cô giáo dịu dàng:

- Hôm nay các em muốn làm gì nào?

Cả lớp đồng thanh:

- Kể chuyện

Cô giáo gật đầu và cười:

- Được. Vậy thì cô sẽ kể cho các em nghe một câu chuyện. Ngày xưa, có một anh chàng vô cùng yêu vợ, nhưng anh ta không có cách nào để chứng minh. Vợ anh ta liền nói: “Anh hãy về nhà mang quả tim của mẹ anh tới đây, như thế em sẽ tin là anh yêu em.” Chàng trai suy nghĩ: “Mình sống với mẹ trong hai mươi năm đầu đời. Nhưng có thể sống với vợ gấp ba thời gian ấy...” Anh ta liền trở về nhà. Vừa nhìn thấy con, mẹ anh ta reo lên:

- Ôi, con về thăm mẹ đấy ư?

Đứa con chẳng nói chẳng rằng móc lấy trái tim mẹ và chạy về nhà vợ. Trên đường do vội quá, anh ta vấp ngã, trái tim mẹ lăn xuống vệ cỏ, anh ta chưa kịp ngồi dậy thì nghe tiếng nói phát ra từ trái tim người mẹ:

- Con à, con có... đau... không?

4. Việt tỉnh dậy từ từ, cảm thấy hơi ấm từ một bàn tay. Việt nghe một tiếng ho và một giọng nói quen lẩm vang lên:

- Bà nghỉ đi chứ. Bà đã trông suốt cả đêm qua rồi, người thì hãy còn ốm.

Bàn tay ấy vẫn đặt trên tay nó, ấm áp một cách lạ thường. Việt nhớ lại một lời nói của người thầy giáo đã từ lâu: “Tình yêu mẹ dành cho con như một bản giao hưởng không mùa, nó lặng lẽ âm thâm và ngân mãi mãi, không bao giờ hết, càng lắng nghe càng thấy cảm động thật nhiều”. Việt mở mắt ra. Nó khóc...

8. Chương 8: Lavender

Mùa hè đến nhanh trong những cơn mưa đầu mùa. Gay gắt và bất chợt. Không khí hơi ẩm của điều hòa trong Ibox khiến tôi cảm thấy ngọt ngào. Tôi thả lỏng những khớp ngón tay, vuốt ve chiếc violon yêu quý. Mỗi thứ năm hàng tuần tôi lên đây và chơi nhạc. Công việc làm thêm không mang lại quá nhiều tiền, nhưng nhiều cảm xúc và sự thích thú. Tôi nhận thấy ở Ibox một vẻ dịu dàng và yên ả. Đến ngay cả khi quán đông, quán cà phê cũng không ồn ào như nhiều nơi khác. Tôi chơi nhạc với vài người bạn cùng học trung cấp nhạc viện, những bản industrial quen thuộc được ưa thích, hoặc đôi khi là theo yêu cầu của khách. Dần đã quen với việc tạo dựng nghệ thuật ngay cả nơi người ta không quá chú tâm, tôi chơi nhạc một cách cá nhân. Đôi khi thờ ơ, đôi khi cao trào. Đôi khi mang cả sự chán nản đơn thuần vào từng nốt nhạc. - Đến lâu chưa? - Dương bước vào với chiếc guitar đeo sát sau lưng.

- Vừa xong – Tôi mỉm cười.

- Uống gì không?
- Nước lọc. Tinh khiết quá phải không? – Dương phá lên cười.
- Tốt cho cảm giác – Tôi trả lời đơn giản.
- Đan đâu?
- Nàng vào restroom.

Khi Đan đã quay lại và ngồi vào chiếc piano, nhấn dạo vài phím trầm, thì Dương đặt ly nước lọc của tôi xuống bàn, mở guitar.

- Bắt đầu bằng?
- Lady first. Đan chọn đi.
- November rain hoặc Love story? – Đan mỉm cười.
- Mạnh mẽ một chút, chuẩn cho ngày hôm nay, từ sáng đến giờ toàn gặp chuyện đáng yêu – Dương lại phá lên cười, cậu ta có kiểu cười không nhằm được.

Tôi lật sang bản sheet của November rain. Guns luôn là một biểu tượng âm nhạc với từng đĩa trong nhóm. Việc được chơi nhạc của Guns luôn tạo cảm hứng tuyệt vời cho chúng tôi. Khi đoạn dạo đầu bắt hủ vang lên, tôi chợt nhận ra một cô gái ngồi ngay phía quầy bar quay lại chăm chú nhìn tôi. Trong một khoảnh khắc tôi thấy ánh mắt đó như đẩy tôi lên giữa không trung và rơi phịch xuống đất. Chỉ một khoảnh khắc. Rồi mọi thứ trở lại “bình thường”. Nhưng từ đó đến hết bản nhạc, tôi không tài nào lấy lại được sự tập trung vốn có. Ibox vốn không nhiều những văng khách trẻ, và việc một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài và đôi mắt tuyệt đẹp nhìn tôi trong một giây, cũng làm tôi thấy mình sốc đến choáng váng.

- Sao thế? – Đan hỏi khi chúng tôi kết thúc bản nhạc thứ năm, Đan nhạy cảm với âm nhạc đến mức kỳ quái
- Trừ Always, các bản khác cậu chơi như vô hồn.
- Nghỉ một chút – Tôi gạt gù, cố lấy lại phong độ của trưởng nhóm.

Dương rời chiếc guitar, nhún vai.

Tôi bước về phía quầy bar, ngồi cách cô gái chừng năm ghế, chờ chàng trai bartender ra để order một thứ đồ uống gì đó. Chút sau, chàng trai bartender bước về phía tôi.

- A, Minh!
- Cho em...
- Cái này của em, từ cô gái đằng kia - Anh ta nói và đẩy về phía tôi một ly Hidden Charm màu vàng óng đẹp mắt.

Khi tôi chưa kịp hỏi gì thì người bartender đã quay về hướng khác một cách vội vã với những tờ order khác trên tay. Một cách bất giác, tôi quay về phía cô gái. Cô ngồi đó, một mình, trước mặt là một ly cocktail, tôi không chắc lắm, với decor chút sắc dưa hấu đỏ vớ vùi Light rum, Malibu, Crème de Banana, và Pineapple Juice. Một giai đoạn dài tôi đã thích uống thứ đó. Cô gái chợt nhìn về phía tôi, tôi bối rối, tiến về phía cô gái, cố mỉm cười:

- Chào bạn. Cảm ơn bạn vì ly cocktail.
- Đó là cho bản Always của Richard mà bạn chơi lúc nãy – Cô gái nói, đôi mắt ánh lên sự thú vị.
- Không tới nào đến đây chơi nhạc mà chúng tớ không chơi bản đó – Tôi mỉm cười.
- Tớ đã khóc.

Cô gái nói một câu nhiều cảm xúc như thế một cách rất tự nhiên, khu dụi dằm trong ánh đèn đỏ từ phía bar. Tôi bối rối:

- Xin lỗi...

- Không, bạn đã chơi rất hay – Cô gái mỉm cười – Không cần phải xin lỗi khi làm một điều tuyệt vời đến thế. Đã rất lâu tớ không nghe bản nhạc đó.
- Tôi chưa từng thấy bạn tới đây – Tôi cố gắng lảng tránh chủ đề, tôi không thích nghe những lời khen.
- Chính xác là chưa bao giờ.
- Một cách tình cờ?
- Đôi khi người ta đi lang thang trên phố, và người ta cảm thấy cần rẽ vào đâu đó.
- Nơi này được chứ?
- Những thứ tình cờ thì không bao giờ tệ cả.
- Có lẽ vậy. Bạn cũng là một sự tình cờ đối với tớ.
- Rất rõ rệt – Cô gái mỉm cười, nhấp một ngụm Blue Lagoon sảng sảng.
- Bạn tới đây một mình?
- Chưa bao giờ tớ đi đâu ở Hà Nội với một ai khác.
- Vì?
- Tớ không sống ở Việt Nam – Cô gái nói bình thản – Tớ không có bạn ở đây.
- Vậy...
- Canada – Cô gái tiếp lời.

Bị người khác bắt được ý câu hỏi của mình, tôi chợt mỉm cười. Có một điều gì đó nhạy cảm đến khó tin. Cùng lúc tôi và một cô gái lạ mặt thấu hiểu suy nghĩ của nhau.

- Vậy về đây bạn ở đâu?
- Khách sạn.
- Một mình?
- Always – Cô gái nhướn miệng cười, không chút gượng gạo.

Tôi ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa với cô gái không quen biết. Chúng tôi trò chuyện tự nhiên như những người bạn lâu không gặp mặt. Có lẽ để tìm được sự đồng cảm với một người hoàn toàn xa lạ không phải đơn giản, nhưng không hiểu sao tôi thấy thích thú. Tôi nhận thấy ở cô gái một sự cô đơn đến kỳ quặc. Tôi tìm thấy ở chính mình sự kém cỏi, khi dễ nỗi buồn và sự chán nản vô cớ xen vào cuộc sống thực ra vốn tràn ngập bạn bè và người thân. Trong khi điều ngược lại ở cô gái, luôn giữ một nụ cười trên môi.

Chút sau, Dương đi ngang qua tôi, chạm nhẹ vào vai, nhắc một điều mà tôi chút nữa quên mất.

- Tiếp tục thôi.

Tôi giật mình, như là tự đan lấy cái lưới trong giấc mơ rồi không muốn chui ra nữa. Tôi mỉm cười với cô gái:

- Tớ là Minh.
- Tên của tớ không quan trọng – Cô gái cười - Bạn chơi nhạc đi.
- Tôi trở lại với vị trí của mình. Và chơi một trong những đêm hay nhất từng có. Sự hài lòng kết thúc thì cùng lúc tôi nhận ra cô gái không còn ngồi ở quầy bar nữa, hình như đã rời trước đó khá lâu. Tôi chơi đến hết buổi. Khi bước ra phía ngoài, chàng trai bartender đẩy về phía tôi một mảnh giấy:
- Của cô bé khi nãy – Rồi anh ta nhanh chóng quay trở lại với những công việc quen thuộc.

Tôi mở tờ giấy kín đặc chữ ra, đọc hết. Sững người lại. Rồi lao đi thật nhanh ra khỏi quán, trước sự ngạc nhiên của những người bạn.

“Minh, cảm ơn bạn vì buổi tối hôm nay. Khi bạn đọc tờ giấy này có lẽ tớ đã đang trên đường ra sân bay. Chuyến bay muộn. Hôm nay là ngày cuối cùng. Sau này có lẽ sẽ rất lâu nữa tớ mới quay lại, vì những lý do cá nhân, tớ sẽ phải làm thủ tục nhập cư và trở thành công dân của đất nước xa lạ đó. Những ngày Việt Nam rất đẹp, và một lần nữa, cảm ơn bạn vì bản nhạc. Tớ rời quán sớm, vì phải pack đồ. Nếu bạn rảnh sau khi chơi nhạc thì đến địa chỉ ghi ở đây, tớ đã trả phòng, nhưng để lại lời nhắn rằng sẽ có người bạn đến lấy đồ. Nên hãy lên phòng của tớ, có một thứ dành cho bạn. Minh, bạn là người duy nhất tớ quen ở cái mảnh đất mà chính tớ được sinh ra. Chúng ta không biết nhiều về nhau, nhưng đôi khi trong cuộc sống chỉ như thế là đủ. Bye Minh”.

Tôi chạy theo thật nhanh về phía trước cửa khách sạn, tôi lao vào quầy tiếp tân, nói nhanh số phòng rồi gần như giật lấy cái chìa khóa. Tôi chạy như điên trên thang bộ. Cầm chìa khóa vào và xoay, tôi đẩy cửa vào...

Ánh đèn êm dịu, mọi thứ ngăn nắp và gọn gàng. Căn phòng yên ắng, chỉ có một âm thanh nho nhỏ vang lên. Tôi tiến về phía bàn. Trên bàn là một hộp nhạc, âm thanh của bản Hallelujah vang lên. Tôi đứng lặng yên giữa căn phòng lấp lánh, lắng nghe những giai điệu bất hủ...

“Well baby I’ve been here before. I’ve seen this room and I’ve walked this floor. I used to live alone before I knew ya...”

Tôi mỉm cười trước một mảnh giấy kẹp dưới hộp nhạc: “Đừng mang những chán nản vào nốt nhạc. Minh, hãy chơi nhạc với tất cả tình yêu...”

Rất lâu sau, tôi vẫn chơi nhạc tại Ibox, nhưng không còn mang sự buồn chán vào những giai điệu của chính mình nữa. Cô gái ấy đã dạy tôi cách yêu những điều giản dị xung quanh, cách mỉm cười trước những điều không dễ dàng trong cuộc sống. Tôi thậm chí không biết tên của người bạn đó, không biết bất cứ một điều gì. Mọi thứ chỉ diễn ra trong một buổi tối. Nhưng có những khoảnh khắc rất ngắn, bạn biết rằng bạn sẽ không bao giờ quên nó. Tôi không hi vọng một ngày sẽ gặp lại cô gái. Vì thế tôi giữ hộp nhạc bên mình, ở khắp nơi. Đó là một hộp nhạc kỷ diệu, xoa dịu tôi mỗi khi buồn bã, ai cũng cần một thứ gì đó như vậy bên cạnh.

Âm nhạc luôn luôn kết nối những tâm hồn, và với tôi, như thế là đủ để nhớ về cô gái mà tôi không bao giờ biết tên.

9. Chương 9: Bản Ballad Trong Mưa

Chuông kêu inh tai đến khó chịu. Chiến nhăn nhó mở cửa, nói bằng giọng buồn ngủ: - Đến làm gì vậy?

Quang ngồi dựa vào cái xe máy:

- Đến rước mày đi chứ làm gì? Không thì để mày ngủ đến chiều, chắc tao áy náy lắm.

Chiến ngắc ngứ định nói câu gì ấy rồi lại thôi. Bảo thằng bạn chờ rồi lẹ mọ lên gác vứt tạm vài quyển gì đó vào cho nặng cạp. Nó leo lên xe, cầu nhàu vài câu vì trời thì cứ xậm xịt mãi...

Trường đã gần kín học sinh nhưng vẫn không ồn ào lắm. Có lẽ vì mưa rả rích đã mấy hôm. Sân vắng tanh, mặc cho gió cứ lê thê nhảy múa cùng những tán lá cây, thỉnh thoảng vài đứa tung tăng dầm mưa cười đùa âm ỉ.

Lớp vắng vắng. Mấy đứa con gái túm tụm lại một góc thì thầm một điều gì ấy. Bọn con trai loay quanh đầu đó chưa về lớp. Chiến bước ra ngoài, đứng chống tay vào lan can ướt, nhìn một dãy hành lang dài lác đác người đi lại, cứ lăm lăm, hình như ai cũng cố cất giấu một điều u uẩn trong lòng. Mưa thì cứ nặng hạt dần. Một thằng trượt patin lướt qua ném cho nó một tờ giấy gấp tư. Nó đọc qua vài dòng rồi đút vào túi áo, đi vào lớp lúi cúi cái gói trong cặp một cô bạn ra nằm dài ở dãy ghế cuối. Quang nhìn thằng bạn ngán ngẩm, lấy trong cặp ra lọ dầu gió đặt lên bàn, phòng khi thấy hỏi tới cái đồng hồ lì bên cạnh nó...

Tiết ba. Quang gọi thằng bạn dậy, cổ lúi xuống căn-tin cho đỡ buồn. Trời vẫn cứ mưa tầm tã, lũ con gái chán lang thang ở dãy lớp tầng hai nhặt bằng lăng rơi, lại ngồi canh cho bọn con trai trèo tường ra ngoài mua kem ăn. Hai đứa đi chậm chậm ra đến lớp cuối hành lang thì trong lớp ấy rộ lên tiếng con gái. Chiến đút hai tay vào trong túi, quay mặt đi về khó chịu, chân vẫn đạp tành tạch trên sàn sũng nước. Quang nhìn

thằng bạn một cách khó hiểu, nhưng cũng mặc. Nó ngó vào lớp thấy một đám con gái bầu quanh một nhỏ tóc dài dài, trông hiền khô, mặt đang đỏ bừng,...

Hết giờ nghỉ, Chiến xách cặp ra về làm gã lớp phó kỷ luật hốt hải chạy theo. Nó bảo với con người mẫn cán kia: “Ồ lại cũng có học được gì đâu. Chẳng ai dạy cả. Cho người ta về nhà tập một tí, mai là liên hoan văn nghệ cuối năm rồi mà”. Lớp phó kỷ luật thở dài, quay vào lớp, ngồi một góc đọc sách, chắc nó cũng đã chán hò hét khản cổ một cách vô ích...

Tiết mục của nhóm bọn nó ở cuối chương trình nên nó đến khá muộn. Trông có vẻ lúc nào cũng như ngái ngủ, thế mà lúc lên sân khấu, Chiến như lột xác. Nó nhảy hết mình đến điên cuồng. Từng động tác nhịp nhàng và thuần thục theo điệu nhạc dance làm lũ học sinh ở dưới như quên mình đang đứng dưới mưa, cũng gào thét theo những nhịp nhảy. Nó hoàn thành một động tác khó rồi nhảy lùi xuống phía dưới ấy thằng bạn đảo lên, đứng vào nhịp nghỉ ấy, nó nhìn thấy ở phía dưới sân khấu một mái tóc dài và khuôn mặt đỏ bừng đang chăm chú nhìn nó. Chiến cảm thấy như bị điện giật, may thay vừa lúc Quang lùi xuống: “Kìa đến đoạn của mày kìa’...

Chiến nghỉ liền ba hôm rồi mới mò tới lớp, báo hại nhận được mấy câu cằn nhằn từ lớp trưởng. Nó nằm lì một góc hai tiết, rồi cũng muốn ra hành lang một chút, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Thế mà đến tiết ba vẫn có một nhỏ lấp ló ở cửa, dúi cho nó một tờ giấy. Chiến xem qua qua rồi cho vào ngăn bàn, cảm thấy nhức đầu mà không ngủ được nữa. Nhớ lại tối hôm trước mẹ nó rủ đi Mai Châu chơi vài ngày mà nó từ chối, giờ thấy tiêng tiếc, cũng chỉ tại nó ghét phải đi đâu đó vào những ngày mưa dầm...

Buổi chiều đến đem theo những cơn gió lạnh lùng. Hết giờ học, nó đứng chờ Quang lấy xe thì hai ba nhỏ chân dài chạy đến nói chuyện, trách nó sao không trả lời thư của Yến. À, thì ra cô nhóc tóc dài dài đó tên là Yến. Cái gì Yến nhỉ, Ngọc Yến hay Phi Yến? Cái tên nào thì cũng đẹp cả. Chiến phớt lờ, vừa kịp lúc Quang phóng xe ra, nó leo lên, vù đi bỏ mặc ánh mắt ám ức của mấy cô bé, khi nó ngoái lại thì chỉ còn là mấy cái ô xanh đỏ nhỏ xíu dưới màn mưa bụi...

Chiến đến lớp đều đều, ngồi chơi Rubic, thỉnh thoảng buồn ngủ vì những lúc thức đêm học, lại cầm phone rồi trùm áo nghe mấy bản Rock ballad, chìm luôn, chẳng nhận ra đâu là tiếng nhạc, đâu là tiếng mưa.

Mỗi lần đi xuống căn-tin với Quang, nó vẫn cảm giác có ánh mắt nhìn nó từ trong lớp học cuối hành lang ấy. Quang hỏi nó sao không trả lời thư thì nó thờ ơ: “Rồi nhóc ấy chán ngay thôi mà”. Thế mà những lá thư vẫn chẳng ngừng, vẫn được đưa sang đều đặn từ những gã thích trượt patin hoặc mấy cô bé chân dài của lớp học ấy, toàn những lời thật ngắn gọn, giản dị, chẳng có gì là đặc biệt cả. Quang cười: “Nhóc ấy kiên trì đấy chứ”. Chiến nheo mắt xoay xoay cái Rubic: “Tình yêu học trò cũng giống như cái Rubic ấy mà, xây dựng thì khó mà phá đi thì dễ”. Quang chép miệng: “Biết vậy, nhưng như mày thấy đó, người ta vẫn mê chơi Rubic đấy thôi”. Chiến nhìn ra màn mưa, hỏi băng quơ: “Này, lớp ấy là lớp gì nhỉ?”. Quang vỗ vào trán: “Lớp Địa thì phải”. Chiến hỏi tiếp: “Lớp Địa thì thi khối C hả mày?”. Quang ngúc ngắc đầu: “Ừ, sao?”. Hai đứa nhìn nhau, như chờ một cái gì ấy, chợt Quang mỉm cười: “À, tao hiểu rồi, khối C tức là hầu hết những đứa trẻ ấy sẽ vào các đại học có liên quan tới báo chí như mày?”. Chiến không trả lời, tay vẫn xoay xoay cái Rubic, đều đều, đều đều,...

Mười hai giờ kém một chút. Chuông réo rất thật vui tai. Nó mở cửa, tỉnh bơ nhìn Quang: “Đây, đây, xong rồi”. Quang lái xe rất thông thả. Trời chợt ửng nắng. Cái màu nắng hiện ra sau những ngày mưa rả rích mới rực rỡ tươi trong làm sao. “À, mày trả lời cô bé ấy thế nào”

- “Tao bảo cô bé ấy cùng vào Đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn với tao rồi... tính sau”! Quang cười to: “Hợp lý đấy!”. Chợt, Chiến giật mình nhìn những cánh hoa phượng lá tả tơi xuống vai: “Mày ơi, nhanh quá, thế là lại sắp đến mùa thi rồi” - “Ừ, nhanh thật, không biết còn những cái gì sẽ đến nữa đây?”...

Chiến nhặt một chùm phượng vĩ trên vai đặt vào bàn tay, màu hoa học trò đỏ đến nhức nhối, lòng nó xao xuyến bồi hồi vì một cái gì lung linh mà cũng thật mơ hồ...

10. Chương 10: Bỗng Một Ngày Đẹp Trời

Minh đẩy mạnh cửa, định gào lên: “Hải ơi, đại ca mày tới đây” như mọi lần, thì chợt khung cảnh một lớp học với khoảng mười người chăm chú vẽ làm nó bối rối. Tất cả mười cái đầu quay ra cửa với cái nhìn dành

cho V.I.P rồi lại lặng lẽ vẽ tiếp, chỉ riêng một cái... đầu vẫn nhìn nó. Cô bé nhe răng chuột:

- Thầy Hải ra ngoài rồi.

Minh choáng váng mắt mấy giây. Một là vì tên đệ tử của nó khi đệm chữ “thầy” vào nghe cũng... hay. Hai là nụ cười “không sâu răng” của cô bé. Minh khẽ gật đầu, bước đến giá vẽ của cô bé, thì thào:

- Tại sao em biết anh tìm “thầy” mà không phải ai khác trong lớp này?

Bé lại nhe răng... chuột lần nữa:

- Anh... ngốc thật! Vì hôm nay lớp đi đủ, mọi người đều nhìn anh nhưng không có tên nào la lên “Mày!” và lao ra, chứng tỏ anh tìm người không có mặt tại đây: thầy!

Tai Minh ù đi, mắt chớp lia lịa vì tưởng rằng mình đang đối mặt với vợ chưa kịp cưới của Conan, đánh trống lảng cho đỡ ngượng:

- “Thầy”... đi lâu chưa em?

Bé mím môi:

- Chừng năm phút rồi! - Bé mở to mắt - Anh đến xin học à?

Minh lần đầu tiên phải chịu nỗi khổ của người... nhện cười. Ôi, xin học! Và Minh nghe miệng mình trả lời:

- Ừ!

Ngay tắp lự, cô bé nói liền năm phút không lấy hơi rằng “thầy” Hải... vẽ tài thế nào, dạy hay ra sao... và kết luận bằng một câu vang dội:

- Anh đến xin học quả là chí lý!

Khi Minh sắp nghẹt thở vì hoảng hốt, tưởng... vào nhầm nhà chứ nó làm gì có đệ tử... lôi cuốn đến thế thì... “thầy” Hải bước vào bằng một cú đập cửa mạnh gần bằng đại ca của nó, tay xách... hai hộp cơm. Thì chính Minh lúc sang phone bảo nó mua cơm cho cả hai đánh chén chứ ai? Minh vội lên tiếng đúng lúc Hải sắp toáng lên “chào đại ca”.

- Thưa... “thầy”, “em” đến xin học!

Mắt nhắm giậy để thằng đệ tử nuốt cục nghẹn xuống. Nó e hèm một cách khó khăn rồi nhả ra một câu đầy... bất kính với đại ca.

- O... ừ... Thế à? Được, “em” vào đây thầy kiểm tra thử tí nhì!

Bé hấp háy mắt động viên.

- Cố lên nhé!

Liều thuốc an thần không đúng lúc làm Minh lại tí nữa sặc nước bọt. Nó đành quay mặt đi che giấu hai “hàng tiền đạo” đang phồng hết cả ra và đi vào phòng trong.

Vừa sập cửa lại, Minh vừa cười vừa ôm bụng như... đau đẻ trong khi Hải cũng nhe răng ra khó hiểu:

- Đại ca đang làm trò quái gì vậy?

Minh lẩn ra cái đệm nhỏ ở góc phòng, mãi mới... nín được cười:

- Mà mày làm tao tự hào quá đi. Bọn nhóc tán tụng mày như đấng cứu thế vậy.

Hải vuốt vuốt mái tóc xù, đặt hai hộp cơm xuống:

- Sáng nay, nhận lệnh đại ca, em phải đi mua cơm, về đã thấy đại ca đang nói chuyện với bé Mai, nhìn em kêu “thầy” ngọt xót. Giải thích hộ cái đi đại ca!

May là thằng đệ tử của nó cũng sáng ý nên chỉ cần vài câu đã hiểu ra ngay vấn đề:

- À há, vậy là đại ca “kết” học trò ngoan của em. Qua loa hay chi tiết?

Minh nhú mảy:

- Chi tiết chứ.

Hải lần mò trong đồng... gì đó gần như rác và lôi ra một tờ giấy, thổi phồng bụi trước khi đưa cho Minh. Chà, súc tích nhưng... chất lượng đây: tên Mai, họ Lưu, đệm Thanh. Sinh năm 86. Đang học Việt Đức. Yêu Mỹ thuật. Cá tính: thực tế, thẳng thắn. Tuyên ngôn sống: “If you don’t like anything don’t say, let change it!”

Minh mân mê tờ giấy, lẩm bẩm:

- Lớp này học những ngày nào?

- Ngày lễ, từ 11h đến 1h có nghỉ nửa tiếng giữa. Nhưng mà sao hủ đại ca?

Câu hỏi của Hải bị ngắt quãng bằng tiếng gõ cửa, một thằng nhóc thò đầu vào:

- Thưa thầy, thầy cho lớp nghỉ ăn cơm được chưa ạ? Đói quá thầy ơi.

Hải gật đầu, đứng lên đi ra cửa. Minh toét miệng, nói với theo:

- Như vậy “em” sẽ học vào thứ ba, năm và bảy hử... “thầy”?

Minh dịch mấy tiết của các ngày lễ sang buổi chiều và chăm chỉ đến nhà thằng đệ tử làm cái việc mà nó đã từng làm cách đây ba năm là tập vẽ và... ăn cơm hộp. Mục đích ăn cơm hộp thì vẫn là chống đói (mới lại cho hợp thời, vì cả lớp đồng lòng mang theo... cơm hộp, đến giờ nghỉ là mở ra măm) nhưng mục đích tập vẽ thì lại bị chuyển thành bắt chuyện với bé Mai. Tính bé thẳng, không vòng vo, lại ưa lối nói bộp chộp, Minh cũng bị cuốn theo...

- Tại sao em yêu Mỹ thuật?

- Anh hãy đi hỏi: “Mỹ thuật ơi, sao mảy... phê đến thế?”.

- Không sợ bẩn chân tay, dơ quần áo à?

- Ôi trời, cầm hoa hồng mà lại tránh gai, chuyện!

Minh hơi ngạc nhiên vì mình chấp nhận kiểu con gái Lara Croft như thế. Tình cảm đến nhanh như cái taxi lao ngược chiều, thậm chí Minh cũng không thèm tránh cái taxi ấy nữa.

Minh đóng vai một anh chàng mới học, thế nên anh chàng luôn hỏi han “người đã-học-vẽ-ba-năm”, mong tìm sự chỉ bảo tận tình, đôi khi phải phì cười khi nhớ mình học vẽ từ năm tám tuổi. Bé oai như cóc:

- Nét khá thanh thoát đấy, nhưng mà còn non lắm. Đấy... chỗ đấy!

Minh vẽ bằng tay phải - Tay không thuận để khỏi bị lộ! Bé thấy “học trò” của mình tiến bộ vù vù như tên lửa NASA thì không ngớt khen ngợi.

- Anh khá thật! Thế này thì chẳng mấy chốc... bằng em!

Buổi trưa, vừa nhai sườn rau ráu trong giờ nghỉ, Minh vừa lải nhải:

- Anh thích em đấy nhé.

- Nhiều không? Bé xúc một thìa cơm đầy tống vào miệng.

- Cũng kha khá!

- Thế có cưới làm vợ không? - Bé hỏi như đang nói về hai nhân vật chính trên phim truyền hình dài tập của Mêhicô.

- Chắc có! - Minh lẩm bẩm rồi kêu “á” lên khi cái xương chọc vào lợi.

Bé ném tập khăn giấy cho nó, nói giọng kẻ cả:

- Xong thì chúng ta ngồi ở nhà... vẽ nhau à? Em nấu nướng tồi, giặt giũ tệ, lau chùi kém, chỉ có vẽ là tuyệt.

Minh nhún vai tỉnh bơ:

- Nấu nướng thì không sợ vì còn Knorr là anh còn sống. Quần áo thì anh sẽ chọn toàn bộ đồ đen cho... đỡ phải giặt, lau chùi thì cũng nhanh thôi vì có khi nhà mình chỉ... chục mét vuông.

- Tệ thật! - Bé kêu to lên, đặt hộp cơm không xuống.

Minh giặt mình, tưởng trò đùa của mình quá lố:

- Sao vậy?

Bé chun mũi:

- Sạn!

Bé cứ nhâm nhẫn, Minh cứ kiên nhẫn, nói chung thì Minh không lo lắng lắm về vấn đề tình cảm vì nó tự tin rằng tim mình vững và chỉ có một ngăn. Nhưng nó khá quan tâm tới thời gian vì nó lại lỡ khai mình học 12 Ams. “Anh bỏ thi” ư, “Anh thi trượt” ư, đều không ổn. Bé phát hiện ra một cái gì đó bất thường ngay...

- Đại ca ơi, cùng là nói dối nhưng mình tự phun ra nước thì vẫn có thể hơn là để bé đánh rồi mới khai. Bé mà phát hiện ra là “game over” đấy!

- Tao cũng biết vậy.

- Bé sẽ hỏi ngay: “Tại sao anh lừa em?”.

- Tao cũng hiểu thế!

- Thế nào nhỉ? Đại ca sẽ trả lời bé là: “Chỉ vì anh muốn gần em” à?

- Thì tao cũng hiểu thế.

- Nghe có vẻ “lấy mục đích biện minh cho hành động” quá, mong là bé chấp nhận. Thế bao giờ đại ca định hiện nguyên hình chàng sinh viên Mỹ thuật năm ba?

- Ờ, thì chờ... Một ngày đẹp trời? - Minh thở dài ngán ngẩm...

- Vẫn chưa “rút à”? Tưởng mày chỉ định “học” chơi thôi mà?

- Ủ thì định thế, nhưng mà vướng một em nặng lòng với tao.

- Zời, mày nhăng thật, đóng giả một cô gái cấp III đi đùa với bọn trẻ con. Sinh viên khoa design năm II rồi chứ có ít đâu. Nói thật với thằng nhóc ấy đi rồi té!

- Ờ, thì chờ... Một ngày đẹp trời?

Bỗng một ngày đẹp trời...

11. Chương 11: Cà Phê Yêu

Tặng Hân

Ciao cà phê

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh và em chia tay là gì?

An chống một tay lên cằm, gằn như cười phá lên.

- Ha, câu hỏi ngộ nghĩnh đó! Có lẽ em sẽ... lại lên Ciao cà phê này gọi ba cốc xoài dầm và ngồi ăn cho hết trong nước mắt.

Cười nhẹ, nắm chặt tay dưới gầm bàn, nó quay ra vẫy một cậu bồi bàn:

- Cho ba cốc xoài dầm nhiều sữa chua ít đá! Rồi quay lại An đang nhìn nó ngạc nhiên - Em có điều kiện làm điều đó ngay bây giờ và anh biết là không trong nước mắt, chúng mình chia tay An nhé!

Năm phút sau, Duy Anh cầm tiền thừa, đứng dậy bước ra ngoài, về mặt cô thần nhiên như-là-rất-bình-tĩnh, nó hơi nheo mắt trước ánh nắng phản chiếu từ những ô cửa kính xanh từ Tràng Tiền Plaza. Tháng Mười.

Grand Prix – Toilet Pub

Cuối cùng Duy Anh cũng làm được việc chia tay với An. Không phải là khó khăn mà là hơn thế. Nhưng dù sao Duy Anh cũng chấm dứt được việc nghĩ quá nhiều về vấn đề đó. Nếu lúc nói lời tỏ tình với An nó phải đọc sách và tập trước cái gương nhiều lần đến nỗi nhớ được hình dáng của ba vết xước to và mười hai vết xước nhỏ trên cái gương phòng nó, thì đến lúc nói chia tay, nó có vẻ “tàu nhanh” hơn. Đáng ra nó đã phải làm sớm hơn, ngay vào cái ngày nó tình cờ đi lên Sago cà phê và nhìn thấy An cầm tay một cậu con trai lạ hoắc, nhưng nó lại chọn giải pháp đi thật nhanh xuống khỏi cái cầu thang xoắn ốc đó và phóng ngay ra Hồ với suy nghĩ : “Mình đã nhìn nhầm, không có chuyện gì cả”, mặc dù Duy Anh biết giữa năm mươi người con gái giống nhau y hệt nó vẫn chắc chắn nhìn ra An sau năm giây nhìn. Đôi khi chính xác lại thành mệ.

Một ngày không em bỗng trở nên thênh thang. Duy Anh dậy thật sớm, vừa ngồi lau xe vừa xem loáng thoáng một bộ phim nhạt nhẽo nào đó đang chiếu trên HBO. Một trứng một cà phê, rồi lên trường ngồi vừa nghe giảng vừa tán dóc với mấy thằng bạn. Sau lần thất bại ở giải thưởng thời trang Viet Nam Collection Grand Prix, Duy Anh hơi nản chí với việc thiết kế. Có lúc cả tuần nó không ngồi vào bàn vẽ, cũng chẳng động đến mảnh vải nào. Duy Anh là nhân vật được đánh giá cao tại khoa Thiết kế Thời trang của trường Mỹ thuật công nghiệp, thế mà nó lại không vào được đến vòng chung kết với tận hai mươi sáu thí sinh được chọn. Hai mươi sáu chứ có phải hai đầu, thế mà còn không vào được thì đời có đáng chán hơn một con gián không. Thảm hại trong công việc (đây là nó tự nghĩ thế), rồi lại một cái thất bại to đùng kề luôn trong tình yêu. Ít ra, chia tay với An rồi, Duy Anh trở thành công dân tự do theo đúng nghĩa sáng sủa của từ này. Cũng như những thằng con trai hai mươi hai đủ khôn khác, nó biết rằng yêu vẫn là một cái chết được báo trước.

Một thứ bảy, Duy Anh cùng thằng bạn khác khoa lên Toilet Pub ở Trần Nhật Duật. Nó cũng không mấy khi lên pub, nhưng thấy anh Nam DJ chủ quán quảng cáo hôm nay có một ít thời trang, lẽ nào mấy thằng chuyên ngành như nó lại không lên ngắm nghía trắng mắt tí. Duy Anh đến hơi trễ. Nó bước vào bàn Thái Dương đã ngồi sẵn, gọi một ly Gin với nhu cầu tự pha Tonic, thói quen tự chế rượu có lẽ trở thành cầu kỳ khi đến những nơi ồn ào. Dương chỉ vào một em đang mặc bộ váy xanh xẻ rộng chấm đất:

- Kìa mà, em bé kia không cao dưới mét bảy đầu. Mặt trông yêu phết.

Duy Anh hơi nhú mắt, nó ghé vào tai thằng bạn:

- Nếu có thích thì cũng chỉ là sẽ mặc đẹp những đồ tao thiết kế. Chứ tao không có nhu cầu tìm bạn gái làm nghề này. Phũ lắm mà ạ.

Dường như bỏ ngoài tai những lời của Duy Anh. Ba phút sau, Dương vẫy một chị từ phía cánh gà, mặt lạnh tanh, nói nhanh như sách:

- Chị gái, “mẫu” nào đó khá cao, ở loạt trước mặc bộ váy xanh xẻ, đuôi gấu chất thô. Chị nói với em ý rằng có mấy anh của đài truyền hình cần gấp nhé.

Cô gái gật đầu rồi quay đi rồi cả bọn mới phá lên cười, Duy Anh lắc đầu:

- Không Dương ạ! Sai lầm lớn của cuộc đời mày là đã không thi vào nhà hát kịch trung ương!

Dương nhấp một ngụm nhẹ, cười mỉm:

- Và sau lầm cũng lớn của mày nếu sẽ bỏ qua cô bé này. Quên hình ảnh nhảm nhí của An đi và cho anh em thấy được mày không chỉ biết design.

Phần diễn kết thúc, cô bé “ít nhất trên mét bảy” đi ra từ phía trong, mặc một bộ jean khoác áo lửng đen, tiến về phía bàn bọn nó. Thái Dương đứng lên, giơ tay ra:

- Chào em, không biết em có cuộc hẹn nào bây giờ không? Nếu không, sẽ rất vui nếu cô bé ngồi uống nước với bọn anh?

Cô bé chạm nhẹ tay Dương:

- “Cô bé” này mang tên Vy các anh ạ. Hạ Vy. Và nếu được thì mình ra ngoài được không ạ? Em hơi mệt với không khí ồn ào này.

- “Oh! Cool!” - trong óc Duy Anh vang lên khe khẽ, Dương quay lại phía Duy Anh. Nhân vật chính nhún vai, ra vẻ không ý kiến, không quan tâm. Nhưng khi Dương búng tay tách một cái: “Ok, đi” thì Duy Anh nói:

- Tao biết một quán cũng hay vào giờ này...

Family Cà Phê - Vạn Hoa Club

Tay khuấy khuấy cốc Mocachino, Vy nheo mắt tinh nghịch:

- Anh có vẻ có thói quen ngồi quán nhĩ? Tối hôm qua là Diva Cà phê và sáng nay là Family.

Duy Anh mỉm cười:

- Vì anh vẫn còn muốn biết vài thứ về em, con người em có vài điều gây tò mò.

- Ví như?

Duy Anh mím môi:

- Ví như anh đã tiếp xúc với quá nhiều mẫu nhưng chưa thấy ai như em cả. Lần gặp đầu tiên, không ai gọi một đĩa spaghetti ăn ngẫu nhiên như em vào tối hôm qua cả.

- Hì, vì tối hôm qua em đi diễn vội nên đói ấy mà.

Duy Anh cười:

- Nhưng người mẫu thường không ăn đồ gây béo và không ăn sai giờ, cuối cùng là ngay bây giờ cũng sẽ uống sữa chứ không uống cà phê như em.

Vy hấp háy:

- Vậy thì gọi em là người mẫu đáng yêu đi!

Mọi chuyện cứ diễn ra đều đặn kiểu phim Hàn Quốc mỗi ngày một tập, Duy Anh cảm thấy Vy thật sự đáng yêu, rất khác với suy nghĩ của nó về giới mẫu – những cô nàng “toàn vỏ”: vỏ vắn, vỏ vị và vụng về. Hạ Vy là mẫu con gái quan tâm đủ vừa với những gì thuộc về sắc đẹp, vẫn thừa thông minh và thú vị trong những cuộc đối thoại cần chất xám. Tuýp con gái vừa dịu, vừa sắc, tất cả đúng lúc. Vy nói chuyện với nó rất hợp, ngạc nhiên về những sở thích giống nhau, đặc biệt là cũng biết rất nhiều về các quán Hà Nội như Duy Anh. Nói chung là Duy Anh không tìm thấy khía cạnh nào của con người Vy là có vấn đề cả, thế nhưng nó vẫn cảm giác là nó đang... thiếu cảm giác. Thực sự, nó vẫn chưa sẵn sàng ột tình yêu mới, nó đã chán ngắt việc yêu đương sau khi kết thúc với An. Và thế là đã chừng hai tháng sau khi quen Hạ Vy, dần đã cảm thấy quá được, Duy Anh vẫn không làm gì cả. Thái Dương nhiều lần khuyên nó tiến tới đi, cần phải tỏ tình với Vy. Duy Anh mặc kệ, cố nhủ không dính vào cô gái nào nữa, dù mỗi sáng vẫn chờ đợi những cuộc nói chuyện thú vị với Vy tại Family Cà phê.

Thi thoảng Duy Anh cũng đi xem Vy diễn ở Vạn Hoa club. Chiều ột mét bảy ba, luôn luôn trang điểm rất nhẹ nhờ vẻ mặt xinh tự nhiên, năng khiếu xuất sắc trên sàn catwalk, những bước đi tự tin, vẻ mặt rạng ngời. Tất cả làm nên tâm điểm của các show diễn.

Duy Anh nhìn Vy. Vy đang bước về phía nó, vẻ hơi dừng đỉnh. Duy Anh định sẽ khen phần diễn của Vy hôm nay. Chợt một chàng trai dừng Vy lại, hai người nói vài câu gì đó rồi Vy bước tiếp, đối tác không được chào đón kia giữ tay Vy lại. Duy Anh cảm thấy nóng mặt, nó tiến lại gần cuộc dùng dằng:

- Mà làm cái quái gì thế?

Phía bên kia cười nhạt, vẫn giữ tay Vy:

- Đâu liên quan tới mày.

Vy bĩu môi:

- Anh này xin số em không được rồi giữ em lại.

Không chờ Vy nói hết câu, Duy Anh xô đối thủ của mình một cái, và lập tức nó nhận được một quả đấm rất nhanh. Một vài ngôi sao hiện ra, Duy Anh ngã xuống đất. Nó ngồi dậy. Người đấm nó nhanh chóng lách ra ngoài. Vy che miệng, cúi xuống đỡ Duy Anh:

- Trời, anh có làm sao không? Anh cảm thấy thế nào?

- Cảm thấy như là vừa bị đấm.

Vy phì cười, đỡ Duy Anh dậy:

- Sao anh làm thế?

Duy Anh nhìn vào mắt Vy, nó định nói “Vì anh thích em” nhưng lại thôi. Duy Anh cười nhạt:

- Nhìn ngứa mắt thôi em.

Vy hơi mím môi lại:

- Lần sau đừng thế nhé anh. Chuyện như vừa rồi là thường, em tự giải quyết được!

Limmone

Duy Anh vẫn sống hơi chấp chới như thế, khá nhiều lúc nó cảm thấy nó gần nói được với Vy rồi, nhưng hình ảnh An hiện ra lại làm nhạt hết. An cũng từng đáng yêu như thế cho đến trước cái đoạn phim Duy Anh nhìn thấy ở Sago cà phê. Thế rồi đấy, bùng phát. Biết đâu ngày nào Vy cũng lại bùng phát như thế, nó không muốn tốn tiền cho ba ly xoài dầm hay một cái gì tương tự như thế nữa. Tất nhiên chỉ đùa, về thực tế, Duy Anh không muốn yêu nữa, dù nó đã như thế với Vy.

Sáng rảnh rỗi, hai tiết cuối bỗng được nghỉ vì những lý do thường thấy từ giáo viên khiến Duy Anh rong xe lang thang. Vào Boo2 mua một bộ dây giày lều lều mà Duy Anh nghĩ con em đồng bóng của nó sẽ thích. Duy Anh tiện chân bước lên Vi chơi, nó vào Game World, định làm vài đường đua xe cho đầu óc thư giãn. Chợt ở phía gần máy đánh trống có một dáng người không thể nhầm. Chiều cao không có cao gót hỗ trợ này còn ai nữa. Duy Anh bước được hai bước thì chợt nó nhìn ra được một đứa khác đang nói chuyện với Vy. Trông quen quen! Duy Anh giật mình, là cái thằng xin số điện thoại của Vy hôm ở Vạn Hoa club. Duy Anh nắm chặt tay, lần này nhất định nó sẽ không mất mặt như hôm trước, dấn vào mặt hay bụng đây? Bỗng Duy Anh nhìn lại thái độ của hai người không có vẻ gì là Vy đang khó chịu, cũng không thân mật, dường như Vy và thằng kia đang nói chuyện gì đó khá nghiêm túc. Hai người là bạn? Duy Anh đang suy nghĩ thì Vy tình cờ nhìn về hướng nó. Duy Anh quay người bước nhanh ra ngoài. Nó biết Vy đang chạy theo, ra đến gần tiệm ăn Italia Limmone, Vy bắt kịp Duy Anh, Vy thở mạnh:

- Từ từ để em giải thích đã!

Duy Anh nhếch mép:

- Đó cũng không chắc là cái anh đang chờ.

Rồi nó quay người đi. Vy nói to:

- Đúng đó, anh ý là bạn em! Và việc lần trước ở Vạn Hoa là một vở kịch!

Duy Anh dừng lại, nhếch mép lần thứ hai trong mười giây:

- Và còn những vở kịch nào nữa?

Vy hơi quay mặt đi:

- Tất cả. Từ hôm anh và em gặp nhau ở Toilet Pub, em đã nhờ tất cả mọi người. Từ anh Nam DJ đến anh Thái Dương, tất cả làm ra một lần gặp như tình cờ giữa anh và em. Từ những truyện trùng hợp sở thích mà em biết được qua bạn anh, đến việc em học thuộc những kiến thức tìm được từ web về những quán cà phê Hà Nội... Tất cả!

Vy ngừng lại, thở dồn dập, rồi nói tiếp:

- Thực ra em đã biết anh từ rất lâu. Thích anh và những thiết kế của anh từ khi anh học năm hai, khi đó anh đã đi với chị An. Em không dám tiến đến. Và đến khi anh chia tay...

Duy Anh lắc đầu, ngắt lời:

- Còn gì nữa?

Vy ngừng lại khoảng vài giây, rồi mở to mắt nhìn Duy Anh:

- Còn một điều, là em yêu anh. Điều đó không phải là một vở kịch.

Duy Anh cúi mặt xuống, Vy nói tiếp:

- Và em biết... anh đã thích em. Nhưng anh cũng không tiến tới. Một lần thất bại trong tình yêu tệ đến thế sao. Anh đã biết cách “nhặt kiểem lên và đi vào rừng thăm” không? Anh hãy tin vào cảm nhận của mình và làm điều anh muốn đi. Anh thích uống cà phê, chắc biết cà phê càng đắng càng ngon rồi đó.

Duy Anh không nói gì, hai đứa nhìn vào mắt nhau một lát.

Duy Anh hỏi khẽ Vy:

- Điều em sẽ làm đầu tiên nếu anh nói yêu em là gì?

Hà Nội hiền. Tháng 10, 2008.

12. Chương 12: Cỏ Mềm

1. Trời bỗng trở lạnh đột ngột. Chỉ sau một đêm, không khí khô cứng, chùm cúc đất xanh cắm vội vã trên chiếc bình gốm nâu ở góc tường cũng thu mình lại, tựa hồ run bắn lên khi những cơn gió vụt qua tấm rèm khua khoắc và chạm vào căn phòng bé nhỏ. An co rúm lại trong chăn, lão Tacta chủ nhiệm khoa có mang tờ kết quả thi chẳng chịt đập vào mặt nó lúc này cũng dừng hồng kéo nó ra ngoài cái lạnh chết tiệt kia. đĩa nhạc Cánh cung của Đỗ Bảo đặt ở chế độ replay shuffle vẫn vang lên tiếng piano nền tuyệt hay cùng chất giọng trong trẻo cao vút của Khánh Linh: “Hạnh phúc kia rồi sẽ mai thành, người còn yêu nhau sẽ trở về với nhau, và tình yêu còn mãi riêng dành...”. Tiếng những chiếc xe vụt qua vụt lại. Tiếng của đám trẻ con chưa đến tằm đi học nhưng đến tằm hết. Chỉ vì đêm qua sau khi thức đọc cho hết cuốn sách được ca ngợi tán tụng Búp bê Bắc Kinh mà quên không vít chặt cửa đã nhảy vèo lên giường, tắt cả mớ âm thanh hỗn độn xoay vào tai An như một triệu con ong đang vù vù. Người An chợt rung lên. Mất nửa phút nó mới biết đó không phải là cơn chấn động được tạo ra bởi một chiếc xe tải mười tám bánh ở dưới mặt đường đang nhện nhạo kia tác động lên nó, mà là cái mobile đang rung tít nhiệt tình ở phía cuối của cái chân. Tay tắt cái dàn vẫn không ngừng phát ra những âm thanh chói tai, trả lời bằng một giọng rất oải khi nhìn thấy một số lạ hoặc hiện lên trên màn hình:

- Alô, ai thế ạ?

Đầu bên kia im lặng, tựa như một người lịch lãm đang chơi trò ú tim với một kẻ miệng vẫn còn đang ngáp như lấy được. An cấu kính tăng vọt thanh âm giọng nói đến tận trên quãng La hai nhịp nữa:

- Này này, báo à biết, nếu rảnh rồi không có việc gì làm vào cái giờ này thì tốt hơn hết lần sau bấm số 1080 gặp mấy em tư vấn tình cảm nhé chứ đừng có bấm vào cái số này nữa.

Đứt chừng hai giây. Đầu bên kia nhẹ nhàng:

- Trước khi bấm cho anh, em cũng định gọi đến cái số anh vừa nhắc.

An giật mình, choàng bật dậy khỏi tấm chăn, mắt mở to kinh ngạc:

- Vân à! Anh xin lỗi. Có chuyện gì vậy?

Đầu kia ngáp ngừng:

- Vâng. À... Ừm... Vâng... Em... đang ở gần ngõ Tạm Thương, anh có đến đây bây giờ được không?

Cái giọng ươn ướt như bị hai hộp giấy ăn chẹn vào thanh quần đấy làm giấc ngủ cách đó vài phút của An như trôi tuột vào một trăm năm trước. Nó trả lời nhanh:

- Được. Em ở nguyên đó chờ anh. Chừng mười lăm phút nữa anh sẽ đến.

2. An và Vân là gì của nhau nhỉ? Yêu thì chắc chắn đến... năm mươi phần trăm là không phải, thực tình An cũng còn nghĩ mình chưa hoàn chỉnh suy nghĩ, thậm chí nó còn chưa sẵn sàng cho chuyện đó. Bạn bè thì không phải, một nửa vì những cảm thông xuyên thấu, nửa vì cái dựa nhẹ vào một bờ vai, cũng chẳng ai trong hai đứa muốn người kia là bạn, điều này cũng chắc chắn đến năm mươi phần trăm. Cụ thể hóa những cảm xúc không giới hạn thành một thứ gọi được bằng tên là điều ai cũng muốn nhưng không ai làm được.

An quen Vân trong một lần nó lên Ngoại thương xem cuộc thi miss của trường. Nó nhìn thấy Vân ở một góc gần cửa ra vào sau của sân khấu, đang ngồi khóc. Giữa đêm dạ hội ồn ào và hào hứng, không ai chú ý đến một cô bé với chiếc váy dài trắng muốt đang ngồi khoanh hai tay vào đầu gối, nước mắt chảy nhẹ, trông Vân lúc đấy tựa như một cô mèo giữa buổi đại tiệc của những phù thủy đang bay lượn xung quanh. An bối rối, nó ngồi xuống cạnh cô mèo, rút ra túi giấy ăn mang trong ba lô vì tình trạng nghẹt mũi tình cờ. Vân nhìn An lạ lẫm, đôi mắt tròn to trong veo ngăn ngăn nước với mí mắt sưng mọng:

- Anh là ai?

Câu hỏi kỳ quặc bất chợt làm An lúng túng, nó đưa tay gỡ long mày, không biết trả lời sao cho phù hợp:

- À... à... Tôi là... người đi xem!

Cô mèo rút một tờ giấy ăn lau dòng nước mắt ráo hoảnh:

- Vậy tại sao anh không xem đi, lại ra đây làm gì?

“Trời ạ! Hối thế có mà bằng đánh đố nhau”, An ậm ừ, vẻ tình cờ:

- Đây là lần đầu tôi đến đây, vì thế tôi đi loay quanh xem trường này có gì hay không?

Cô mèo vẫn chưa thôi chất vấn:

- Vậy có gì hay không?

An nhún vai:

- Cũng không tệ. Bắt được một cô gái xinh đẹp đang khóc thút thít như chờ đợi một ông Bụt hiện ra đưa giấy ăn!

Cô mèo nhoèn miệng:

- Em không phải cô gái xinh đẹp.

An nhìn đôi mắt mọng nước, hài hước:

- Vậy không lẽ em muốn nói là em rất xinh đẹp!

Cô mèo bật cười:

- Vậy ông Bụt cũng không hỏi tại sao cô-gái-rất-xinh-đẹp lại khóc ư?

An mỉm cười:

- Không, mẹ ông Bụt dạy không được tò mò chuyện người khác!

3. Nhớ lại chuyện đó, An không khỏi tự tủm tỉm cười. Ngay bây giờ, cái cảnh Bụt – mèo hai năm trước lại y hệt, lần này giữa phố. An dừng xe. Vân đang ngồi khóc trước một trạm điện thoại công cộng ngay sát lề đường, mặc kệ những người qua đường ngoái lại vẻ kinh ngạc. Như thường lệ, An không hỏi, mặc dù những việc Vân làm khiến tim nó rụng ra tra vào xoành xoạch. An tiến lại gần cởi chiếc áo lạnh màu olive khoác lên vai Vân. Nó nhìn Vân một lúc.

- Em ăn gì chưa?

Vân không trả lời, nhìn An bằng con mắt buồn rầu thất vọng, tựa như một người thủy thủ sau nhiều ngày lặn lộn trên đại dương phát hiện ra kho báu mình hằng tìm kiếm chỉ là một hạt ngọc nhỏ xíu bằng móng chân út. An cầm tay Vân:

- Ngừng khóc đi. Anh đưa em đến một nơi, nơi ấy em có thể thoải mái khóc to, thậm chí hét lên mà không ai thấy.

Vân leo lên xe, giấu mặt vào lưng An. Dù không nhìn thấy, nhưng An biết Vân đang thổn thức, thậm chí người cô run lên, chắc không phải vì lạnh. Hai người không nói gì cả suốt đoạn đường. An phóng xe lên gần công viên nước Hồ Tây, dừng ở đoạn hồ sen. Sáng sớm, trời lại lạnh ngắt, đoạn đường vào công viên nước thực sự vắng tanh. Hai đứa ngồi xuống. An rút thuốc ra. Từ trong chiếc áo lạnh to sụ An khoác cho Vân, cô cất tiếng khản đặc nhưng rành rọt chậm rãi:

- Anh đừng hút thuốc.

An mỉm cười, cất bao thuốc đi, làm một việc mình không ưa mang lại cảm giác hài lòng cho người khác không phải là điều An thích, nhưng Vân tựa hồ thứ gì đó khó chống đỡ lại được, như sáng nay cũng vậy, cô là người duy nhất dứt An ra khỏi chốn ẩm khi mà nó mới chỉ chui vào chùng nửa giấc.

Hai đứa ngồi cách nhau khoảng một gang tay, lặng lẽ. Mùi cỏ ướt, mùi sen thơm dịu dàng. Mùi của mưa còn đọng lại ở những vành lá. Vân thở một nhọc, sau những dòng nước mắt chảy ra, cô đã trấn tĩnh lại. Một lúc lâu, Vân lên tiếng:

- An, sau khi ra trường, anh định làm gì?

An chống hai tay, ngả ra sau:

- Có lẽ anh sẽ về tòa soạn làm, anh thích công việc ở đó. Nó hợp với tính cách tự do của anh. Và ít nhất, nó thỏa mãn cho anh được viết thật nhiều.

Vân im lặng. Những làn gió thoảng qua mát rượi, tưởng như từng ngọn cỏ dưới chân tung lên, không gian rộng lớn hút lại trong những hồ sen xanh mượt mà.

- Anh biết không, còn em từng nghĩ, sau khi ra trường em sẽ trở thành một người dịch sách, em rất thích đọc những tác phẩm văn học của những thế kỷ trước, tự hỏi sao chưa có người dịch chúng. Đó là một ước mơ xa xôi từ khi còn nhỏ, khi được bố đọc cho những câu chuyện cổ tích.

Vân chột ngừng lại. An im lặng. Nó đã mơ hồ đoán được vấn đề xảy đến với Vân. Bố mẹ của Vân đã ly dị vì những bất hòa không che giấu được từ khi cô còn học trung học, những tan vỡ thâm kín trong gia đình tác động nhiều đến tâm hồn mỏng manh của cô gái nhạy cảm. Vân chọn sống với bố, không phải vì yêu ai hơn trong bố và mẹ. Chỉ đơn giản là vì một người đàn ông sống một mình sẽ khó khăn hơn. Thi thoảng mẹ vẫn đến thăm, Vân càng đau đớn hơn khi chứng kiến sự gượng gạo của một tình yêu đã hết. Dù cả hai người đều thương con, nhưng không ai muốn níu giữ những gì đã không còn.

- Bố em sẽ lấy vợ. Bố nói thế, mới thôi... Em đã có thể tưởng tượng ra điều ấy, nhưng khi nó xảy đến, em vẫn hụt hẫng. Cảm tưởng như suốt những năm vừa rồi mình đang rơi tự do, thì bây giờ, như là đã chạm xuống đáy vực sâu. Đau nhói... Khi đủ cảm thông được vì sao bố mẹ ly dị, em chịu đựng, bình tâm. Nhưng trong sâu tận, vẫn mong như chuyện cổ tích, bố mẹ sẽ quay lại. Nhưng giờ thì không, chắc chắn không...

An cầm nhẹ lấy tay Vân, lần đầu tiên từ suốt khoảng thời gian quen nhau. Lặng đi rất lâu. Vân không khóc nữa, đôi môi lạnh ngắt nhỏ bé chỉ hơi run lên, nó quay sang An, cười nhẹ:

- Em sẽ không sao đâu. Sẽ không buồn nữa, vì em biết không có ai sai cả. Em chỉ muốn khóc một lần thật nhiều cho vơi đi tất cả. Một điều cần đến cũng sẽ đến, phải không anh?

An gật đầu:

- Chúng ta đều đã đủ lớn cho những suy nghĩ cần thiết. Nếu em vẫn còn tình yêu với mơ ước của riêng em, đừng để ai phá vỡ, dù đó là người từng gây dựng ước mơ ấy nơi em. Ngọn cỏ tuy mềm nhưng rất vững chãi chống đỡ trước gió. Em cũng hãy như thế. Cố gắng lên.

Vân dựa vào vai An, đôi tay mềm mại siết chặt. Giờ An đã biết giữa nó và Vân là gì. Đó là khi người này mệt mỏi, sẽ nghĩ đến người kia đầu tiên, và khi người kia cần, người này sẽ xuất hiện bên cạnh, chỉ vì một bờ vai. Chỉ như thế, mà là tất cả.

Từ phía xa của bầu trời xanh nhạt, những làn mây gợn lên, báo một ngày sẽ có mưa. Những cơn mưa bao giờ cũng xóa đi nhiều thứ, xoa dịu nhiều thứ. Cuối con đường ai cũng phải đi, là một điều gì đó đợi chờ mà không ai biết trước. Nhưng không bước chân nào dừng lại cả. Chỉ nhìn lại phía sau một thoáng chốc, rồi

sẽ đi tiếp về phía cuối con đường. Không ai cất tiếng, nhưng bản nhạc dịu dàng vang lên trong đầu cả hai đứa: “... Hãy nói mình yêu nhau, một lần cuối... Rồi cho những khoảng trời hạnh phúc, nhạt nhòa đôi tay níu giữ... Hãy ôm chặt lấy anh, cho nỗi buồn nhẹ vơi...”

Tháng 3, Hà Nội hiền.

13. Chương 14: Trò Chơi Đuổi Bắt

Duy đi lại trước cửa shop Seventyseven Street rất lâu, cậu muốn bước vào và nói chuyện với Tanny, nhưng dường như có điều gì đó tựa thể một trăm cái kẹo cao su cứ dính chặt chân cậu lại. Hôm nay thật sự là một ngày thảm với Duy khi cậu kết thúc môn thi giữa kỳ trong một trạng thái không được suôn sẻ như mong đợi, và khả năng dành học bổng cho kỳ sau trở nên mong manh. Dồn hết tiền còn lại trong túi mua hộp dâu thật to, Duy tìm đến nơi Tanny làm với hy vọng làm ột ngày bớt hổng. Không dễ để mò ra nơi cô làm part time, nhưng cậu không đủ can đảm để bước vào. Và lại cậu cũng chẳng biết phải nói gì và Tanny có thích ăn dâu không nữa, chẳng lẽ nói: “Này bạn, tôi vừa thi rất ngu một môn, bây giờ để giải đen hãy đi ra ngoài và ăn dâu cùng tôi!”. Nghe thật ngốc nghếch!

Tanny học cùng trường với Duy, giữa muôn vàn những cô gái make up điên cuồng, ăn mặc điệu đà, cử chỉ hoàn hảo thì những nét thanh tú, tự nhiên và giản dị của Tanny đã làm Duy chết đứng ngay từ buổi đầu nhìn thấy. Từ khi đi du học, Duy chưa từng thích một cô gái nước ngoài nào, nhưng dù chỉ vài lần cậu lướt lướt thấy Tanny trên cùng chuyến tàu, cậu hoàn toàn bị choáng ngợp bởi cách cô mỉm cười.

Những cây thông Noel nho nhỏ đang được bày ra khắp cửa hàng, dây trắng đỏ treo vắt qua vắt lại trên trần, những mái nhà trắng tràn ngập đường. dường như ở đây người ta có vẻ thích màu trắng. Duy thích màu lam và đỏ. Phố Hongkong nhộn nhịp khi những cửa hiệu bắt đầu sáng đèn – báo hiệu đã đến giờ tiêu tiền và long rong. Duy nhớ lúc nó rời cửa hàng, bản nhạc mà Seventyseven Street đang bật là

Where'd you go của Fort Minor, bản nhạc yêu thích của cậu. Cậu bước nhanh về nhà, tay cầm hộp dâu.

Người cùng sở thích

Tanny đứng trong cửa hàng, giới thiệu đồ cho khách, vừa có một đợt hàng mới về nên cô phải bỏ ra để xếp, lọc và làm giá đỡ. Chừng chín giờ, thấy một chàng trai đứng ở phía ngoài cửa kính, dáng người cao và gầy, mái tóc hơi rối và mặc một chiếc áo màu đỏ, quanh quẩn rồi thì thoảng nhìn vào trong, cửa hàng có rất nhiều gương nên Tanny có thể nhìn thấy cậu từ mọi góc mà không cần ngước lên, kỹ năng nhìn người khác qua gương đã trở thành quen thuộc với tất cả nhân viên trông hàng. Qua cửa sổ nhỏ xíu ở góc, Tanny nhìn thấy phố đã bắt đầu lạnh, cảm giác vậy. Ở Hongkong dường như ai cũng nhìn thấy và nghe thấy cái lạnh cả, nhất là thời điểm của một năm đang ngán lại. Tanny vẫn liếc chàng trai ngoài cửa hiệu, hình như anh ta định làm một điều gì đó và đang suy nghĩ, cô đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó, cái mũi cao và đôi mắt hơi trĩu xuống. Tanny đi vào máy tính, chỉnh sang Fort Minor, mỗi khi thấy mình quá bận rộn, cô thường bật nhạc của Fort, tự nhủ còn có những người bận rộn hơn. Khi quay ra thì chàng trai đã đi mất.

Hôm nay quả là một ngày nhảm nhí, cô nhận được thông báo giảm lương tháng sau cho tất cả nhân viên part time của cửa hàng. Thế mới thấy, trong mọi loại công việc, kể cả bạn chú tâm hay chăm chỉ, mọi thứ không hẳn sẽ tốt. Tanny rời khỏi cửa hàng khi hết ca, cầm tai nghe lên và lôi trong túi ra một hộp dâu, vừa đi vừa nhấm nháp. Cô vẫn nghĩ chàng trai nào tặng dâu tây cho cô trong buổi gặp đầu tiên thì nhất định sẽ dành được trái tim cô.

Một triết lý cũ

Khi Gent về đến nhà, đầu óc cậu vẫn còn tràn đầy hứng khởi sau trận ác chiến KTV với lũ bạn, quả là sự xả hơi thích đáng sau kỳ học âm i. Cậu đẩy cửa vào, thấy Duy ngồi ở phòng khách, vẻ mặt đắm chiêu và u sầu như thể đang tìm sự bình yên trong cái chậu cá vàng trước mặt, hoặc là đang ăn năn về việc tuần trước không nhớ thay nước, khiến cho em cá gầy xẹp đi đến vài chục mg! Gent vớt cái túi, ngồi dựa xuống ghế, nhìn Duy: “Hey guy, mình sẽ vỗ béo con cá mà!”. Ngước lên sau câu đùa của đứa bạn, vẻ mặt Duy như bị táo rơi vào đầu mà chưa phát minh ra được gì. Gent nhìn hộp dâu trên bàn: “Bạn mua đấy à?”. “Ăn đi” - Duy hờ hững, Gent lắc đầu, ướm át: “Không, dành cho những người sống và chờ đợi một điều gì đó kỳ quặc cho tương lai, lấp đầy cảm giác hài lòng và thỏa mãn bản thân, ít ra là tự tin”. Cậu nói xét đoán vô nghĩa

của Gent khiến Duy mỉm cười, nó ngã ra sau ghế: “Này Gent, có khi nào bạn không làm được một thứ vì bạn nghĩ quá nhiều vì nó không?”. Gent trả lời: “Có đấy, và thường là như thế, khi người ta không bao giờ làm được”. Nó ngừng lại một tí, rồi xoa xoa cằm. “Nhưng tốt nhất bạn đừng như thế, có câu ‘một chàng trai nghĩ nhiều quá thì sẽ trở thành gay!’”.

Duy phá lên cười: “Thế còn nghĩ về một cô gái?”. Gent nhún vai: “Thì chấm dứt tình trạng nghĩ và nói cho nàng rằng bạn đang nghĩ nhiều về nàng!”. Duy gật gù, trầm ngâm: “Mà cậu không hỏi tớ là có chuyện gì hả?”. Gent mỉm cười: “À không, nếu hỏi thế, tức là tớ đang nghĩ quá nhiều!”

Hành động ầm ương

Chẳng mấy khi Duy đi trên những phố Trung Quốc, cậu không thích thứ ngôn ngữ này mặc dù cậu nói được một chút tiếng Quảng Đông. Cậu đang lang thang một cách nhàn nhã, trên phố dọc những lồng đèn đỏ rực, ít ra ở đây có màu đỏ, cậu tự nhủ như thế. Duy đã tự thưởng thức hết hộp dâu một mình và không có cảm giác muốn mua hộp khác. Hôm nay là Giáng sinh, cậu sẽ tìm một thứ gì đấy khác để tặng Tanny, vì hộp dâu coi như thất bại. Chỉ chút sau cậu tìm được một quyển sách dạy về cách làm sao để ngủ rất ít nhưng vẫn đủ sức khỏe. “Thật thích thú vì như thế sẽ dôi thêm ra thời gian dành cho các việc khác”.

Trời không mưa đủ to để người ta phải trú nhưng lịch rích và làm ướt đầu, Duy tạt vào một cửa hiệu nhỏ ở lề đường bên trái, nơi những cơn gió mạnh đang thổi tung cả bạt và làm cho những chiếc chuông gió treo ở quầy kêu leng keng. Cậu hỏi mua một con búp bê gỗ có vẽ hình một cô gái không cười nhưng nét mặt rất tươi, nghĩ sẽ gửi về cho đứa em ở nhà, con bé vẫn ở tuổi thích thú và hài lòng với những thứ ít thực tế. Duy trả tiền rồi cầm mấy xu lẻ bỏ vào hộp của một người đàn ông mù đang chơi đàn ở bên đường. Duy vốn không ưa những người xin tiền vì cậu nghĩ nghèo thì cũng từ không cố gắng mà ra, nhưng nó thương người làm nghệ thuật, bất kể theo cách nào. Duy đặt xu vào hộp không gây ra tiếng động rồi bước đi. Không hiểu sao, khi đã rời khỏi khu chợ mà không mua thêm gì, cậu vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, dường như là lãng quên một thứ gì đó. Nhớ lại câu nói của Gent, Duy tự nhủ không nghĩ quá nhiều, chỉ việc cầm cái quyển sách đến thẳng chỗ Tanny làm và tặng cô, nói rằng hình ảnh cô đang dần lấp đầy suy nghĩ của cậu.

Bản nhạc

Tanny khoác cái áo màu lam lên vì trời có vẻ gió hơn. Hôm nay cô quyết định nghỉ việc tại Seventyseven, cũng đã đến lúc rời bỏ trạng thái yên ổn thường có và bắt đầu làm một cái gì khác, công việc ở shop trở nên tẻ nhạt khi cảm giác bị vắt kiệt sức lực ngày càng tràn ngập và lương thì chẳng bao nhiêu. “Mình mà ồm một cái thì tiền thuốc quá cả hai tuần lương”, cô nhủ thầm. Tốt hơn hết là dừng nó lại và tìm cái gì đó ỉn, hơi ấm trong mùa đông lạnh lẽo này chẳng hạn. Cô đã miệt mài làm việc và học quá lâu để quên mất cần yêu thương và được yêu thương... Rẽ vào khu Trung Quốc, Tanny tản bộ tìm một thứ gì đó mà bản thân cũng không biết là thứ gì. Giáng sinh chỉ còn tính bằng giờ và có vẻ như không khí mua bán ở đây ngày càng náo nhiệt, dù Tanny cảm thấy xa lạ hoàn toàn với dòng người đi như cướp thời gian. Chợt giữa sự ồn ào của khu chợ, cô nghe thấy tiếng đàn. Quanh quẩn nhìn, Tanny hướng mắt về phía một người đàn ông mù đang dạo đi dạo lại một đoạn beat trong Where'd you go. “Dấu sao, đây cũng là bản nhạc ưa thích của mình”, cô nghĩ, vừa móc xu vừa tiến tới phía người nghệ sĩ. Khi chuẩn bị bỏ tiền vào hộp, cô chợt thấy dưới chân mình là một cái ví màu xanh lam, ai đó đã đánh rơi, giữa dòng người vẫn trôi đi nườm nượp, cái ví nằm lại mà không ai hay thấy, như là chờ đợi cô nhặt lên.

Giáng sinh

Thảm hại! Không còn gì làm Duy cảm thấy có thể bực bội và chán ngán hơn, khi ra đến tàu điện ngầm cậu mới phát hiện ra mình đã đánh rơi ví, mà nó không định hình được là đã đánh rơi ở đâu. Duy có thói quen để ví ở túi đeo cạnh sườn, vì thế cậu đoán là cúi xuống để bỏ xu vào hộp, cái ví đã rơi ra mà nó không hề hay biết. Vòng lại tìm nhưng không thấy, vừa rửa thậm đứa nào đã vớ bỏ, vừa tự an ủi mình là luôn bỏ hết giấy tờ ở nhà. Và ít nhất chỉ cần tặng được quyển sách cho Tanny, còn cậu không kỳ vọng sẽ mời cô đi chơi đêm Noel, nhờ cô có bạn trai thì sao, mà cậu thì cũng chẳng còn đồng nào. Cậu đến shop nơi Tanny part time và nhận được cái nhìn xía xối của bà chủ cùng với lời thông báo rằng Tanny đã nghỉ việc. Duy thất thểu về nhà, Gent đang ngồi chat với bạn gái. Nhìn thấy Duy, cậu bạn hét lên: “Đây rồi!! Bạn đã về, khi này có một cô nàng đến đây và đưa tớ cái này” - Gent chìa ra cái thứ khỉ gió mà ai làm rơi nó cũng phải hét hồn. “Nàng bảo nhặt được và mang trả theo địa chỉ trong ví, và gửi cậu cái này”. Gent rút thêm ra một tờ giấy nhỏ, màu đỏ. Duy cầm tờ giấy, nét chữ thẳng và mảnh: “Tôi không biết bạn là ai, vì trong ví không

có ảnh. Tôi cũng không quan tâm bạn là ai. Chỉ là nếu bạn không bận rộn vào thời điểm này, thì hãy cảm ơn tôi bằng một tách trà. Chờ bạn ở quán Vencos, dù sao, tôi cũng rảnh rồi...”.

Duy mỉm cười, nếu việc nó làm quen với Tanny đã thất bại tràn trề đến thế này, thì đến cảm ơn một cô gái tốt bụng như vậy cũng không phải là quá tệ! Ngoài phố, không khí của màu đỏ tràn ngập khắp nơi, giáng sinh dường như đưa người ta đến gần nhau hơn. Chút ẩm ướt của mùa đông đang lắng dần xuống dòng người vẫn bước đi nhịp nhàng. Duy thầm nghĩ có lẽ sẽ mua một hộp dâu tây thật chín ở cửa hiệu gần nhà trước khi chạy ra Vencos.

Hà Nội hiền, tháng 12.

14. Chương 15: Cà Phê Lạ

Chiều. Và mưa. Cứ tiếp diễn như mấy bộ phim hoạt hình vèo vèo trên TV mỗi ngày. Hay như những bộ phim Hàn Quốc hơn, vì nó... giống nhau đến kỳ lạ.

- Thế thì buồn lắm. - Một thằng thì thậm chán nản.

- Nhưng mà tao thích thế! - Duy nhún vai, quẹt quẹt cây cọ - Mưa gây một cảm giác an toàn cho những kẻ ngồi trong phòng suốt ngày thế này.

Cả lũ phá lên cười, rồi lại ai nấy tập trung vào tác phẩm của mình. Thỉnh thoảng chỉ còn tiếng sột soạt của những tờ giấy vẽ. Duy nhìn ra cửa sổ một cách hồ hững. Mưa có vẻ ngớt. Không. Vẫn vậy! Nó ngăn người một lúc rồi cuộn tờ giấy vẽ lại, ném mấy cây cọ đã được rửa sạch vào ba lô.

Có tiếng con gái vang lên trong phòng: “Về hả Duy?”. Duy nhắc cái giá đặt vào góc phòng, không trả lời, nói to: “Đứa nào đi uống cà phê chút không? Tao mời”. Hai thằng xếp đồ vào túi đi ra ngoài với Duy, còn lại vẫn phác phác tay một cách lặng lẽ như những bức tượng gỗ bên điêu khắc. Nhi nhìn theo ba cái bóng khuất dần nơi cửa...

Ba đứa đạp mưa tành tạch bước trên phố vắng hoe và đen ngòm như một cuộn phim dài. “Cà phê muộn thì ngon hơn”. Một thằng vừa nhâm nhi vừa gật gù. Thật ngẫu nhiên, bao giờ những kẻ thuộc dân Mỹ thuật cũng hơi kỳ quặc. Ví như chuyện lập một lớp học vào 11 giờ đêm. Tập trung? Có thể, nhưng đúng hơn thì là tụi nó thích một kiểu khác người. Duy đưa tay hứng những hạt mưa từ mái rớt xuống, những cơn mưa ngày lạ liên miên thế này thường làm người ta nhớ nhà. Người ta cố thoát ra khỏi cái vòng luẩn quẩn của cuộc sống, tìm phút tĩnh lặng rồi lại sẽ ngẩn ngơ, nên vội quay về với nhịp sống kia ngay. Duy đứng lên, kẹp tiền vào đáy cốc: “Tao về trước đây”...

Duy không ưa công việc vẽ minh họa ột tờ báo, nhưng nó nghiệm ra từ lâu: không phải cuộc sống bao giờ cũng đúng ý, đôi khi có những cái không ưa thích vẫn phải làm. Duy làm việc ở đây hầu hết các buổi sáng, chiều lên trường. Đều đều như thế, lúc đầu bị bọn bạn gọi là “cối xay gió” vì kiếm tiền dễ quá, nhưng công việc không làm Duy thích thú nên sớm mất hứng, kiếm được bao nhiêu tiêu sạch. Một cách vô cớ, Duy yêu vẽ. Uống cà phê muộn. Hơi lạnh. Thực dụng. Và thích đùa cợt với tình cảm con gái. Mấy chị ở tòa soạn mê mái tóc dài và hơi rối của nó. Còn những sinh viên năm nhất thì trầm trồ trong cái thế giới Duy tạo ra từ những cây cọ. Duy vợ lấy tất cả nhưng chỉ như đứa trẻ thêm món đồ chơi khi được bày trong tủ kính, còn khi đã cầm trong tay rồi thì sẽ lại nhanh chóng vứt đi. Người sau vào thì người trước ra! Nhìn quen Duy từ lâu lắm rồi, đến nay cũng đã được bốn, năm năm, nhưng ít trò chuyện lắm, hoặc do ít thời gian hoặc do Duy luôn tránh ở lâu với Nhi trong hoàn cảnh rối rắm. Tuy vậy, Nhi vẫn là cô bạn hiếm hoi của Duy. Nhi có mái tóc ngắn và xù chẳng hợp với đôi mắt buồn chút nào, có vẻ lặng lẽ, triết lý và hơi thấu hiểu, tuy nhạt nhẽo. Duy không mê tuýt người như vậy nhưng nó lại thích vẽ Nhi. Vì vậy còn tồn tại tình bạn? Nhi hay leo đèo theo Duy tới các lớp vẽ từ khi còn học cấp ba, lúc đầu chỉ là để làm mẫu, dần dần thẩm tình yêu với cái thứ nghệ thuật kỳ lạ, để rồi cũng thi vào Mỹ thuật như Duy. Thi mất hai năm, nên nó học kém Duy một khóa. Bây giờ, Nhi vẫn đi cùng Duy tới các lớp học, nhưng để vẽ...

Nhi chăm chú vẽ, miệng mấp máy:

- Duy vẫn làm ở báo đấy à?

Duy không trả lời, vẫn lướt tay cực nhanh trên giấy, như viết chứ không phải là vẽ nữa, có lẽ vì khả năng đặc biệt ấy nên nó rồi thời gian hơn lũ bạn.

Nhi giơ tay lên, xoay xoay một cách ít hài lòng, thả giọng:

- Không thích thì làm làm gì. Hãy cứ tự nhiên thì hơn. Cuộc sống vốn thế...

Duy ngừng vẽ, vo tờ giấy ném sang một bên:

- Nhi tắt ngay mớ triết lý rởm đời ấy đi! Duy không cần ai dạy cho Duy về cuộc sống. Duy thích tiền nên làm. Vậy thôi!

Nhi không nói gì, với một tờ giấy trắng trên bàn đưa Duy. Không gian lặng lẽ và sóng sánh như một ly cà phê đầy, chỉ còn tiếng mưa vỗ vào thành mái nhựa lộp bộp. Cái ký túc xá Mỹ thuật có thể phân biệt với các loại khác bằng cái vẻ yên tĩnh đặc trưng. Những bóng người lướt qua những cửa sổ sáng đèn êm như những bóng ma...

Hôm khác, Nhi lại hỏi:

- Này, thế Duy cứ làm các cô gái khóc mãi thế à?

Lần này, Duy có hứng thú hơn vì nó vừa hoàn thành phần bài tập cho cả tuần, khoan chân lên ghế:

- Không mãi đâu! Hoặc vì muốn tìm tình yêu đích thực, hoặc chỉ vì thích. Nếu hai cái ấy kết thúc thì Duy sẽ thôi.

Nhi so vai. Không nói gì. Lần sau, Nhi hỏi tiếp:

- Đi tìm mãi có thấy được ai chưa?

Duy hít hít mùi khung gỗ ẩm mốc, nửa đùa nửa thật:

- Chưa thấy. Nhưng chắc sắp rồi!

Rồi nó bước vội ra ngoài ngay khi Nhi định nói một điều gì nữa...

Phòng biên tập nằm ở tầng năm nên Duy thường lên xuống bằng thang máy. Hôm nay cũng vậy, nó khép cửa, trong lòng hơi trống rỗng, cái cảm giác thường gặp khi làm những công việc tuần tự đến chu kỳ. Duy bấm thang máy, rồi chờ, từng con số nhích dần trên bảng, khi số năm bật ra thì thang máy dừng lại, cánh cửa mở ra và người trong ấy làm Duy hơi ngạc nhiên:

- Nhi?

Nó bước vào, bấm xuống tầng trệt:

- Nhi đến đây làm gì vậy?

- Không có gì đặc biệt. Chỉ đưa áo mưa thôi.

- Có mưa à?

Đột nhiên cái lồng sắt dừng phịch lại, đèn nhanh chóng tắt phụt đi. Duy buột miệng:

- Chết tiệt!

Nhi không nói gì. Trong bóng tối, Duy cảm thấy hình như cô bạn đã ngồi xuống. Nó cũng ngồi vào một góc. Cả hai lặng thinh. Một lúc lâu. Duy mới mở miệng trước một cách khó khăn:

- Cảm ơn vì cái áo mưa.

Nhi đáp trả tươi tỉnh:

- Không có gì.

Và hỏi về phần bài tập thầy giao tuần trước. Hai đứa nói chuyện với nhau để lấp sự tẻ nhạt. Có lẽ không gian không lối thoát lại làm Duy thích thú. Nó chợt hỏi những thứ về cô bạn, điều mà nó sẽ không bao giờ quan tâm. Nhi nói rất chậm, về gia đình của mình sống ở trên một thảo nguyên rộng mênh mông xanh

mướt một màu cỏ; về cậu em trai thích leo cây và tắm sông; chú chó nhỏ màu trắng hay ăn cơm chung với con mèo hàng xóm; về dàn hoa thiên lý mẹ nó trồng; về nhiều thứ Duy chưa từng nghe qua... Và say sưa. Và giản dị. Nhi kể về nỗi buồn của nó khi xa nhà lên thành phố học, được người ngoại dân nhờ cậu bạn lạnh lùng; kể về niềm thích thú khi nó lần đầu thấy Duy vẽ, về tình yêu dần lan chiếm tim nó với Mỹ thuật, với Duy...

Duy chẳng nói gì, chỉ ngồi nghe. Rất lâu. Nó lặng hiểu ra một điều rất đời bình thường: những thứ mà nó thường quét lên những tấm giấy chính là những sắc màu cuộc sống. Sự sống là một điều gì đó thật óng ánh thiêng liêng và hồng hào, nhưng chưa bao giờ rõ ràng đến thế. Tình yêu, hãy cứ bắt đầu từ một cái gì rõ ràng như thế, để nó biết cách trân trọng những gì quanh nó, những thứ nó chưa từng gắng tìm hiểu.

Ánh sáng thang máy chợt bùng lên kỳ diệu. Duy nhìn sang mái tóc xù của Nhi, mỉm cười:

- Đi ăn trưa rồi còn về trường. Chiều nay mình sẽ vẽ Nhi một bức thật đẹp. Nhi?

15. Chương 16: Hoa Hồng Có Gai

Nắng chói chang. Tiết ba, Bảo ngồi gặm bánh mì trên sân thượng. Nó vừa rung đùi vừa cố nhớ hôm nay là... thứ mấy. Sau năm phút vật lộn với bộ óc đặc sệt, Bảo reo lên như lúc Columbus tìm ra Châu Mỹ: “Thứ sáu”, và tưởng như thế, nó mất năm phút nữa để nhớ... tiết bốn là tiết gì! Thấy việc ngủ trong giờ Giáo dục công dân có vẻ không phải là bất khả thi, Bảo vừa đứng dậy phải quần sạch sẽ vừa lè lưỡi vì cái bánh mì nhiều ớt...

Nó lò dò xuống phòng hội đồng kiểm nước uống. Nghĩ tới nước, Bảo lại thấy tức lộn ruột vì trong phòng vệ sinh của tụi nó thì không kiếm đâu ra một giọt nước - tất nhiên là nước sạch - thì cái tương tự của giáo viên lại đầy đủ hai vòi nóng lạnh. Nhưng rồi Bảo lại tự bật cười khi hiểu rằng mình dùng những vòi nước ấy nhiều hơn bất cứ ai, lại cả lần gặp thầy hiệu phó đẹp trai trong ấy nữa chứ. Rùng mình! Thò đầu vào liếc mấy cái để bảo đảm rằng không có vị bảo mẫu đáng kính nào ngủ gật trong phòng hội đồng, Bảo hiên ngang... tự thưởng một cốc Laska mát lạnh. Khi nó chuẩn bị làm hài lòng cái dạ dày nóng bỏng thì tiếng kẹt cửa, âm thanh ghê rợn nhất lúc này, vang lên. Bảo lúng túng đặt cốc nước xuống, vừa cầu Chúa vừa quay ra. Nhưng, trước mặt nó, may thay, không phải là một thứ cau có và nhiều nếp nhăn nào đó như tưởng tượng mà lại là một cô bé khuôn mặt bầu bĩnh, hai bím tóc gọn gàng ngang vai, chiếc cặp chéo màu hồng nổi bật trên nền áo đồng phục trắng đến... lóa cả mắt. Bảo cố lấy một vẻ đáng tin nhất cho cái giọng ấp úng của nó: “Em... em... tìm ai?”. May cho Bảo, cô bé kia giật mình, còn ấp úng hơn:

- Dạ... dạ... em tìm cô Tâm ạ.

Nghe đến tên cô chủ nhiệm, Bảo tưởng như tên lửa hành trình To-ma-hốc lao giữa ngực, nhưng nó cố bình tâm lại, và chú ý ngay đến cái dáng vẻ e dè của cô bé, đầu óc nó hoạt động xúng đáng với một cái máy tính đất tiền: “Con cô ư? Không, cô không có con học trường này, và nếu có cũng không... xinh thế. Khỏi sáng? Cô chỉ dạy tụi lớp bảy. Nhóc này không thể là lớp bảy. Lớn hơn!”. Rồi Bảo chợt vô đầu đánh bốp một cái: “Ngu quá! Nếu nó là học sinh trường này thì nó phải biết tìm cô giáo ở bảng tin khóa biểu chứ không đưa nào lại vào phòng hội đồng cả”. Tất cả mọi suy nghĩ đều lóe sáng lên trong đầu Bảo hai chữ: “ne er”. Dù biết cô đang... hát ru trên lớp ban Ngủ, Bảo vẫn cười ranh mãnh: “Cô không có ở đây, tiết sau tìm nhé em”! Cô bé “dạ” một tiếng mát lòng mát dạ rồi giật lùi đi ra, không quên khép cửa lại một cách ngoan ngoãn. Bảo nhìn cái bóng khuất đi, vừa uống nốt cốc nước lúc này, vừa suy nghĩ một điều trọng đại: “Nhóc này sẽ vào lớp mình hay lớp Ngủ?”...

Bảo ngồi tụng bài Địa trong tiếng chuông vào tiết kết thúc sự huyền ảo và hỗn loạn một khoa học của một lớp học bình thường lúc đầu giờ. Tiết Địa bắt đầu, Bảo ngạc nhiên khi tiếng râm ran vẫn vương vấn lại ở dãy bàn trên, rồi bắt đầu lan sang cả tụi con trai vốn yêu chủ nghĩa... “ngủ là trên hết”. Bảo đoán mò rằng tụi nó không bàn về bài kiểm tra tiết trước thì cũng về bài kiểm tra... tiết sau! Lời tiên đoán đầu nó có thể phớt lờ, nhưng ý nghĩ còn lại làm nó phát hoảng. Khi nó đang tìm cách cập nhật thông tin, thì quả-dưa-lê đã lăn xuống bàn nó. Vinh quay xuống với bộ mặt nghiêm trọng thường có ở các vị... lão thành cách mạng:

- Này, mày biết không, lớp mình sắp có thêm một đứa nữa đấy!

Giọng nói thảo dân điệu toa của Vinh làm Bảo không nhịn được cười. Nó sắp sửa ca bài “Em là ai, cô gái hay... chàng trai?” thì chợt giật mình, tắt ngấm nụ cười cầu tài thường trực khi nhớ tới nhóc hôm qua. Nó nhăn nhó:

- Có thêm ai hay không thì tao cũng có giàu hơn đâu.

Vinh ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào quạt trần, nói băng quơ:

- Biết đâu được đấy, nhờ mày giàu hơn thật thì sao. Đó là một đứa con gái mà...

Cái kiểu lấp lửng trong thái độ của Vinh làm Bảo hơi khó chịu. Nó gật gù:

- Ừm... Lại muốn cá chứ gì? Được, tao sẽ chờ đợi nó.

Câu mà Bảo vừa xướng lên có tác dụng gây một sự chú ý không ngờ. Cả bọn xung quanh “ồ” lên một tiếng rồi chăm chú vào câu chuyện giữa hai đứa với ánh mắt thích thú, bỏ mặc cô Địa thao thao bất tuyệt trên băng. Vinh không ngạc nhiên mà còn tỏ vẻ khoái chí:

- Ba tuần nhé?

Bảo nhăn trán:

- Ít quá! Tao chưa biết gì về nó, ít nhất cũng phải là năm tuần.

- Thì cũng đồng nghĩa với việc nó chưa biết gì về mày, về những “thành tích” của mày, về những lần mày kéo lê cái cửa máy đi phệt các em...

- Đủ rồi. Vào đúng đề tài đi. Bốn tuần? - Bảo cau có.

- Đồng ý! - Vinh gật đầu, hỏi tiếp luôn:

- Bao nhiêu đây?

Bảo suy nghĩ hai giây rồi bật ra:

- Ba trăm nhé!

- Không giống với mày gì cả Bảo ơi! - Vinh cười to - Tao thích số bốn hơn.

- Được thôi. Bốn trăm. Ra điều kiện đi - Bảo nhún vai không tỏ ý phản đối, tuy cũng đôi chút ngạc nhiên về sự táo bạo của Vinh.

- Đơn giản lắm. Tay trong tay một vòng quanh sân bóng rổ trường mình. OK?

- Gì cũng được.

Một bản hợp đồng ảo đã được ký giữa hai đứa...

Hết tiết, Bảo mò sang lớp Nhật võ vai thằng bạn đang có những giấc mơ đẹp:

- Dậy! Làm việc đi chứ mày?

- Nhật nhắm tịt mắt, trả lời với giọng ngái ngủ:

- Cứ nói đi, tao nghe.

- Một đứa mới toanh. Một tháng. Bốn trăm... không thuê!

Nhật bật dậy như chưa từng ngủ, chém tay vào không khí:

- Sẵn sàng!

Bảo nghe câu đó cảm giác như lúc Ních-xơn ký lệnh ném bom miền Bắc!

Nhật ngồi lì với máy tính và điện thoại. Sáng nay nó xuống văn phòng và chẳng hiểu thế nào, mượn được học bạ cô nàng mới - có cái tên ít bình thường: Ngô Việt Nga. Nhật sáng mắt khi nhìn thấy tên trường cấp II của Nga, vội bấm máy ột thằng bạn: “Nhật đây! Này, hồi cấp II mày có quen bọn lớp C không? Tốt

lắm... Kiểm cho tao một quyển lưu bút có đứa là Việt Nga viết... ừ, luôn hai, ba quyển đi. Nhanh nhé! Bye...”
Nó quay lại hỏi Bảo:

- Hôm qua, lúc vào lớp, nàng có mặc đồng phục trường mình không?

Bảo gật đầu. Nhật lật lật vài quyển sổ điện thoại rồi nhắc máy ột đứa khác: “Có việc ày này, mày nhớ cái cửa hàng chuyên may quần áo cho trường mình không? Đấy, đấy, đúng rồi... Tìm đến đấy, bịa cho khéo vào và lấy cho tao số đo của một đứa con gái. Nhớ này: Ngô Việt Nga, lớp thăng Bảo...” Nhật ngồi ghi ghi chép chép một lúc, quay sang nhìn Bảo đang nghịch nghịch cái vợt tennis của bố:

- Này, mày thấy nàng vào hàng net à?

Bảo vo một tờ giấy lại, tung lên rồi lấy vợt đập một quả thật lực:

- Chính mắt tao. Thế mày nghĩ tao nhầm hai cái bím tóc ấy với ai?

Nhật lại lần mò những quyển sổ điện thoại, mãi rồi mới nhắc máy lên bấm:

Nhật đây... ừ, lâu lắm rồi không gặp... Xời, hỏi vớ vẩn, tao vẫn khỏe như thường... Nhờ việc nho nhỏ này, có phải lần trước mày nói với tao là quen một thằng trong tổ chức hacker Việt Nam phải không? Đúng, chính xác, tìm cho tao số điện thoại hoặc mail gã đấy? Ừ ngay bây giờ.

Bảo ngồi đằng sau, ngắm thằng bạn lau kính liên tục và bật cười khi hình dung ra một con kiến chăm chỉ.

...Hai ngày sau, những thông tin đầu tiên đã có. Nhật gấp ba quyển lưu bút lại, chuyển cho tờ giấy nó vừa tổng kết. Bảo nhủu mày trước tờ lý lịch quá đầy đủ. Nó lướt qua vài cái gạch đầu dòng cơ bản về sở thích: “Korean film, Wonbin, màu vàng, hoa făng... Chà, một cô nàng lãng mạn đấy! Bảo ngược lên nhìn Nhật:

- Mày đang chat với ai đấy?

- Hacker B - Nhật đáp cụt lủn.

- Là ai? Cái gã trong hacker đó à?

Nhật không trả lời, hỏi lại:

- Mày đọc cho tao ID và e-mail của nàng được không? Hỏi nhiều!

- “Tiểu thư Z”, còn mailbox là tulybabygirl@yahoo

Chuông điện thoại, Nhật với tay nhắc máy: “Alo. A! Ừ, đọc đi! Rồi. Cảm ơn. Bye”. Nó ném mẩu giấy vừa ghi sang cho Bảo: “Số đo này!”, rồi quay ra chat tiếp với cái gã hacker gì đó. Một lúc, nó thò đầu: “Tí nữa quên cái khoản này”, rồi bấm máy: “... Đi theo nàng nhưng nhớ giữ khoảng cách nhất định. Ghi lại cho tao lộ trình về nhà của nàng là được. Không, đừng gọi, xong thì mail luôn. Bye”...

... Một ngày nữa trôi qua. Khi Nhật đang ngồi khuyên nhủ Bảo - đã mất kiên nhẫn và chán ngán việc ngủ gật sau lưng, thỉnh thoảng lại giật mình vì tiếng điện thoại - thì Nhật nhận được thông tin cuối nó cần. Điện thoại kêu một tiếng, Nhật nhắc máy rồi kêu lên gần như là ngạc nhiên: “Nhanh vậy? Mày làm thế nào đấy?”. Đầu bên kia, giọng gã hacker 13 lạnh lùng và tỉnh bơ: “Phá mã thế nào là việc của tao, không có nghĩa vụ phải trình bày với mày ghi này: mã ID là vn9000, còn mã mail là 5631120, đọc lại nhé... Rồi, khỏi cảm ơn, xong việc nhớ khao tao ổ bánh mì là được”...

Nhật đập máy cái “bụp”, đẩy chiếc ghế xoay ra: “Đầy đủ rồi đấy. Gọi cho Long đi mày”. Cảm thấy tỉnh táo hẳn người, Bảo vỗ lấy điện thoại: “Có thể chứ. Bây giờ cuộc chơi mới chính thức bắt đầu”...

Trong tất cả các phi vụ như thế này và tương tự như thế này, bao giờ cũng vậy, Nhật là đứa thu thập thông tin cần thiết, Long vạch kế hoạch, chỉ dẫn, giảng dạy, còn Bảo chỉ việc hành động... Một ê-kip hoàn hảo, làm việc ăn khớp và chưa bao giờ thất bại!

Trong thời gian Long nghiên cứu... hồ sơ về Nga thì Bảo đi cắt đầu Wonbin và nghiền ngẫm đồng Thái giới Điện ảnh Nhật vừa tha về. Long nhờ Nhật kiểm thêm mấy cái áo màu... vàng nữa cho Bảo. Ai vào việc này. Kỷ luật phải biết!

... Long trải tấm bản đồ lên bàn, nó lấy bút đánh dấu tô lên đoạn đường Nga đi từ trường về nhà:

- Trong thời gian nàng lấy xe thì mây sẽ đi ra chỗ này - Long khoanh tròn một điểm. - Đó là một trạm xe buýt. Khi nàng đạp xe qua đây, nàng sẽ nhìn thấy mây...

- Giả dụ nàng không nhìn thấy tao? - Bảo “giơ tay”.

- Yên tâm đi, cái màu vàng kinh dị trên áo mây thì ruồi nó cũng phải dừng lại vì tưởng... đèn giao thông! - Nhật giải đáp câu hỏi của Bảo.

Long giơ tay ra hiệu im lặng, nó nói tiếp:

- Đứng cho có dáng một chút nhé! - Nó vút cho Bảo một quyển Thế giới Điện ảnh mới – Cầm cái này mà... giả vờ đọc. Khi nàng nhận ra mây, hãy hỏi nàng đi về đâu. Khi nàng nói địa chỉ ra thì hãy tỏ vẻ ngạc nhiên, nói mây cũng đang muốn đi tới nhà đứa bạn ở gần đây để trả cái đĩa phim và ngỏ ý đi nhờ xe. Cố diễn đạt cho khéo vào...

Bảo gật đầu: “Yên tâm! Khi tao nói một cách nghiêm túc kèm theo một nụ cười thì không cô gái nào bỏ tao lại được đâu. Tự tin có thừa”.

- Tốt lắm. Rất đúng với phong cách của mây. Tiếp nhé. Với tốc độ khoảng 12km/h, mây sẽ có gần mười bốn phút đeo nàng. Cứ tùy cơ ứng biến thôi, nhưng đại khái làm cho được hai việc: 1. Mây là đứa chủ động dẫn dắt câu chuyện. 2. Lái câu chuyện về những ấn tượng đầu của mây khi thấy nàng. Còn nhớ không?

- Áo trắng, quần bò, cặp chéo màu hồng, kẹp tóc xanh... - Bảo nói chẳng cần nghĩ.

- Ốn! Cứ nói tuốt ra, càng nhiều càng tốt. Con gái thích con trai nhớ về mình từ cái nhìn đầu tiên. Một việc cuối này: Khi về tới nhà nàng thì nhớ “bỏ quên” trên giỏ xe nàng cái này - nó quăng cho Bảo một quyển vở

- Trong này có một cái ảnh mây khoác vai... Wonbin được thằng Nhật xử lý kỹ thuật số cực khéo, đảm bảo như thật...

- Để làm gì? - Bảo ngắt lời.

Long cười ranh mãnh:

- Rồi mây sẽ thấy hiệu quả của nó.

... Tất cả diễn ra như đúng cái đầu vĩ đại của Long tính toán. Đến tối, Nga ríu rít gọi điện đến hỏi về cái vụ thần tượng của nàng khoác vai Bảo trong “quyển vở bỏ quên”. Bảo nói từ từ giấy Long đưa lúc sáng:

- À, đó là cái lần mình đi Hàn chơi hè năm ngoái... Mà thôi, để mai đến lớp nói chuyện được không? Mình phải đi mua thuốc ẹ bây giờ, mẹ mình ốm.

Bảo chúc... Nga ngủ ngon rồi dập máy. Long? Bảo phục nó lắm. Mỗi tội nó nói “Mây không nên nói qua điện thoại nhiều, nói chung mây chỉ có... sức hút khi nói chuyện trực tiếp thôi”. Còn Bảo, nó thấy mình... lúc nào cũng có sức hút.

Trong vụ này, Nhật còn lo phần quản lý mạng. Nó dùng mã ID và mã mail để kiểm tra, sàng lọc những thứ “có ảnh hưởng”. Ví dụ, cách đây vài hôm, nó tóm mấy cái mail của một gã nào đó có vài câu tán tỉnh Nga, nó dò ra “tên phá hoại” này học cùng trường. Nhật chuyển qua cho Long. Long xem xét một lúc rồi quyết định dùng một cô bạn để “tách” thằng này ra. Đồng thời, nhờ gã hacker 13 gửi vài con virus qua mail để gã kia hết lên net luôn. Không thể cản được gã ra hàng nhưng hạn chế được thể là tốt rồi. Một vài kẻ khác cũng chịu số phận tương tự khi có dấu hiệu... khả nghi. Theo lời Long nói, trong thời gian này, không nên cho Nga tiếp xúc nhiều với ai ngoài Bảo...

Kết quả của một vụ đàm phán hữu nghị giữa Long và tên bí thư lớp Bảo là một đĩa phiên bản mới của Final Fantasy đổi lấy việc Bảo sẽ ngồi cạnh Nga trong một tháng. Bọn nó cũng chỉ cần thế!

... Bảo nhận ra nhiều điều ở Nga khi ngồi cạnh. Nga không có duyên ăn nói lắm, cũng chẳng nổi bật trong cái thế giới đầy những cô gái cá tính có cái “tôi” to tướng nhưng Nga lại cho Bảo cái cảm giác bình yên và dễ chịu khi ngồi cạnh. Nga biết lắng nghe những gì Bảo nói và cái khuôn mặt ngây thơ với đôi mắt tròn to ấy làm Bảo thấy như có lỗi khi nói những thứ học thuộc từ các tờ giấy Long đưa...

Tất cả vẫn nằm trong khả năng kiểm soát của Long và Nhật. Từ lúc bắt đầu ngồi cạnh Nga, ngày nào Bảo cũng để một bông făng vào ngăn bàn Nga và thích thú ngắm sự ngạc nhiên sung sướng của Nga. Mỗi lúc

như thế, Bảo thấy chút chút rung động, nhưng nó lại tự nhắc: Đây là việc, không để lẫn lộn tình cảm vào. Tối hôm qua, Long nhìn lịch: “Còn một tuần”. Và nó quyết định sẽ kết thúc nhanh kế hoạch. Mở đầu sẽ là việc Bảo nghỉ ở nhà, cùng với nó, sẽ là sự... “nghỉ” của những đóa făng, và như vậy chắc Nga cũng đủ thông minh đoán ra ai đã tặng hoa ỉnh. Tiếp theo là những bước chuẩn bị cho quả tên lửa cuối: Nhật lên mạng dưới một cái tên con gái và “tình cờ” chat với Nga. Nó hỏi Nga học ở đâu. Khi Nga nói lớp và trường thì Nhật nháy một cái mặt ngạc nhiên và:

- ... Mình có một thằng bạn cũ học ở đây. Tên gã là... Bảo!

- Nga gõ lại: “Mình cũng có nói chuyện với gã ấy vài lần”.

Nhật cười khoái chí, nghỉ thăm: “Nhất thật! Không dám nói là ngồi cạnh thật ư?”. Bắt đầu gõ theo kịch bản của Long.

- ... Gã ấy trông thế mà được lắm đấy. Học quá ỏn nhé. Đánh ỏc và ghita đều cực hay, nhảy cũng đỉnh. Bọn mình còn được thưởng thức tài nấu ăn lần đi rừng chơi, tuyệt lắm! Lại được cái không lãng nhăng. Ai mà làm bạn gái của gã thì sướng phải biết!

Nga chỉ còn biết... gật gù: “Thế à?”, mới lại “Thật á?”. Không ngờ mình quen một người tuyệt thế. Nga có vớt vát: “Phải có nhược điểm chứ nhỉ?”. Nhật cười khi vì câu hỏi cũng không ngoài dự tính của Long. “Nhược điểm duy nhất của gã chắc là quá... kén chọn. Ví như mình chưa từng thấy gã tặng hoa cho con gái bao giờ. Chắc chỉ tặng hoa cho người gã yêu...” Nhật biết Nga đang... lơ lửng...

Hôm sau, Nga nhận được một cái áo màu vàng nhạt, may vừa như có phép lạ. Nó nhìn sang Bảo với ánh mắt cảm ơn thì thằng này ngó lơ đi chỗ khác, mặt đỏ bừng. Nhật và Long đứng ở dãy nhà đối diện, hạ ống nhòm xuống để trầm trồ khen khả năng diễn xuất của Bảo. Chúng nó đâu biết Bảo đỏ mặt vì... xấu hổ thật. Trong đầu Bảo đang tua lại những gì Long nói lúc sáng: “Sau khi tặng áo, mày hãy hẹn gặp nàng tan học ở một chỗ nào đấy, bảo nàng mày sẽ chờ. Không sao, chỗ nào không quan trọng, xa trường khoảng một hay hai trăm mét là được, nhưng không phải ở hướng này nhé! - Long chỉ tay vào bản đồ - Nàng sẽ đi học thêm hướng đấy. Bọn tao sẽ đến trường khoảng tiết hai để... tháo líp xe nàng, và một đứa con gái dĩ nhiên sẽ loay hoay một lúc rồi nếu có dắt ra hàng sửa xe thì cũng mất ít nhất mười lăm phút mới xong. Lúc ấy, đã đến giờ học thêm của nàng rồi. Để làm gì ư? Để nàng “nợ” mày... và không từ chối lời mời tiếp theo... “Có lẽ nó lại đúng thôi” - Bảo thở dài, quay sang Nga...

Long là một thằng quân sư đại tài, hần thế! Tối, Nga gọi tới xin lỗi vì không ra được tại hổng xe, lúc sửa xong thì muộn giờ học thêm nên phải đi luôn! Bảo tỏ vẻ hơi tức tức, Long dặn nên thế, nói rằng chờ mỗi cổ cả tiếng trong thực tế nó đứng khoanh tay trên tầng bốn ngắm Nga... đánh vật với cái xe, Bảo cứ thấy thương thương. Đã thế tối về, Long còn vất cho nó cái líp xe làm kỷ niệm mới lộn ruột chứ!

Hôm sau, Bảo rủ Nga đi xem phim, đúng như bàn tay nhào nặn của Long, có lẽ nghĩ đây là cơ hội chuộc lỗi nên Nga đồng ý ngay.

“Bọn tao coi như hết nhiệm vụ rồi đấy! - Long dúm vào tay Bảo bó făng Nhật vừa mua - “Ngồi trong rạp tới hai tiếng. Lựa mà nói đúng lúc nhé!”.

Bảo chẳng làm tụi nó thất vọng. Vì khi Bảo nói ra ba từ đã tập cả ngàn lần trước gương thì Nga sung sướng gật đầu ngay.

Vỡ kịch hạ màn!

Phần thủ tục của cuộc chơi. Bảo dắt tay Nga đi một vòng quanh sân bóng rổ trước sự chứng kiến của đầy đủ các nhân vật phụ đang đứng trong một góc trường.

Đột nhiên, Bảo dừng lại, nó kéo Nga lại và ôm chặt. Cái hành động ngoài kế hoạch ấy tuy chỉ diễn ra trong vài giây nhưng cũng đủ cả lũ choáng váng. Long lẽ lười: “Thằng khỉ, bạo thật!”...

Long không nghĩ, đó vẫn chưa phải là bất ngờ lớn nhất. Bảo bước tới chỗ bọn nó. Vinh chìa tay ra: “Được lắm! Mày giỏi thật! Tao thua rồi!”.

Bảo gạt tay Vinh ra: “Không! Người thua là tao. Tao đã gục trước nàng. Coi như... hòa thôi...”.

Im lặng! Một giây! Hai giây! Bùng nổ! Cả lũ ầm ĩ lên. Vinh cười rõ tươi: “Đùa hay thật đấy? Sao mày không nói luôn để dừng lại ngay”. Bảo không nói gì, chỉ cười đáp lại tiếng hò hét tán thưởng của bạn bè. Long nhún vai: “Điều này thì tao chịu, không dự tính nổ. Chỉ biết chúc mừng mày thôi!”. Rồi nó hét to: “Bọn tao thất nghiệp rồi đấy!”. Nhật chống hai tay vào cằm: “Cuối cùng mày cũng tìm được bến rồi ư? Giữ chân được mày quả là một người con gái vĩ đại!”.

Ở một góc căng-tin, Nga cầm 500 ngàn từ tay hai cô bạn đang hậm hực. “Người con gái vĩ đại” ấy cười hiền dịu một cái để cảm ơn, nhét tiền vào cặp không cần đếm! Nàng chạy ra điện thoại công cộng bấm một số di động:

- Vinh à, tối sang nhà em lấy... phần của anh nhé! Em làm tốt đấy chứ? Gửi một nụ hôn! End!

... Tại sao người ta tin có thần Eros trên đời nhỉ?

16. Chương 17: Khúc Ghita Dang Dở

- Này cậu, giúp mình đạp lại cái bánh xe kia được không?

Tôi ngạc nhiên, câu hỏi có vẻ không ăn nhập với những gì tưởng tượng. Vẫn không mấp máy được lời xin lỗi nào ra hồn. Tôi cúi xuống tỳ bánh xe vào vỉa hè “sửa” mạnh hai ba cái, tự huyền hoặc sau lưng ánh mắt đe dọa của cô bé. Cái bánh xe, gần như tròn lại, nhưng khi nhắc lên quay thử vẫn đảo đảo về trên người. Tôi lúng búng nhỏ xịu, nhận thấy được gương mặt mình chắc đã méo xệch:

- Cậu đi đâu? Nếu cậu không phiền mình sẽ đèo cậu và kéo chiếc xe này về. Sáng mai mình sẽ đem nó đi sửa lại như cũ.

Cô bé phá lên cười vẻ hài hước:

- Cậu cũng tốt đấy chứ. Vậy mà khi bạn lao vào mình tốc độ kinh hoàng, mình nghĩ cậu sẽ vèo đi như lúc xuất hiện cơ đấy. Cô bé leo lên xe và một tay kéo xe đạp. Tôi nhìn qua gương - những lọn tóc dài ướt đầm chạy dọc xuống cái cằm nhỏ nhắn, chiếc mũ che kín vầng trán, như thoáng lộ ra đôi mắt nâu với lông mi cong vút, hết như một con búp bê bị bỏ quên trong nhà kho dính cơn mưa rào. Đường về nhà cô bé ngược một đoạn dài, nhưng tôi không quan tâm nữa. Phố mùa đông. Những ô cửa vụt qua xanh thẫm. Phía sau lưng tôi vang lên tiếng huýt sáo một đoạn nhạc trong No worries của Simon Webbe. Qua rất nhiều ngõ. Cô bé nói qua vai:

- Mình là Nguyên. Năm đầu Sư phạm. Mình vừa đi dạy thêm về. Còn cậu làm gì vào giờ này ngoài đường vậy?

Làn gió mát tấp liên tục vào mặt khiến tôi đột nhiên tỉnh táo hơn:

- Mình là Vũ Anh. Đáng ra cũng là năm một Nhạc viện. Thế nhưng cuối cùng trượt. Nên bây giờ ở nhà chờ năm sau thi lại.

Ngữ điệu đoạn cuối hơi chùng xuống, dường như đoán được tôi nghĩ gì, Nguyên nói to, thản nhiên:

- Không thành vấn đề. Quan trọng là cậu không ngừng cố gắng. Cậu không bỏ chơi nhạc, phải không?

Tôi cười, trôi chảy:

Đôi khi nghĩ là sẽ bỏ, nhưng cuối cùng thì không. Cùng vài gã bạn trong band từ hồi trung học, thi thoảng bọn mình chơi cho vài chương trình ca nhạc nhỏ hoặc dạ hội nếu được mời, thường là từ bạn bè! Mình vừa đi tập ột cái như thế vào tối thứ ba tuần sau ở trên Kinh Tế. Nếu cậu rảnh...

Câu chuyện vui vẻ. Tôi cảm thấy thoải mái. Tình cờ quen được một người bạn với vẻ ngoài cuốn hút và có cách trò chuyện gây cười. Những bức bối cả ngày tan ra hết như bong bóng trong hồ cá. Ít ra Nguyên có cùng sở thích chung về âm nhạc như tôi. Cô nói rằng cũng từng chơi guitar, nhưng dần dần xao lãng, và cây đàn không còn được đụng đến từ lâu nay. Nhắc đến đàn, chợt tôi giật mình, gần như hét lên:

- Thôi chết hộp đàn guitar! Mình quên không nhặt nó lên!

Sau khi vòng lại vô ích, đoạn đường đen ngòm như cà phê mất hút chiếc hộp da, tôi im lặng, thấy chán ngán và trống rỗng. Quay ngược xe đèo cô bé về tiếp, phóng nhanh hơn. Đoạn đường hun hút gió. Nguyên lên tiếng dè dặt:

- Mình xin lỗi...

Tôi ngắt lời, câu nói của Nguyên nằm trong chờ đợi của tôi:

- Không sao. Mình sẽ mượn đàn của máy đĩa cùng band.

Liếc qua gương, tôi thấy Nguyên nhún vai:

- Được, không thành vấn đề.

Câu nói lặp lại khiến tôi bực dọc vô cớ, gập chiếc gương xuống. Những vũng nước nhỏ trải đầy trên đường như những cạm bẫy khiến tôi càng thêm bực bội, tay lạnh buốt, mái tóc thì thấm đầy nước mưa và dính thêm vào một vụn va chạm nhằm nhí mang lại kết quả là mất đi vật dụng yêu quý. Tôi cắm headphone vào nhưng không bật Ipod. Người ngồi sau cũng im lặng. Đến đầu một ngõ rộng, Nguyên chạm nhẹ vai tôi:

- Ở đây được rồi. Mình sẽ tự đi vào.

Tôi dừng lại, cố tình tạo vẻ mặt thờ ơ. Nguyên nói khẽ:

- Tạm biệt. Tuần sau diễn tốt nhé.

Câu nói chìm vào bóng tối phía sau, tôi vụt xe đi, không ngoái lại. Nhìn qua gương, chiếc đèn vàng treo cao ở đầu ngõ đung đưa trong gió, bóng Nguyên lững thững đi sâu vào, đáng vẻ cô độc và chịu đựng. Tôi chợt muốn quay lại nói lời xin lỗi, nhưng phần vì tự ái, phần vì di động rung lên nhẹ nhẹ, không cần nhắc máy cũng biết mẹ gọi.

Ý định tan biến nhanh giữa ánh sáng khô cạn, mờ thấp lên từ các ngọn đèn đường. Đoạn đường về chống chọi.

Suốt tuần tôi lảm nhảm và cẩu kính vô cớ, gã bạn chơi keyboard cùng band mang cho tôi mượn cây đàn củ ki nhưng vẫn còn tốt chán từ khi nó còn học guitar, tôi kiên nhẫn tập với chiếc đàn không quen thuộc, tự nhủ sẽ dành dụm tiền mua lại đàn nhanh chóng. Tôi nhanh chóng chủ tâm gạt hình ảnh Nguyên ra khỏi suy nghĩ, quyết không nghĩ đến những rắc rối thường kỳ gây ra bởi con gái, mặc dù hình ảnh chiếc ngõ với ngọn đèn vàng gần như ám ảnh tôi.

Thứ ba. Ngày diễn sẽ không có vàng sáng nào kì lạ nếu không phải vào ngay sát giờ lên sân khấu, tôi nhận ra dưới đám khán giả đang la hét cuồng nhiệt phía dưới bởi những dư âm bản rock Never say goodbye của Bon Jovi do nhóm trước trình bày khá thành công, Nguyên đứng lặng lẽ dưới gốc cây bằng lăng, chiếc áo khoác khác, nhưng chiếc mũ bê rê đen sọc vàng thì y hệt tối hôm đó. Ánh mắt bình thản tựa như nhìn vào tôi. Tôi cúi xuống im lặng, bối rối. Huy đập vào vai tôi: “Này, tập trung đi”, tôi giật mình, nhìn lại đoạn nhạc lần cuối.

Phần diễn gần như hoàn hảo. Tôi cất đàn rồi nhanh chóng chạy xuống dưới khu vực khán giả, vài khán giả nín thở trao tặng những lời khen, tôi cảm ơn vội vã, loay quanh khắp khu vực gần sân khấu. Tôi không muốn để tuột mất người đã đến xem tôi diễn chỉ vì được nghe một lời mời nửa chừng, còn tôi, thì lại tựa như một tên ngốc, cố tình quên bồng lời hứa đến sửa xe cho người mình đã đâm sầm vào, và suy cho cùng, không có được một lời xin lỗi ra hồn. Thật lạ. Nguyên tựa như tan ra giữa đám đông những người nói cười xung quanh, tôi quay vài vòng, thất vọng đi ngược vào sân khấu. Bước vào phía trong cánh gà, tôi ngồi một chỗ xuống chiếc ghế gỗ ai đó đặt ở cuối cửa sau, Huy chợt ra phía tôi, đưa một hộp đàn màu bạc, cười vẻ kỳ quặc:

- Có cô bé nào đó với đôi mắt đẹp gửi cậu cái này. Những bí mật chưa tiết lộ nhé!

Tôi gần như vỡ ra từng mảnh, choáng váng tựa như người chơi nhào lộn bị tuột dây. Không nói được câu nào cho đến khi thẳng bạn khuất sau đám đông nhộn nhạo, tôi kéo khóa hộp đàn, phía trong dính hờ một mảnh sticker vàng: “Vỹ Anh, chiếc đàn không thay thế được cái đã mất, vì một thứ nhạc cụ bao giờ cũng chứa đựng những khoảnh khắc mà người chơi nó tạo nên, tuyệt hảo. Nhưng nó cũng từng lưu giữ những xúc cảm của mình. Hy vọng cậu hãy sử dụng nó. Hôm nay cậu diễn rất hay. Một người bạn”.

Tôi lặng đi. Chết tiệt! Chiếc đàn guitar dây nylon và mảnh giấy càn như ghim thêm vào nỗi áy náy của tôi một cái phi tiêu nhọn hoắt. Tôi phải làm gì bây giờ? Tật xấu là mỗi khi động vào những vấn đề hóc búa tôi như động cơ hết dầu. Suy tính nhanh chóng, tôi gọi Huy lại và kể hết cho cậu ta nghe câu chuyện từ đêm hôm qua, kết luận: “Cậu nói đúng. Bí mật chưa tiết lộ vì tớ vốn không hứng thú với nó. Nhưng bây giờ thì cần thiết, ít ra hai cái đầu sẽ mang lại ý tưởng sáng suốt tình cờ”. Huy khoanh tay gật gù một lúc: “Đơn giản thôi, nếu không ngại thì gõ cửa từng nhà của cái ngõ đấy cho đến khi tìm ra cô gái kỳ lạ!”. Tôi gật đầu, ừ nhỉ, không nghĩ ra.

Sáng hôm sau, trời không mưa nhưng những áng mây ảm đạm rải khắp bầu trời, tôi rong xe đến nơi lần trước thả Nguyễn xuống. Gã chiến hữu không bỏ bạn, mỗi đứa một bên, gõ cửa lần lượt từng nhà trong cái ngõ rộng, đến cái nhà thứ tám bên phải thì chính Nguyễn ra mở cửa, mắt to tròn ngạc nhiên. Huy cười, nhanh chóng rút lui. Tôi lại lúng túng, như thường lệ:

- Mình cảm ơn về cây đàn hôm qua...

Nguyễn cười, nháy mắt:

- Không thành vấn đề. Chỉ là mình cảm thấy có lỗi với bạn, và đôi khi, người ta cần cố gắng làm những việc để chuộc lỗi, bất chấp nó mang lại kết quả thế nào. Mình cũng cần cảm ơn bạn chứ, vì bạn cũng đã rất cố gắng tìm ra mình mà.

Câu nói thành thật, không pha chút nào châm biếm. Ngược lại mang lại cảm giác an toàn. Tôi chợt thấy dễ chịu, như tìm được thứ đồ đánh rơi lâu ngày đã tưởng mất. Mưa rơi xuống từ lúc nào, mãi miết. Tóc mềm. Mắt nâu. Trò chuyện bình thản. Đoạn ngõ rộng ánh lên những hạt nước đọng khắp nơi, yên tĩnh và xa lạ với những âm thanh ồn ào của phố. Tôi và Nguyễn đứng trước cửa ngôi nhà nhỏ nhắn có hàng rào móng, trông vượt lên ột hàng hoa kỳ thảo, thả xuống những tán lá màu vàng đục đờ trong mưa, khung cảnh giống như một bộ phim quen thuộc.

Hai tháng sau, Nguyễn sang Anh. Việc dành suất đi hiếm hoi vì thành tích học tập xuất sắc tại trường thực sự không mấy ngạc nhiên, bởi tôi chứng kiến những nỗ lực không ngừng nghỉ của cô bạn, nhưng dấu sao cũng đến bất ngờ. Tôi và Nguyễn đã là bạn. Câu chuyện kết thúc nhanh và dang dở, có lẽ nó sẽ được viết tiếp khi chúng tôi gặp lại nhau, về thời gian ngắn ngủi cô bạn đã đến và bước ra khỏi cuộc sống của tôi nhanh chóng, nhưng giữa nó là những vết xước êm dịu, về album Steve Vai mà Nguyễn tặng tôi lúc ở sân bay, sau này dần trở thành phong cách chơi nhạc cho cả band chúng tôi. Về những khoảng trống khó lý giải cô bạn mang lại, đằng sau những nụ cười. Tôi mơ hồ những câu hỏi chưa được trả lời về cuộc sống, gia đình, âm nhạc, con người của Nguyễn - sự tò mò lại như ly trà sữa nóng giữa mùa đông, mà tôi không muốn uống hết, chỉ nhấp từng ngụm nhỏ. Rất lâu sau, tôi vẫn dùng cây đàn ghita mà Nguyễn đã dùng tiền dạy thêm mua, ngay cả khi thi lần thứ hai vào Nhạc viện Hà Nội, và lần này tôi đỗ. Bản nhạc tự chọn tôi chơi hôm ấy là No worries, tựa như lời cảm ơn dành cho Nguyễn. Đúng. Sự thật là chỉ cần cố gắng hết mình khi muốn làm việc gì đó, bất chấp kết quả thế nào, như thế sẽ thấy thoải mái, ít nhất mang lại cảm giác bình yên.

Tháng 3. Hà Nội hiền.

17. Chương 18: Năng Sao Băng

Vinh khẽ cười mỉm, ngồi xuống trước ánh mắt thán phục của bạn bè. Vinh đã “nhai” tới con mười thứ hai trong một ngày...

Ở cuối lớp, Răng Khểnh gõ chiếc phone xanh lơ tí xiu trên tai Quỳnh vừa đúng lúc chuông inh ỏi đủ làm những kẻ ưa ngủ gật phải giật mình. “Tiết mấy rồi bà?”. Quỳnh vẫn nhắm tịt mắt, hấp háy hai ngón tay vào nhau chứng tỏ nó vẫn... còn sống. Răng Khểnh như không nghe thấy: “Này, ông hẹn với cô nhóc nào hả, xuống đi, tiết ba rồi đấy!”. Chồm dậy như vừa “bật nắp Tiger trùng Land Cruiser”, Quỳnh vớ cái áo và chạy ra cửa lớp, vừa kịp bắt cái chìa khóa Răng Khểnh tung theo bằng vận tốc câu hét: “Lái xe cẩn thận!”.

Răng Khểnh cầm cúi viết đơn xin nghỉ tiết cho thằng bạn quý hóa, rồi cuống cuống chạy sang lớp toán nhờ thằng bạn nguyệt ngọc cho dòng chữ xấu xí: Phụ huynh. Tắt nhiên không quên kèm một chữ ký đủ để đọc ra một cái tên. Chuông vào tiết kịp cho Răng Khểnh sửa lại vạt áo trắng trước khi kính cẩn và lễ phép

có thừa đặt đơn lên bàn một người đang cau có vì cái bảng chưa được lau sạch. Nhíu mày ba giây nhưng sao ai có thể nhẫn tâm nghi ngờ trước lý do vào thăm bố đang nằm viện rất chính đáng trong lá đơn được kèm chữ ký phẳng phất nổi lo âu của bà mẹ và lại được đưa lên bởi một cô bé mà bộ mặt lúc ấy cừu non con phải gọi bằng... mẹ! Răng Khểnh giật lùi về chỗ sau cái gập đầu có nét hài lòng vì chiếc bảng giờ đã sẵn sàng. Nó rút tập của Quỳnh ra nắn nót chép bài hộ trong tiếng rì rầm của bàn dân thiên hạ xung quanh vì một cái gì đấy có trời mới biết, pha lẫn trong tiếng nhạc điện tử của Linkin' Park trên chiếc phone đã khéo léo lượn qua ống tay áo trái của nó. "Mình sẽ lăn quay ra ngủ mất nếu tiết năm mà thiếu những đoạn rap của Chester" - Răng Khểnh tự nhủ.

Vinh vẫn đều đặn là người trả lời những câu hỏi hóc búa của cô giáo và Răng Khểnh loáng thoáng hình như cô vẫn lại khen cậu ta gì đó. Răng Khểnh gỡ phone ra. "À há, bài văn một tiết". Cô nói anh chàng bình luận rất sâu sắc về vấn đề truyền thống nhân đạo của dân tộc ta và viết cần xây dựng, giúp đỡ người già gì gì đó... Răng Khểnh dừng nghe khi cái T2 rung. Nó chạy vội lên bảng xin ra ngoài. Tiếng Quỳnh khê mà chắc: "Răng Khểnh nè, tí nữa tôi không về trường đâu, bà mang cặp tôi ra quán luôn đi". "Xong, thế thôi chứ gì?". Hai đứa tắt máy. Cái cảnh nhộn nhạo như nem chạo mà Răng Khểnh nhìn thấy khi quay lại lớp làm nó hình dung ngay ra bài đang được trả. Bước chân phải vào lớp sau khi đã cầu Chúa đủ mười ba lần, Răng Khểnh tự tin bước về phía cuối lớp. Dấu phẩy ngăn cách hai số 8 và 5 trong bài nó làm Răng Khểnh lại phác dấu thánh một lần nữa. Đột nhiên, nó chợt nhớ tới bài này Quỳnh bỏ trắng. "Tôi không khoái nói dối, bà biết rồi đấy". Lời nói chậm rãi cùng cảnh Quỳnh ngủ ngon lành hai tiết lại tái hiện. Răng Khểnh thở dài, gấp đôi bài "O" của thằng bạn thân nhét vào cặp. Ở đầu lớp, mấy cô bạn tóc xù mì có, manơcanh thẳng đơ có, đang xúm quanh bàn Vinh trầm trồ trước bài điểm chín của cậu ta. Chuông reo! Thế giới nhận thêm một cái thở phào, Răng Khểnh đeo chiếc cặp nón chuối lên, xách ba lô của Quỳnh bước như chạy ra cửa. Vinh ngược mắt chăm chú nhìn theo, Răng Khểnh quay lại cười rất kịch một cái cho phải phép lịch sự, bước thẳng!

Mười hai giờ! Nặng chạy nhảy, nô đùa trên tán lá một cách nghịch ngợm, đuổi bắt mấy chú kiến vào từng khe hở nhỏ xíu. Mây lãng đãng trên bầu trời, vô tư và hồn nhiên. Răng Khểnh tung tăng đếm bước... Quán Dimah hiện ra trước mặt, Quỳnh đứng dựa lưng ở cửa, hai tay đút túi miệng ngậm điều thuốc, nó lặng lẽ nhả khói, mắt lơ đãng nhìn dòng người qua lại. Răng Khểnh bước tới rút điều thuốc ra, dụi xuống đất, mỉm cười rất tinh nghịch: "Vào thôi ông, đợi lâu chưa?". Răng Khểnh khoác tay Quỳnh bước vào, nhưng hai đứa chẳng ngồi vào bất cứ một bàn nào như những thực khách an nhàn kia, mà bước thẳng vào bếp. Hai đứa thay quần áo và bước ra trong bộ dạng những kẻ phục vụ ngoan ngoãn. Từ cách đây gần nửa năm Quỳnh đã tìm ra quán Dimah fast food này đang tuyển phục vụ, nó rủ Răng Khểnh và hai đứa nhanh chóng tìm được chỗ trong quán bởi sự lặng lẽ mà chính xác của Quỳnh và sự tận tình, tươi tắn của Răng Khểnh. "Quỳnh có bộ mặt lạnh lùng quá - lời ông chủ - nên nó làm phục vụ bàn, còn Răng Khểnh làm ở quầy bánh. Hai đứa chọn giờ làm buổi trưa để khỏi chạm vào cái quỹ thời gian vốn đã ít ỏi của hai kẻ luôn chuyển động khám phá...

Một giờ! Đánh mắt một lượt khắp cửa hàng, Răng Khểnh không mấy khó khăn nhận ra Vinh đang nói chuyện cùng một cô bạn gái tại một bàn giữa quán. Cậu ta say sưa nói, cô gái chăm chú lắng nghe thỉnh thoảng khúc khích cười. Răng Khểnh cũng bật cười...

Đồng hồ chỉ ở số hai. Vinh đứng lên thanh toán tiền rồi cùng cô bạn đi ra cửa. Quỳnh bước theo tiễn khách. Vinh không nhận ra cậu bạn áo dựng cổ cùng lớp đang trong bộ đồ bồi bàn nghiêm chỉnh. Cậu ta bước ra ngoài. Vừa đùa với cô bạn gái, Vinh vừa gạt chân chống chiếc Future bóng lộn. Đột nhiên, Vinh nhận ra một cụ già nằm ngay gần chiếc xe, cụ ngược đôi mắt vô hồn lên: "Làm ơn làm phúc...". Cô bạn nhăn mặt, Vinh nhổ một bãi nước bọt, thản nhiên nổ máy át tiếng nói cụ già. Chiếc xe phóng đi, xả khói bụi mù. Quỳnh khép cửa lại, ban theo một nụ cười nhếch mép khinh bỉ. Từ quầy bánh, một chút thương hại cũng phớt qua trên ánh mắt nhân từ của Răng Khểnh.

Chiếc đồng hồ ngân lên ba hồi. Một cô bé với chiếc cặp nón chuối vừa vui vẻ chào mọi người, vừa khoác tay cậu bạn cổ áo trắng dựng đứng đi ra cửa. Đã hết giờ làm. Một chút ngơ ngàng, hai đứa cùng tách tay nhau ra khi thấy cụ già vẫn nằm ở cửa. Chẳng hẹn mà hai đứa cùng nhìn nhau, Răng Khểnh bước vội trở vào quán. Bước tới quầy bánh, nó bỏ xuống một tờ đồ chơi rút trong tập lương vừa được phát, nhón lấy hai cái bánh ngọt kèm một nụ cười cầu tài rồi bước ra ngoài. Nó vừa vận được lắng nghe chất giọng ấm áp của Quỳnh: "Ông đợi cái này cho khỏi nắng và cất cái này đi để lúc cần. Đó, chỉ là một cái mũ và một mảnh

áo mưa vừa mua”. Răng Khểnh khệp tay trái lên ngực và tay phải nó nhẹ đặt hai cái bánh vào chiếc nón của cụ già. Tim Răng Khểnh đập rộn ràng...

Hai đứa khoác tay nhau vui vẻ đi trên đường. Nắng như tỏa sáng hai người, vừa lấp lánh như những ngôi sao băng. Đầu đó vang lên bản nhạc “Last X’mas”, Răng Khểnh khịt mũi, thì thầm: “Sắp lạnh rồi, Quỳnh nhi!”.

18. Chương 19: Mưa Mùa Xuân

Mưa bụi lẩn tẩn không đủ làm ướt áo nhưng cũng đủ làm cho khách đi đường thấm lạnh của mùa xuân mới đang đến. Mưa đều đặn, lưa thưa như dải lụa màu phấp phới. Từng đôi, từng đôi đi bên nhau trên phố, giữ nguyên nét mặt hào hứng mà lặng lẽ. Một cơn gió lạnh chợt bõ ngỡ ào tới, như nuôi tiếc một mùa đông đã qua. Răng Khểnh thoáng rung mình, nó vội vã rảo bước...

“Con cảm ơn, con vẫn còn tiền”. Huy lắc đầu, nó đẩy tay mẹ trở lại. Bố nhích tờ báo sang một bên, nhúu mày: “Bố có thể mua cho con vài ba cái cửa hàng như chỗ con đang làm, và cũng không từ chối bất kì yêu cầu gì ở con. Sao con phải đi làm ở đấy?” Huy cười nhẹ để trốn câu trả lời, nó chẳng bao giờ xin tiền ai khi còn có thể tự nuôi mình...

Răng Khểnh trả chìa khóa, vặn hai vòng. Nó bước vào nhà, bật đèn lên, ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng gọn ghẽ, ngăn nắp càng làm Răng Khểnh thấy ấm áp. Và nó thấy mình nên ngồi một chỗ là hơn cái việc dọn dẹp ngõ ngách ở cái phòng chẳng có vật gì bừa bãi này. Nó tự cảm thấy phục Huy – đã ở riêng hơn một năm, một mình với một căn nhà nhỏ nhắn, xinh xắn. Là quá ít khi dùng từ “tự lập” cho cậu học sinh cấp III ấy... Răng Khểnh tự ngắt mạch suy nghĩ của mình bằng cách bấm T2 gọi vào di động của cậu bạn. Vừa nghe tiếng bật máy, Răng Khểnh vào đề luận: “Huy này, tôi đang ở nhà ông, hôm nay nấu cái gì đó ăn nhé? Mấy giờ về? Câu hỏi cuối của Răng Khểnh làm Huy chợt nhớ hôm nay đã là 27 Tết, buổi làm cuối của năm, chắc tí nữa phát lương. Ý nghĩ ấy làm nó vui vẻ hẳn lên. “Thôi, không nấu nướng gì cả. Ở yên đấy, tôi sẽ về đón bà đi ăn khao“. Răng Khểnh hôn “chụt” một cái vào T2: “Cám ơn cái gã chủ đầu hói sắp phát lương cho ông. Nhanh nhé!”.

Huy tắt máy. Nổ huyết sáo một điệu nhạc của “Fly to sky” chợt nhớ tới Kiều. Một món quà? Tại sao lại không? Trừ số tiền đóng học phí thì nó vẫn còn tới năm trăm ngàn, mua một ít sách, đĩa nhạc. Phải rồi, cái đĩa Vol2 xịn của Billy Gilman! Tháng trước nó định mua thì đã tiêu hết tiền cho sinh nhật một thằng bạn. Còn lại nó sẽ vào siêu thị một vòng. Mua một số thứ cho Tết. Thế là xong! Một tờ kế hoạch đã được lên sẵn rất hoàn chỉnh trong đầu, Huy nhét giấy tờ vào cặp, tắt máy tính. Nó đã hoàn thành phần dữ liệu phải nhập. “Hai năm học chuyên Tin quả là bổ ích và hữu dụng”, Huy thầm nghĩ khi bước lên phòng kế toán...

“Vẫn còn sớm chán!”. Huy thả tay ga cho xe chạy từ từ dọc đường Nguyễn Hữu Huân. Bất chợt nó nhìn thấy một người đi bộ ngược chiều. Rất quen! Huy nhăn trán. Và phải mất tới... 2 giây, Huy mới nhận ra đó là một thằng bạn cũ từ hồi cấp I. Cũng đang còn rồi, nó bóp phanh, nhanh chóng kéo cậu bạn vào một quán cà phê...

- Vậy là cậu bị đuổi việc?

- Ủ! - Giọng Dũng chán nản.

Huy chờ bạn tiếp nhưng không thấy gì, đành phải tiếp tục để phá vỡ không khí im lặng.

- Vậy cậu có định về quê Tết này không?

- Mình không biết. Không về thì ăn nói thế nào với các cụ, nhưng chả lẽ cậu bảo mình mang cái thân thất nghiệp này về xin tiền học ư? Lại còn quà Tết nữa? Hai năm nay mình đều làm việc chăm chỉ ở đây, dùng một cái về thốt lên “con bị đuổi việc” để ai thương...

Nét mặt Dũng dịu xuống, nó thở ra:

- Vậy thà đừng về còn hơn.

- Huy vẫn im lặng, bình tĩnh chờ đợi Dũng tiếp.

- Nhưng mẹ mình sẽ lăn đùng ra ốm bất tử nếu không thấy thằng con quý hóa mà vô dụng này về. Vẫn phải về...

-Ừ, phải vậy chứ. Nhất định về - Mắt Huy chẳng có vẻ gì là thất vọng cả, vẫn cứ ánh lên cái gì ấy mạnh mẽ mà bình yên - À, ngồi đây chờ mình chút nhé.

Không chờ bạn trả lời, nó chạy vụt đi. Chỉ 10 phút sau, Huy trở lại, nó dúi vào tay bạn một gói quà bọc kỹ.

- Mình chẳng có gì, dành nhờ gửi hộ các cụ tấm lụa may áo. Đùng từ chối, nhận ỉnh vui.

Dùng cười buồn, chút hàm ơn ánh lên trong nụ cười ấy:

- Cảm ơn. Cậu tốt quá...

- Huy lại thả ga cho xe chạy từ từ. Di động rung lên bất chợt làm nó giật mình - cái cảm giác Huy ít gặp. “Vẫn chưa xong à? Có đi ăn không?”.

Huy nhắm mắt lại. Chỉ trong một giây, bao nhiêu dự định, suy nghĩ, khái niệm, hình ảnh về mọi thứ xẹt qua trong óc. Nó bình tĩnh: “Ăn chứ! Sao lại không?”.

Lúc ấy, Huy nghĩ tới một cảnh đào phai nhẹ nở, mang theo hương sắc đất trời lẫn cả mùa xuân tràn ngập vào gia đình Dững, thậm cả những giọt mưa bụi đất Hà Thành...

Dững ngồi trên chuyến tàu đêm cuối cùng trong ngày, lặng nhìn ra cửa sổ, tay nó run lên vì hạnh phúc...

Ở một góc trong ba lô của Dững, tấm lụa đang thì thầm với bọc tiền lương còn nguyên vẹn của Huy: “Này, ngoài kia mưa mùa xuân đấy...”

19. Chương 20: Lan Can Ngày Mưa

Ngày gió

Chuyến bay trễ giờ làm Phương cảm thấy mệt mỏi, nhìn qua cửa kính, nó thấy một Hà Nội mướt mà trong làn mưa. Khoảng thời gian chống chọi vừa rồi làm nó cảm thấy như mười năm chứ không phải một năm. Việc viết báo cáo cho đồ án không như mong đợi, thay nơi ở liên tục vì những lý do không đầu, rất nhiều dòng trên tờ kế hoạch năm được dính trên notebook không được gạch, khoảng lặng của một tình yêu dài xa cách như một ngọn nến cháy gần hết được kết thúc bằng một lời chia tay Online. Không ngoài máy bay lạnh lẽo, Phương muốn nhanh chóng về nhà, ngủ một giấc hơn mười hai tiếng. Nó cũng chỉ ở Việt Nam hai tuần, rồi quay lại Mỹ thực hiện phần còn lại đồ án đang dở.

Khúc hát nhẹ

Ba ngày từ lúc trở về, Phương chỉ loanh quanh ở nhà dọn dẹp, nghỉ ngơi và về quê thấp hương ẹ. Nó đã quen dần với cái không khí khô lạnh của Hà Nội. Phải cố gắng sau rất nhiều chệnh choáng, Phương mới không gọi cho Thủy. Sau khi đã quá quen với việc một cô gái đi vào cuộc sống của mình, giờ đây nó sẽ phải tập thấy bình thường với một ngày không liên quan đến Thủy, thói quen không làm nên tình yêu cần thiết. Rành mạch và đơn giản, niềm tin kỳ quặc khiến nó nghĩ rằng việc chấm dứt với Thủy là một quyết định hợp lý, còn lỗ thủng trên bức tường sau khi rút một chiếc đinh ra, gần như là tất nhiên. Dù thế, từ sâu tận, nó vẫn như chờ đợi điều kỳ diệu gì đó.

Chiều lạnh cóng, Phương thu mình trong chiếc áo vest bụi màu xanh thẫm, đi bộ loanh quanh ở Hồ mua vài thứ đồ, cuộc sống xa nhà rèn luyện thói quen làm mọi việc một mình, nếu không thực sự cần partner, tốt hoặc xấu đều trở nên quen thuộc. Phương đi dạo ở đây vì thói quen thích ngắm những cô gái xinh đẹp, có lẽ là tư duy còn sót lại từ giai đoạn nó còn làm casting người mẫu ột tờ báo nhiều ảnh. Phương rẽ vào cà phê 8x, một quán không có khi nó còn ở Việt Nam, nó man mác thấy một phong cách design gần giống với Sago Phan Đình Phùng hồi xưa. “Oh I am what I am, I do what I want, bui I can’t hide, I won’t go, I won’tsleepj I cant breath until u’re resting here with me... Chiếc loa từ đâu đó vang lên bản nhạc cũ kỹ của Dido, tình cờ đúng đoạn nó thích. Gọi một ly Gin Tonic, Phương ngồi dựa vào cái gối xanh rêu rất hợp với màu áo của nó. Nó mở di động, chiếc sim mới mua lúc sáng trống rỗng không có liên lạc của bất cứ ai, trong giây lát, nó chợt muốn bấm số của Thủy, chỉ nghe giọng, rồi dập đi vì dù sao Thủy cũng sẽ không biết số

này là của Phương. Nó bấm “call”, vài giây sau, đầu đó trong quán chợt vang lên bản Mint love. Phương giật mình gập máy lại. Tay nó hơi run lên, ướt đẫm, Mint love là bản nhạc chuông ưa thích của Thủy. Vậy là cô đang ngồi ở một bàn nào đó gần quán này. Trỗi dậy một cách tự nhiên, nó đưa mắt nhìn quanh tìm dáng hình quen thuộc, chợt Phương thấy một người đang tiến về phía mình, trên môi nở một nụ cười như trước rất nhiều flash. Cô gái ngồi xuống bàn của Phương, mỉm cười:

- Còn nhận ra em không? Anh mới về nước ư, em nghe nói anh đi Mỹ mà.

“À đúng rồi, Giang Lê, mình đã mời cô nàng chụp ảnh vài lần và cô gái này từng rất thích mình”, Phương gật gù:

- Nhận ra chứ, anh cũng mới về được vài ngày. Em còn chụp không?

Lê lắc đầu:

- Dạ không. Em thôi chụp từ lâu lắm rồi. Thật tình cờ gặp anh ở đây, em không nghĩ rằng có ngày gặp lại anh đâu!

Phương cười cho qua chuyện, nó không thích hỏi và làm rõ những sự tình cờ. Hơn nữa nó cũng không thật sự quan tâm đến Lê, trước nay vẫn thế. Phương chỉ tìm và giới thiệu những cô gái xinh xắn cho tạp chí của nó, còn thì không quan tâm những phụ kiện của một công việc vốn nhiều rắc rối không dự đoán trước được. Lê vẫn giữ nụ cười thường trực trên môi, nói về một câu chuyện gì đó,

Phương ậm ừ, mắt vẫn thờ ơ nhìn xung quanh, chợt nó nhìn thấy Thủy, đang ngồi với một ai đó. Là Thủy, dù chỉ từ phía sau, nhưng chiếc áo len viền nâu ở tay thì không sai được, vì của nó tặng.

- Mai anh rảnh không?

Phương nhìn về phía người con trai ngồi cạnh Thủy, chăm chú. Những nụ cười. Tay và tay. Giấy lát trần kính, Phương thở nhẹ, ánh mắt dịu lại, nó rút thuốc ra hút, lần đầu tiên mỉm cười với Lê:

- Mai phải không? Được, anh cũng rảnh.

Phương rút di động ra, rút sim vít sang một bên. Giờ nó không chờ đợi gì nữa. Muốn bắt đầu một vấn đề khác, trước hết, hãy kết thúc vấn đề cũ tương tự.

Như là yêu

Qua vài ngày liên tục gặp Giang Lê, Phương biết Lê vẫn thích nó, không hề nhạt đi chút nào, dù đã lâu lắm rồi hai người không gặp nhau, và không có vẻ gì là còn quan tâm đến cuộc sống của nhau. Thực sự, Phương là một mẫu người dễ khiến con gái xiêu lòng. Đẹp trai theo cách đơn giản về đàn ông. Những sự hoàn hảo không cầu kỳ trong tính cách và cuộc sống riêng. Cởi mở theo bản năng và khép kín khó đoán theo logic suy nghĩ. Lạnh lẽo và nhiệt tình đúng cách và đúng chỗ. Phương sống tự lập sau khi mẹ nó mất không đột ngột, bởi một căn bệnh được báo trước là không có lựa chọn nhiều. Quyết định rời Việt Nam đi học cao học khi đã có thể kiếm được công việc ổn định khiến không ít người góp ý theo những chiều ngược lại, mối quan hệ không được tốt với người gia đình, nhất là mẹ kế, khiến nó tuy chống chọi và hay mất cân bằng, nhưng quyết đoán và dứt khoát trong các quyết định đúng ra cần thời gian. Phương đi Mỹ bằng tiền của người bố đã gần như tách khỏi nó sau khi cấp cho nó một căn hộ riêng, tự nhủ rằng mình đang vay không lãi và sẽ có ngày hoàn trả hết.

Nó không từ chối Lê, cũng không nói đồng ý. Nó chỉ gật đầu, như một sự chấp nhận cho sự có mặt của Lê, lúc này, ở cạnh nó như bạn gái. Phương không phải mẫu người dễ dãi với bản thân, nhưng trong khoảnh khắc của những chờ đợi không như ý muốn, nó thích làm những thứ mới mẻ và không mục đích, chỉ như việc lau bụi ột thứ đồ lâu không được dùng, đến khi nó đã sạch sẽ trở lại thì thôi, rất đơn giản. Lê không phản nản gì về cách mà Phương đối xử với Lê, cô thuộc tuýp người xinh đẹp và có đầu óc, việc duy nhất mà Lê tự cho rằng hơi ngờ nghệch một chút, nhưng thực ra thì cũng rất quần chúng thích yêu hơn là được yêu, điều này thì ngược lại với Thủy. Thủy thích đối phương yêu nhiều hơn và bộc lộ rõ điều đó. Ngày đầu tiên hai đứa đi với nhau, Lê mặc định cho Phương một điều:

Dù sao anh cũng chỉ ở Việt Nam hai tuần, coi như anh và em yêu nhau trong hai tuần này! Bất kỳ anh suy nghĩ thế nào, hãy cho em làm những điều em muốn, em thích như thế. Rồi sau hai tuần thì hết! - Lê nói và

nhỏn miệng cười. Phương lắc đầu cười:

-Tây thế!

Phương nhớ, hồi xưa, khi đầu tiên khi nhìn thấy Lê ở Ly's - một cửa hàng quần áo nhỏ ở đoạn đường Lý Quốc Sư - nó cảm thấy Lê như một cốc táo ép, Phương nhìn Lê một lúc. Cao, mí mắt nhỏ và dài, đôi tay gầy guộc với những móng tay không sơn, như chứa đựng một sự chờ đợi gì đó, tóc dài, thẳng và mượt tựa hồ được chụp lại từ những cô gái của một ngày Hà Nội xưa. Nó thích cái mũi của Lê, cao và hơi hếch lên như một con vành khuyên biết rằng mình hót hay. Nó nói với Lê, vẫn mang máng:

- Đây, nếu em béo lên một chút và bỏ thói quen nheo mắt đi, thì em sẽ trở thành một mẫu ảnh đẹp đó, em có hứng thú muốn thử chụp không?

Hừm, bây giờ thì Lê đã béo, chính xác là đỡ gầy hơn chút ít, trông đã có vẻ giống một ly xoài dầm, Phương bật cười vì thói quen so sánh người khác thành những thứ thức uống hoa quả. Duy có một điều Lê vẫn thế, là thói quen nheo mắt khi nói và suy nghĩ, như thế, thẳng hoặc làm Phương nhớ J.Robert trong "Luật sư không bằng cấp".

Trong suốt những ngày sau đó, Lê và Phương gặp nhau mỗi ngày, và mỗi lần gặp, Lê mang đến cho cậu những món quà kỳ lạ khác nhau, khi là một lọ xương rồng lùn tịt với những chiếc lá to bản như được ép ra từ một khung cửa cổ kính nào đó, khi là một chiếc đồng hồ bàn cũ kỹ hình thoi với phần đế mạ một thứ kim loại được bẻ cong thành hình trái tim méo mó, như khi làm nó người thợ bị say sảng. Chiếc áo len lông chuột mang hình một bức tranh phố trên ngực, vừa như in. Vài cuốn sách mỹ thuật bên trong chẳng chịt những chú thích bằng mực đỏ và sticker của Lê, nhắc Phương về niềm đam mê với thứ nghệ thuật màu sắc từng bị chối từ phủ phàng bằng ước mơ nhiều thực tế hơn. Từ một cuộc gặp gỡ không định trước, Lê đi vào những ngày Hà Nội gần gũi của Phương một cách như sắp đặt, trên những quán với cách dầm xoài bằng cả hai tay, trên những phố thông dong bằng ngón tay út nắm hờ, trong rạp chiếu phim bằng những hộp pop-corn to đùng hai đĩa cùng chí chóc bốc. Phương thấy một sự chao đảo dịu dàng.

Khoảnh khắc tất cả

Thứ ba. Bình minh nhợt nhạt trên vòm cửa thấp thoáng qua tấm rèm màu kem có những ô lục giác màu ghi nhạt xen kẽ, hàng gạch lát xanh dương loang loáng nước mưa khi Phương bước ra lan can, sau khi choàng tỉnh giấc ngủ dài bởi một luồng sáng chiếu tình cờ vào mắt. Âm thanh có vẻ xa xôi trong bản nhạc đám cưới bất hủ By heart, by soul của Aaron Neville vang lên từ chiếc loa PC.

Phổ ướt. Mưa làm đường trở nên lấm lem. Phương rút thuốc ra, vươn vai. Chợt, Phương giật mình, khoanh tay:

- Đây cô bé, đứng đây từ khi nào vậy?

Xoay xoay chiếc ô Espirit màu vàng rực có lần tím như một con ong nhỏ, Lê mỉm cười:

- Em cũng mới đến. Em chờ anh ở đây.

Phương bật cười, búng tay:

- Nếu không phải mưa thì anh sẽ cho em tiếp tục đứng đó. Hãy rửa sạch nước từ cái ô kỳ quặc đó. Tầng hai phòng đầu tiên bên trái.

Vài phút sau, Lê đứng trong căn phòng bữa bộn của Phương khi cậu đang pha cà phê. Phương đưa một cốc cho Lê - đang xoa xoa hai tay cho đỡ lạnh:

- Tại sao em tìm ra nhà anh khi anh chỉ nói về nó một lần, không nhiều người làm được điều đó.

Lê đón chiếc cốc men màu xám lục ươn ẻo huyền hoặc như được làm ra cho những người hành khất Digan, cánh mũi phập phồng:

- Không, em không thực sự tìm được chính xác, em đã bắn khoả không biết rẽ ở đâu trong chiếc cầu thang có thể dẫn đến sáu căn phòng khác nhau này!

Phương mỉm cười, châm điếu thuốc khi này. Lê nheo mắt:

Anh hãy hút thuốc khi cảm thấy thật sự cần, đừng hút vì thói quen - Rồi cô nhấp một ngụm cà phê - Này anh thật sự ở đây hả? Một mình? Em nghe nói chỉ có những kẻ làm nghệ thuật mới thích có cuộc sống bữa bộn đơn lẻ như thế này, phòng này tựa như dành ột con chuột túi chứ không phải anh!

Phương ngồi xuống chiếc ghế tròn bằng gỗ:

- Công việc marketing của anh bây giờ cũng không khác làm nghệ thuật, mà sướng là anh lại không phải là nghệ sĩ, thế nên anh ăn đủ ngủ đủ và biết lo cho chính mình.

- Anh thích sống vậy ư?

Phương nhún vai:

- Không phải thích hay không, anh sống như thế lâu rồi cô bé.

Lê lơ đãng nhìn lên trần nhà có một mảng mạng nhện được vẽ graffiti khéo léo:

- Vì sao?

- Cái gì vì sao?

Câu hỏi ngược rơi vào khoảng trống, Lê không trả lời, hai tay vẫn giữ cốc cà phê, nhìn vào đáy mắt Phương. Một cơn gió lạnh chui qua khe cửa làm tấm rèm tung lên bất ngờ. Chợt cặp mắt màu ghi kỳ lạ của Lê khiến cậu bối rối, Phương chưa từng gặp ánh mắt khiến nó như thế, ý nghĩ trong đầu đan xen một cách tội nghiệp bởi luồng ánh sáng cảm thông từ trái tim.

- Em thực sự muốn nghe?

Lê gật đầu, dịu dàng. Phương bước ra ngoài lan can tràn gió. Cụm bạch lan trồng tinh tế trong hai chậu màu xám ngất, có vẻ không liên quan gì đến khung cảnh dỏ dưng chung quanh, đang hơi nhu nhú những chùm mới, mái gỗ màu nâu của căn hộ tầng một sót lại những giọt sương của đêm, đang đọng lại to dần và chảy xuống phía dưới một cách chậm rãi Phương thở nhẹ, bao lâu rồi nó không nói về những mối quan hệ trong gia đình, về người mẹ không thay thế, về ông bố kỳ quặc nghĩ nhiều cho bản thân, và về những rạn nứt thò ơ trong cuộc sống và chạm sớm của một đứa trẻ từng hay thất vọng. Đĩa nhạc đám cưới vẫn du dương nhẹ nhẹ trên nền violon trong trẻo của Steven Chapman, làm tan ra những ký ức mơ hồ. Tháng ba man mác xa xăm và ngẩn ngui trong làn hơi lạnh bốc lên từ mặt đường đang khô dần khi những chiếc xe vụt qua. Duy nhất từ khi mẹ mất, Phương mới nói chuyện với một cô gái như thế này, Thủy dường như chưa từng. Lan can bé nhỏ đậm mùi ngọt ngào kỳ ảo của hai cốc cà phê cạnh nhau như quện cả vào những cánh bạch lan. Khoảnh khắc, Phương ngỡ mình đang ở giữa một giấc mơ.

Bây giờ anh đã ở Mỹ. Hai tuần gần hết vội vàng. Căn phòng bụi bặm kia sẽ lại lần nữa được đón chiếc ô nhỏ màu vàng. Anh đã rời Việt Nam, làm nốt những điều anh còn chưa thực hiện được ở nơi đây. Nhưng anh sẽ trở về và bắt đầu lại, mơ nốt một giấc mơ còn đang mở, và yêu em lại từ đầu, Lê ạ.

Phương ấn send cho cái mail ngắn ngủi. Một trong nhiều chiếc đĩa mà Lê chép cho Phương, cất lên bản “Tuesday morning - giọng Michelle Branch êm và gọn như New York ngày mưa “ I remeber, stormy weather, the way the sky looks when it's cold, and you were with me, content with walking...”

20. Chương 21: (hết)

Bạn đã bao giờ thích một cô gái ngay lần đầu tiên gặp mặt? Tôi như thế, chỉ từng đúng một lần như thế, nhưng đó là một câu chuyện đáng kể. Nó xảy ra cách đây khoảng chừng vài tháng, khi mà mùa đông mới đến và mang theo đầy đủ sự lạnh lẽo khiến người ta xích lại gần nhau hơn...

Phổ rõ là nhộn nhịp. Mặc dù đất nước mà tôi đang sống chẳng có tí gì gọi là giảm giá mùa Noel, thế mà người ta vẫn cứ đi mua sắm ầm ầm. Tôi đi bộ gần đoạn Vi , định rẽ vào Gloria Jean's để mua một cốc cà phê thật lớn, có thể uống từ giờ đến cuối ngày. Càng vào những lúc cao điểm, khu vực càng đông một cách đáng ngạc nhiên, tôi lách lách giữa dòng người đang đi ngược đi xuôi để tiến về phía Coffee Shop, và đột nhiên giữa muôn màu sắc rực rỡ của những người đang đan xen nhau đang lướt qua tôi hoặc vượt lên tôi, tôi nhìn thấy một cô gái đi ngược chiều, mái tóc ngửa lên trong gió, ăn mặc theo phong cách kỳ lạ, các thứ

đồ trên người trông chẳng có vẻ gì liên quan đến nhau cả về tông màu lẫn kiểu dáng, đặc biệt nổi bật lên giữa đám đông bởi chiếc váy đỏ trông tựa một cô gái của thế giới khác lạc xuống đây. Cô ấy không xinh đẹp, nhưng không hiểu sao tôi cảm giác như toàn bộ không gian xung quanh tôi dừng hẳn lại, tựa một đoạn phim quay chậm. Ánh mắt của cô ấy lơ đãng nhìn xung quanh, không thể hiểu được, nhưng ngay lần đầu tiên, tôi thật sự thích cô gái ấy. Mặc dù không biết cô ấy là ai, có hơn tuổi tôi không nữa, có bạn trai chưa. Tất cả mọi thứ bỗng thành không quan trọng khi bạn biết chắc chắn rằng bạn sẽ phải đi theo bước chân của một người xa lạ. Tôi vừa tiến về phía cô ấy vừa nghĩ mình sẽ làm thế nào để có thể làm quen được...

- Chào bạn, tớ làm ột tạp chí ảnh, tớ đang tìm người mẫu ảnh cho bộ ảnh số tới, liệu bạn có hứng thú không?

- Bạn cho rằng tớ tin vào việc bạn vừa nói sao? - Cô gái nheo mắt.

Thất bại. Heh.

- À, ừm, sự thật là tớ muốn làm quen với bạn. Tớ...

- Đây, bạn biết chỗ nào có thể đọc một cuốn sách mà không bị ai làm phiền, kể cả nhân viên?

Cô gái ngắt lời.

- Cách bạn khoảng hơn mười bước chân.

Tôi chỉ vào Gloria Jeans.

- Quá gần để tớ có thể biết.

Cô gái nhún vai.

- Thường thì núi cao phải đứng xa mới thấy.

Bước vào quán. Tôi ra quầy gọi một Cappu rồi trở lại bàn. Cô gái ngồi chăm chú đọc một quyển sách, tên sách là Vĩnh biệt Tugumi, theo cách vẽ bìa có lẽ là của một tác giả Nhật, trên bàn là một cốc Cookies and cream. Cô để lên bàn một cái túi nhỏ may bằng vải thô, màu đỏ trắng, rút bên trong ra hai cái bút nhỏ để đánh dấu những đoạn hay. Thấy tôi ngồi xuống, cô gái ngẩng mặt lên, nhìn tôi:

- Bạn có thể hỏi tớ năm câu hỏi đơn. Sau đấy tớ sẽ đọc tiếp cuốn sách.

Tôi nhìn cô gái, rồi nhìn ra ngoài cửa kính, nơi dòng người vẫn đi lại nhộn nhịp, không liên quan gì với sự yên tĩnh ở sau khung lớp kính. Cô gái nhún vai:

- Bạn không định hỏi sao?

Khi người ta chỉ có năm câu hỏi thì người ta cũng cần có chút thời gian để xem mình nên hỏi thứ gì.

- Cứ hỏi thứ bạn muốn.

- Tớ muốn quá nhiều.

- Vậy thì hãy muốn ít đi.

- Bạn tên là gì?

- Zany. Một.

- Tớ hỏi tên thật cơ?

- Zany! Hai! - Cô gái cười phá lên.

- Ăn gian. Bạn có ghét bị chụp ảnh không?

- Có. Nếu bạn bè chụp thì được.

- Thế còn người lạ?

- Đôi khi. Bố

- Thế còn tớ?

- Được. Hết. Nhưng khuyến mãi thêm một câu cho sự ăn gian của tớ lúc này.

- Cuốn sách này có hay không?

- Vĩnh biệt Tugumi của Banana Yoshimoto - một trong những gương mặt nổi bật nhất của văn học Nhật đương đại. Tác giả của Kitchen và "N.P" vô cùng nổi tiếng. Cuốn này thì tớ mới đọc nên chưa biết. Đoạn đầu hay.

Cô gái tiếp tục cúi mặt xuống quyển sách. Tôi đưa máy ảnh lên, chụp hai kiểu, rồi cất máy vào túi, và tôi ngồi ngắm cô hết ba tiếng còn lại, cho đến khi Zany đọc xong cuốn sách.

Tôi không phải là người thích đọc sách, nhưng hai tuần sau đó, với một tốc độ chậm chạp, tôi đã cố gắng hết sức để đọc xong cuốn Vĩnh biệt Tugumi. Cuốn sách không có gì đặc biệt ngoài việc tất cả đều đặc biệt. Tôi rửa hai tấm ảnh của Zany ra, lật mặt sau, ghi "The one. Zany. Gloria Jean's 26/12". Tôi đến trường, tôi đến tạp chí nơi tôi làm thêm, lên thư viện, đi trượt ván với lũ bạn, ngồi xem phim, về nhà ăn cơm mỗi tối. Nói chung tôi sống bình thường, nhưng đầu óc tôi bị ám ảnh bởi hình ảnh Zany, tôi tự nhủ điều gì khiến tôi nhớ cô gái đến vậy khi mà chúng tôi nói chuyện không quá hai phút. Bảy ngày sau lần đầu tiên tôi gặp Zany, tôi lang thang ở khu Vi mỗi ngày một tiếng vào buổi chiều, với hy vọng gặp lại. Đúng một tuần, tôi gặp lại cô thật. Lần này Zany ngồi sẵn trong Gloria Jean's, vẫn thứ đồ uống cũ nhưng là một quyển sách khác. Tôi bước vào, tiến lại gần:

- Chúng ta có vẻ có duyên.

- Nếu ngày nào bạn cũng đi loanh quanh ở đây thì không hẳn là duyên.

Zany ngẩng mặt lên.

- Sao bạn nghĩ vậy?

Tôi giật mình.

- Đoán. Ngồi xuống đi hoặc tớ sẽ đứng lên.

Cô gái mỉm cười. Tôi ngồi xuống. Cô gái đặt quyển sách sang một bên:

- Đây bạn, ở Hà Nội này có những nơi nào nếu không đến thì người ta sẽ tiếc?

Câu hỏi tựa như của một người vừa ở đâu đó về.

- Cảng Nhật Bản. Bến Hàn Quốc. Cánh đồng hoa hướng dương. Nhà thờ. Nhà hát lớn. Phố cổ Cà phê. Chùa Kim Liên. Bãi cát sông Hồng...

Tôi trả lời không nghi ngờ.

- Bạn có thể đưa tôi đi tất cả những chỗ ấy được không?

Zany ngắt lời.

- Được. Ngay bây giờ?

Tôi trả lời không do dự.

- Ngay khi bạn có thể.

Zany mỉm cười. Ngoài phố đang có nắng, dù trời rất lạnh. Tôi cũng đang cảm thấy như thế bên trong.

Tôi đưa Zany đi khắp nơi mỗi ngày. Không biết lý do tại sao và tôi cũng không bao giờ đặt câu hỏi, học cách đi với một người mang đầy những điều khó hiểu là học cách kiềm chế nỗi tò mò. Hàng ngày, tôi lên lớp, ở lại buổi trưa tại thư viện trường để vừa ăn vừa học cho hết bài, và đến đầu giờ chiều thì ra nơi đầu tiên gặp nhau để đón Zany. Và đưa cô đi tất cả những nơi mà tôi đã nhắc đến hoặc chưa kịp nhắc đến. Tôi đưa Zany ra Cảng Nhật Bản, không vẽ vời, không chụp ảnh, chúng tôi ngồi xuống vỉa hè, hít đầy phổi không khí trong lành từ mặt nước và nói chuyện. Xuống Bến Hàn Quốc rồi tạt ra Phủ Tây Hồ. Lần nào vào Phủ tôi cũng có cảm giác khó chịu bởi hương khói, nhưng ít nhất có tầm nhìn đẹp và nước vối ở đây thì tuyệt ngon. Mua kem rồi ghé ra Nhà hát Lớn ngồi ăn, mua trà sữa rồi vòng xuống Nhà Thờ uống, những nơi chẳng ai đánh thuế chỗ ngồi...Cánh đồng hoa hướng dương một chiều vàng rực nắng, Phố Cổ cà phê gió

thổi bong bênh mát rượi, bãi cát sông Hồng. hai cái tai nghe và bản “Show me the meaning of being lonely” của Backs... Chúng tôi chia sẻ, chúng tôi cảm nhận, chúng tôi cùng tận hưởng những khoảng thời gian không trôi.

Chỉ một tuần, tôi thấy chính mình sống nhiều hơn một năm. Chúng tôi chẳng làm gì nhiều, thậm chí cũng chẳng chụp lại cái ảnh nào. Zany vẫn gây nguyên cho tôi cảm giác ban đầu của cô, nụ cười mỉm, cách ăn mặc đầy ấn tượng, chiếc túi to đùng với rất nhiều những đồ lặt vặt, những cuốn sách mang theo khắp nơi, chiếc Ipod với rất ít nhạc, cứ lặp đi lặp lại một vài giai điệu khiến thậm chí nó ám ảnh trong tôi, bất kể tôi đang làm gì thì những giai điệu ấy vẫn ngân lên. Tôi thậm chí ngạc nhiên về mình, tôi vẫn không hỏi thêm câu nào về Zany, có lẽ không điều gì của cô trở nên quan trọng hơn việc hàng ngày tôi có thể gặp cô. Việc một người xuất hiện trong cuộc sống của bạn đôi khi đã là thứ mãi bạn không trả lời được, hỏi thêm nữa làm gì. Chúng tôi đi với nhau như những người xa lạ hoặc quá thân nhau, cũng không khác là mấy. Một ngày, Zany nói thế là được rồi, cô cảm thấy đi thế là đủ để nhớ...

Gloria Jean's. Quán không bao giờ vắng và không bao giờ đông, lúc nào cũng khiến người ta dễ chịu và thoải mái. Không ai im lặng nhưng cũng chẳng ai nói to. Tiếng máy xay cà phê êm êm là âm thanh duy nhất vang lên trong quán. Chiều đẹp như mọi chiều Hà Nội, nắng tán Sắc ngay khung cửa kính, làm chiếc khuyên nhỏ xịu trở nên lóng lánh, mái tóc ngắn ánh lên sắc hồng nhạt, tôi ngắm.

- Này, từ mai bạn không cần đến đón tớ nữa đâu.

Tôi im lặng. Nhìn ra ngoài phố. Lúc sau, Zany nghiêng nghiêng đầu, hỏi:

- Bạn thích tớ à?

- Bạn cảm thấy thế nào? Gần như là vậy.

- Vậy tại sao bạn còn hỏi.

- Tớ không thích những sự gần như.

Tôi gật đầu.

- Đúng. Tớ thích bạn, từ lần đầu tiên.

Im lặng. Một lúc lâu sau, Zany nhìn tôi:

- Tớ sẽ trả lời lại câu hỏi đầu tiên của bạn, tên của tớ là Vân... Để tớ kể cho bạn nghe một câu chuyện nhé... Có một con thỏ sống trong một khu rừng, nó sống ngày qua ngày, ăn cỏ, chạy lang thang, nó sống khép kín... Cho đến một ngày, con thỏ bị ốm, nó cảm thấy thời gian không còn nhiều, và nó muốn làm nhiều thứ, muốn đến nhiều nơi, nhưng cũng chỉ như một con thỏ, nó sợ hãi mọi thứ xung quanh... Và rồi tình cờ một con hổ xuất hiện. Có lẽ ban đầu con hổ cũng muốn ăn thịt con thỏ. Nhưng không hiểu sao nó không làm thế, nó đưa con thỏ đến mọi nơi mà con thỏ muốn, cho con thỏ làm những điều con thỏ chưa bao giờ từng làm... Mặc dù con hổ thật xa lạ nhưng con thỏ cảm thấy rất an toàn và bình yên. Khi đã đi hết được khu rừng, con thỏ cảm thấy mãn nguyện, nó cảm ơn con hổ rất nhiều, nó có thể biến mất mà không tiếc gì cả...

- Cô mỉm cười. Sau đấy, chúng tôi không bao giờ gặp lại nhau nữa. Hình ảnh của Zany lưu lại trong tôi rất lâu sau, không bao giờ tôi nghĩ mình có thể thích một ai như thế nữa. Tôi đến trường, tôi đến tạp chí nơi tôi làm thêm, lên thư viện, đi trượt ván với lũ bạn, ngồi xem phim, về nhà ăn cơm mỗi tối. Nói chung tôi sống bình thường. Nhưng tôi vẫn nghĩ đến Zany, mỗi khi tôi đi qua tất cả những nơi chúng tôi đã cùng đến. Tôi nhớ đến cô, một chút buổi sáng, một chút buổi chiều, một chút buổi tối và một chút buổi đêm khi đi ngủ. Tôi cho phép mỗi lần một chút là tám tiếng. Mỗi ngày như thế để biết mình cần sống ý nghĩa và không phí hoài thời gian. Tôi biết cô đi đến nơi nào, tôi biết tại sao tôi không gặp lại cô nữa, và tôi biết cách để điều ấy yên lặng trong trái tim tôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chut-moi-ngay>